ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ - ΤΕΥΧΟΣ 1ο — ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑ·Ι·ΟΣ 1987 — ΔΡΧ. 200



ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ - ΤΕΥΧΟΣ 1ο - ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ 1987 - ΔΡΧ. 200

EDITORIAL

῾Η δεύτερη περίοδος γιά τή «Νέα Τάση» ἔχει ὁρισμένες βασικές ἀλλαγές, πού εὔκολα θά γίνουν ἀντιληπτές. Καί εἶναι ἀρκετές αὐτές οἱ ἀλλαγές, ἔτσι ὥστε στήν οὐσία νά μιλᾶμε γιά ἕνα νέο περιοδικό.

Τό περιοδικό αὐτό λοιπόν φιλοδοξεῖ πάνω ἀπ᾽ ὅλα νά κυκλοφορήσει· νά εἶναι δηλαδή ἡ ζωντανή καταγραφή τῆς ζωῆς τοῦ ἐθνικιστικοῦ κινήματος, τῶν ἀντιφάσεών της, τῶν προβλημάτων της. Γι᾽ αὐτό ἀκριβῶς τό λόγο, τό περιοδικό εἶναι κυρίως ἕνα λαϊκό περιοδικό, ἕνα περιοδικό πού θέλει νά ἐκφράσει ἕνα κίνημα πού θέλει νά εἶναι, καί εἶναι, λαϊκό.

Τό περιοδικό δέ θέλει νά εἶναι μονομερές. ῎Οχι τόσο μέ τήν ἔννοια τοῦ ὅτι «εἴμαστε ἀνοιχτοί σέ κάθε συνεργασία» (στό κάτω κάτω τελευταῖα ὅλοι εἶναι ἀνοιχτοί σέ κάθε συνεργασία) ὅσο στό ὅτι αὐτεπαγγέλτως θά καλύπτει κάθε πρωτοβουλία τῶν νέων ἐθνικιστῶν πού κινεῖται ἀπό τά κάτω, πού εἶναι ρεαλιστική καί ταυτόχρονα φιλόδοξη, πού εἶναι εὐφυής καί εὐαίσθητη.

Σ᾽ ἕνα «χῶρο», λοιπόν πού ἐπιμένει στό κλίμα τοῦ μεσοπολέμου νά δώσουμε μιάν ἀπάντηση φτιάχνοντας κάτι γιά τό τώρα, καί σέ κάποιους ἀπογοητευμένους φίλους πού μετατοπίζουν τά ὄνειρά τους γιά 10, 20 ἤ 30 χρόνια μετά, ν᾽ ἀντιπαραθέσουμε τήν ἀγωνία τῆς οἰκοδόμησης τοῦ σήμερα γιά νά μή χάσουμε οὔτε τό αὔριο οὔτε τό μεθαύριο.

Τό περιοδικό δέν θέλει τόσο νά δώσει ἰδεολογία ἤ θεωρία, ὅσο θέσεις καί προβληματισμούς πάνω στήν τακτική καί στή στρατηγική καί κυρίως δέν θέλει νά φανεῖ δογματικό, ἀλάθητο καί ἀλαζονικό. Προτιμᾶμε κάτι τό πιό γήινο, τό πιό ἀνθρώπινο ἀπό ἐκείνη τήν ἀμφισβητούμενης ποιότητας μεταφυσική κι ἀνορθολογισμό πού εἶναι τόσο διαδεδομένα σέ ἀνάλογες προσπάθειες.

Τό περιοδικό βέβαια εἶναι βαθιά πολιτικό ἀλλά ταυτόχρονα εἶναι καί ἀνεξάρτητο. Δηλαδή δέν ὑπόκειται στήν καθοδήγηση κανενός πολιτικοῦ φορέα, ἄσχετα μέ τό ἄν ὅλοι οἱ συμμετέχοντες ἀνήκουν σέ πολιτικό φορέα, καί δίνουν τόν ἀγώνα τους ὁ καθένας ὅπως νομίζει.

῾Η Νέα Τάση λοιπόν ξεκινᾶ μέ πολλές φιλοδοξίες καί μέ πολλή χαρά. Δέν ἀντέχει τή μισοκακομοιριά τοῦ περιθωρίου μά οὔτε καί τό συμβιβασμό τῆς πρόσκαιρης ἐπιτυχίας. Δέν ἐπιμένει ὅμως μειοψηφικά κι αὐτό ἀκριβῶς γιατί θέλει νά εἶναι ἕνα λαϊκό περιοδικό πού θά καταγράφει βῆμα βῆμα τήν πορεία ἑνός κινήματος πού παλεύει νά ὀρθοποδήσει καί δέν τ᾽ ἀφήνουν. Δημιούργημα μιᾶς κρίσης λοιπόν, ἡ νέα «Νέα Τάση»; Δημιούργημα, ναί, τῆς κρίσης καί τοῦ πόνου τῶν ἐθνικιστῶν, τῶν σκεπτομένων δηλαδή καί αἰσθαντικῶν ἐξ αὐτῶν, μά καί δημιούργημα τῆς ἐλπίδας τους, τῆς προσμονῆς τους, τῆς ὑπομονῆς τους, τοῦ ἀγώνα τους.

Κι ἐπειδή ὅλ᾽ αὐτά δέν μᾶς βγαίνουν μόνο στό πολιτικό, μά καί στό πολιτιστικό καί στό κοινωνικό, ἡ «Νέα Τάση» θ᾽ ἀνακατεύεται παντοῦ καί θέλει νά λειτουργήσει πιό πλατιά, σάν πολιτιστικός πόλος ἀπ᾽ ὅπου θά ξεκινᾶνε ἐκδόσεις, προβολές, συζητήσεις, γλέντια, ἐκδρομές σέ χιονισμένα βουνά μέ ἀρχαίους ναούς καί ἄλλα τέτοια ἠθοπλαστικά. Αὐτά ὅμως ἀργότερα, ἀφοῦ γνωριστοῦμε καλύτερα. Μέχρι τότε, στηριζόμαστε πολύ (ποῦ ἀλλοῦ;) στή βοήθειά σας, καί εἰδικότερα στήν οἰκονομική σας ἐνίσχυση.

Το πρωτο τευχος τῆς «Ν.Τ.» χωρίζεται, ὅπως γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτο ἀπό τόν ἀναγνώστη, σέ δύο μέρη. Στό «πολιτικό» καί σέ ἕνα δεύτερο, τό ὁποῖο θά χαρακτηρίζαμε «πολιτιστικό».

Καί αὐτό γιατί στόχος μας δέν εἶναι ὁ χωρισμός ἀλλά ἡ σύνθεση Πολιτικῆς καί Τέχνης.

Στό «πολιτικό» τμῆμα, ἔχουμε δύο ἄρθρα πού ἀφοροῦν τό Εὐρωπαϊκό ᾽Εθνικιστικό Κίνημα.

Τό πρῶτο ἀναφέρεται στίς προοπτικές τοῦ Κινήματος, ἐνῶ τό δεύτερο ἀποτελεῖ προβληματισμό πάνω στό «παράδειγμα» τῆς Γαλλίας. ᾽Ακόμη τή «διακήρυξη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ῎Εθνους».

῎Εχουμε στή συνέχεια ἕνα ἄρθρο πάνω στήν κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς σήμερα. Προσπάθεια προσέγγισης ἑνός φαινομένου πού προβληματίζει τόσο τά ἀριστερά, ὅσο καί τά δεξιά κόμματα τοῦ τόπου μας.

Τέλος ἔχουμε ἕνα ἄρθρο γιά τό χῶρο τῆς «κοινωνικῆς ἐξέγερσης» καί τή στάση μας ἀπέναντι σ᾽ αὐτόν.

Στό δεύτερο τμῆμα, τό «πολιτιστικό», φιλοξενοῦμε ἕνα ἄρθρο σχετικά μέ τό μεγάλο ποιητή καί ὁραματιστή, ῎Αγγελο Σικελιανό, ἕνα ἄρθρο πάνω στόν Φράνκ Φραζέττα καί τήν τέχνη του, καθώς καί ἕνα ἄρθρο σχετικά μέ τό βρετανικό συγκρότημα τῶν SKREWDRIVER.

Το «πολιτιστικό» τμῆμα κλείνει μέ τό χῶρο τῆς βιβλιοκριτικῆς.

᾽Ανάμεσα στά δύο αὐτά τμήματα, παρεμβάλλεται ἕνα κείμενο πάνω σέ ἕνα κοινωνικό θέμα, πού ἀπασχόλησε τήν κοινή γνώμη καί τόν Τύπο. Τήν «᾽Αγγελική ῾Ιστορία».

Τέλος ὑπάρχει χῶρος τῶν «᾽Απόψεων» καθώς καί αὐτός τῶν εἰδήσεων.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Τοῦ Π.Ι.

Πρίν μποῦμε στό θέμα μας, τήν κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς σήμερα, χρήσιμο θά ἦταν νά κάνουμε μερικές παρατηρήσεις πάνω στή δομή τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Καί αὐτό γιά ἕναν πολύ βασικό λόγο. Γιατί ἡ κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς δομεῖται πάνω σέ δύο βάσεις.

1. Τή διάρθρωση καί τήν ἰδιάζουσα μερικές φορές φύση τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας (ἰδιάζουσα σέ σύγκριση βέβαια μέ τίς κοινωνίες τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἤ καί ἀκόμη μ' αὐτές τοῦ λεγόμενου τρίτου Κόσμου).

2. 'Η κατανόηση αὐτῆς τῆς πραγματικότητας ἀπό τήν ἀριστερά καί ἡ δρομολόγηση τῆς κατάλληλης πολιτικῆς δράσης ἀπ' αὐτήν, γιά τήν ἐπίτευξη τῶν στόχων της.

'Η ἀγνόηση τῆς πρώτης βάσης θά οδηγούσε σέ ἐσφαλμένα συμπεράσματα, ἐνῶ ἡ ἀνάλυση πού ἀκολουθεῖ θά προσπαθοῦσε ἀπεγνωσμένα νά ἰσορροπήσει στηριζόμενη στό ἕνα πόδι.

'Αρχίζουμε λοιπόν μέ τίς παρατηρήσεις πάνω στή δομή τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

1. Τό ποσοστό τοῦ πληθυσμοῦ τό ὁποῖο ἀσχολεῖται στόν τριτογενή τομέα (ὑπηρεσίες), μαζί μ' αὐτούς πού ἀπασχολοῦνται στή γεωργία, εἶναι συντριπτικό σέ σχέση μέ τό προλεταριάτο (πού θεωρεῖται κατά τή μαρξιστική θεωρία de facto ἐπαναστατική τάξη).

Καί αὐτό εἶναι σημαντικός παράγοντας, πού πρέπει νά ληφθεῖ ὑπόψη ἀπό τούς φορεῖς (τῆς ἀριστερᾶς) πού ἐπαγγέλλονται πέρασμα σέ ἕνα ἄλλο μοντέλο.

Πέρασμα πού ἡ διεθνής ἐμπειρία δείχνει (εἴτε θετικά εἴτε ἀρνητικά), πώς μόνο ἐπαναστατικό μπορεῖ νά εἶναι.

'Η ἐπαναστατικότητα τῶν μαζῶν πού θά ἐπανδρώσουν τήν πορεία πρός τό ὅραμα τοῦ σοσιαλισμοῦ, φαίνεται ἀκόμα καί ἀπό τίς ἑξῆς παρατηρήσεις.

Τό ποσοστό πού ἀπασχολεῖται στόν τριτογενή τομέα, ἔχει κυρίως αἰτήματα βελτίωσης τῆς ζωῆς, ἀνόδου τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου κτ.λ. Δηλ. ὄχι ἐπαναστατικῆς ἀλλαγῆς τῆς κοινωνίας πρός τό σοσιαλισμό.

Τό ποσοστό πού ἀσχολεῖται μέ τήν γεωργία δέν εἶναι σοσιαλιστικά ἐπαναστατικό.

Στήν 'Ελλάδα τό ποσοστό τῶν ἐργατῶν γῆς, δηλ. αὐτῶν πού δέν ἔχουν καθόλου κλῆρο, εἶναι πολύ μικρό, πραγματικότητα πού εἶναι ἀντίθετη μέ τίς θεωρίες τοῦ Κ.Κ.Ε. Οὔτε πάλι ὑπάρχουν σέ μεγάλη ἔκταση τσιφλίκια καί μάλιστα ἄξια λόγου. 'Αντίθετα, τό συντριπτικό ποσοστό τῶν ἀγροτῶν εἶναι αὐτοαπασχολούμενοι μικροκαλλιεργητές.

Αὐτοί δέν ζητοῦν βέβαια κατάργηση τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας, ἀλλά ἔχουν αἰτήματα καλύτερων τιμῶν στά προϊόντα τους, ἀξιοπρεπεῖς συντάξεις κ.τ.λ. 'Ενῶ δηλ. οἱ σοσιαλιστικές ἐπαναστάσεις στόν τρίτο κόσμο ξεκίνησαν ἤ στηρίχτηκαν στίς ἀγροτικές μάζες, στήν 'Ελλάδα αὐτό εἶναι ἀδύνατον νά γίνει.

'Ερχόμενοι τώρα στό προλεταριάτο (τήν ἐπαναστατική τάξη κατά τόν κομμουνισμό), αὐτό ἀφ' ἑνός εἶναι περιορισμένο ἀριθμητικά καί κυρίως τό μεγαλύτερο μέρος του ἔχει ἀσπαστεῖ πρότυπα καί υἱοθετήσει αἰτήματα καθαρά οἰκονομικοῦ περιεχομένου. 'Ο λόγος γιά σοσιαλιστικές ἀλλαγές καί μάλιστα μέ βάση κάποιο πρόγραμμα, εἶναι ἀνύπαρκτος σχεδόν καί ὅταν ἐμφανιστεῖ τέτοιος λόγος, εἶναι γιά νά χρησιμεύσει σάν κάλυψη ἀπέναντι στά ἐνδοαριστερά ἐρωτήματα περί οἰκονομισμοῦ κ.τ.λ.

2. Στήν διακυβέρνηση τῆς 'Ελλάδας ἀπό τίς κυβερνήσεις τῆς Δεξιᾶς μετά τό τέλος τοῦ συμμοριτοπόλεμου, μεγάλες μάζες του λαού εἶχαν μείνει ἔξω ἀπό τή διαχείριση τῆς ἐξουσίας καί κυρίως ἔξω ἀπό τούς προνομιούχους χώρους πού τροφοδοτοῦσαν οἱ κυβερνήσεις χρησιμοποιώντας τά κανάλια τοῦ κράτους, μέ παροχές.

'Ο λαός εἶχε χωριστεῖ ἐκ τῶν πραγμάτων σέ δύο κατηγορίες. Σ' αὐτούς πού ἦταν ἀρεστοί στήν κυβέρνηση, τούς κομματάρχες κ.τ.λ. οἱ ὁποίοι ἀπολάμβαναν παροχές, διορίζονταν στό δημόσιο κ.τ.λ. καί στούς ἄλλους. Τούς ἄλλους οἱ ὁποῖοι εἶχαν διωχθεῖ οἱ ἴδιοι καί οἱ διώξεις συνεχίζονταν στά παιδιά τους ἤ ἀκόμη εἶχαν ἀπόψεις μή ἀρεστές στίς κυβερνήσεις τοῦ τόπου.

'Ακόμη καί δεξιοί, πού ἡ ἄσκηση τῆς ἐξουσίας ἄφηνε ἔξω ἀπ' τό παιχνίδι τῶν παροχῶν. Δηλαδή ἄν δεχθοῦμε ὅτι ὑπάρχει ταξική πάλη στό ἐσωτερικό τῆς κοινωνίας, ἐδῶ ἔχουμε πάλη ὄχι ταξική ἀλλά μέσα στίς τάξεις.

Καί ἐνῶ αὐτές οἱ παραγκωνισμένες ἀριστερές μάζες κάτω ἀπό τήν σκληρή διακυβέρνηση τῆς δεξιᾶς μετά τόν πόλεμο ὑπέμεναν ἀπλῶς,

μετά τό '74 καί τήν παρουσίαση ἑνός προσώπου ὄχι τόσο ἔκδηλα αὐταρχικοῦ στήν ἐκδήλωσή του (ἔλλειψη νοθείας στίς ἐκλογές, μή διωγμός τῶν ἀντιπάλων, νομιμοποίηση τοῦ Κ.Κ.Ε.), ἄρχισαν νά νοιώθουν ὅτι ὑπῆρχε δυνατότητα ἀνόδου τους. Ἡ ἄνοδος αὐτή θά γινόταν κυρίως μέ τήν ἀνέλιξη στήν ἐξουσία ἑνός συμπαγοῦς (ὄχι δηλ. τύπου Ε.Κ.) μή δεξιού κόμματος. Μετά, ἀπ' αὐτό τό κανάλι θά διοχετευόταν τό κρατικό χρῆμα πρός ἄλλες δεξαμενές.

3. Ἔντονος ἀντιαμερικανισμός. Ὁ ρόλος τῶν 'Αμερικάνων στήν Ἑλλάδα εἶχε ἀποκαλυφθεῖ. Καί αὐτός ὁ ρόλος ἦταν ρόλος ἐξουσιαστικός. 'Απροκάλυπτες ἐπεμβάσεις στά ἐσωτερικά τῆς χώρας, δυσμενής ἀμερικανική θέση ὡς πρός τά ἐθνικά θέματα κ.τ.λ.

4. Γενικευμένη κρίση τοῦ ἑλληνικοῦ κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ. Κρίση πολιτισμοῦ, κρίση ἀξιῶν, ἀλλά κυρίως κρίση οἰκονομική. Ἡ δόμηση τοῦ ἑλληνικοῦ παραγωγικοῦ ἱστοῦ εἶχε γίνει χωρίς κανένα σχεδιασμό. Κάθε ἐπιχείρηση λειτουργοῦσε μέ γνώμονα τό εὔκολο κέρδος. Συνέπεια; 'Αρνητικό ἰσοζύγιο πληρωμῶν. Κάλυψη τοῦ ἐλλείματος ἀπό ναυτιλιακά ἐμβάσματα, ἐμβάσματα μεταναστῶν, τουρισμό. Ὅμως ἀπό τό **1973** καί μετά, μέ τήν κρίση αὐτῶν τῶν τομέων τό ἔλλειμα ἔμεινε ἀκάλυπτο καί ἀδυνατοῦσε νά καλυφθεῖ. Συνέπεια; 'Αδυναμία τῶν κυβερνήσεων νά ἱκανοποιήσουν τά συνεχῶς ἐντονώτερα οἰκονομικά αἰτήματα τῶν ἐργαζομένων, ἐπειδή δέν μποροῦσαν ἤ ἐπειδή δέν ἤθελαν, γιατί τά συμφέροντα πού ἐξυπηρετοῦσαν ἦταν ἄλλα. Συνεπῶς αἴτημα γιά ἀλλαγή κυβέρνησης καί ἀντικατάστασή της ἀπό μία ἄλλη, πού ὑποσχόταν τά πάντα.

Ἔρχεται λοιπόν τό 1981, γίνεται ἡ κυβερνητική ἀλλαγή καί ἀρχίζει νά γίνεται ἐμφανής πλέον ἡ κρίση πού μάστιζε αὐτό τό χῶρο, ὁ ὁποῖος, παρ' ὅλα αὐτά, κατόρθωσε νά πάρει τήν κυβέρνηση.

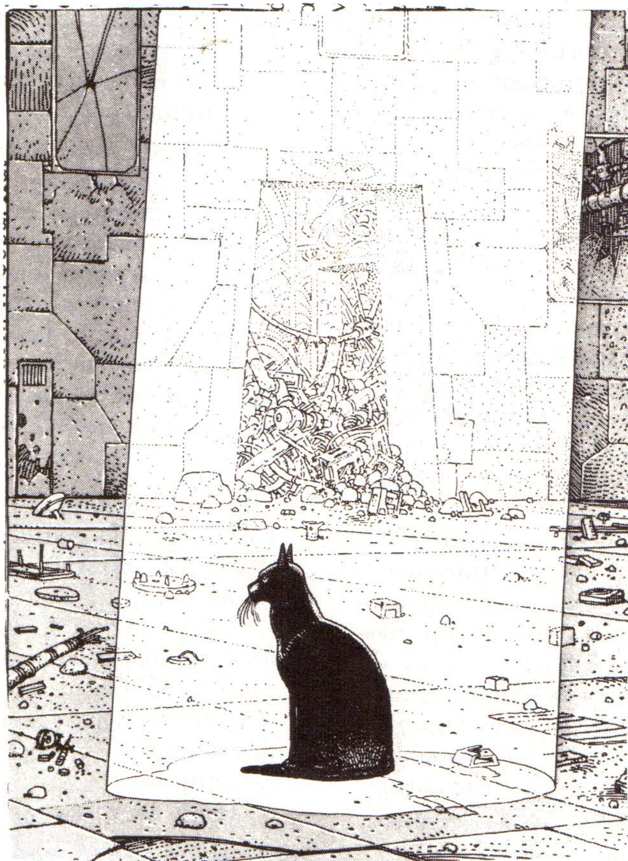
Τώρα μποροῦμε νά ἐξετάσουμε τήν κρίση τῆς ἀριστερᾶς σ' ὅλη της τήν ἔκταση.

Τό ΠΑΣΟΚ, μέ τήν ἵδρυσή του κάνει μία ἐντυπωσιακή εἴσοδο στόν χῶρο τῆς ἀριστερᾶς. Κατορθώνει νά ξεπεράσει σέ ποσοστό ψήφων στήν πρώτη μεταπολιτευτική ἀναμέτρηση, ἀριστερούς φορεῖς μέ ἱστορία δεκαετιῶν. Στή δεύτερη ἐκλογική ἀναμέτρηση ἀναδεικνύεται σέ ἀξιωματική ἀντιπολίτευση καί στήν τρίτη, ἑφτά μόλις χρόνια ἀπό τήν ἵδρυσή του, ἀναρριχᾶται στήν ἐξουσία.

Ἡ τόσο γρήγορη ἄνοδος τοῦ ΠΑΣΟΚ στήν ἐξουσία, δέν τοῦ ἔδωσε τά χρονικά περιθώρια γιά μιά κάποια ἀλλαγή συνειδήσεων. Δέν μπόρεσε νά φτιάξει ἕνα πρόγραμμα μετάβασης στό Σοσιαλισμό.

Τό ΠΑΣΟΚ, κλασικό λαϊκιστικό κόμμα μέ ἀριστερή φρασεολογία και χρησιμοποιώντας τήν πείρα της ἀριστερῆς παρέμβασης κατόρθωσε νά καταλάβει τήν ἐξουσία. Ὄχι γιατί εἶχε κάνει τό λαό νά πιστέψει στόν σοσιαλισμό καί τήν οὐσία του, ἀλλά γιατί ὑποσχόταν καί μέ ἀρκετή πειστικότητα ἱκανοποίηση κάθε διεκδίκησης καί γιατί ἡ Ν.Δ. εἶχε μέ τά λάθη της πάρει τό δρόμο τῆς πτώσης.

Δύο εἶναι τά κύρια στοιχεῖα πού ὁδήγησαν τό ΠΑΣΟΚ στήν παντοδυναμία του ἀλλά καί τό ὁδηγοῦν στήν κρίση του. Ἡ χαρισματική προσωπικότητα τοῦ Α. Παπανδρέου. Αὐτή ἡ προσωπικότητα στάθηκε πόλος ἕλξης γιά μεγάλες λαϊκές μάζες πού ἦταν δυσαρεστημένες ἀπό τήν διακυβέρνηση τῆς Ν.Δ. καί ἤθελαν στήν ἐξουσία κάποιον ἰσχυρό ἄντρα που ἔδινε ὑποσχέσεις καί πού μποροῦσε νά τίς πραγματοποιήσει κατά τή γνώμη τους.



Αὐτό κυρίως πέρασε πρός τόν ἀγροτικό χῶρο. Δέν μποροῦμε να πιστέψουμε ὅτι οἱ ἀγροτικές μάζες διψοῦσαν γιά σοσιαλισμό. 'Αντίθετα βλέπουμε ὅτι τό ΠΑΣΟΚ καί ὁ σοσιαλισμός του εἶναι ἄγνωστα ἐκεῖ, ἐνῶ βέβαια ὁ 'Ανδρέας Παπανδρέου ἀποτελεῖ τόν πόλο ἕλξης.

Ὁ δρόμος γιά τόν Α. Παπανδρέου ἦταν πολύ εὔκολος μετά τήν ἀποχώρηση ἀπό τήν ἐνεργό πολιτική δράση τοῦ Κ. Καραμανλῆ καί τήν ἐναλλαγή στήν ἀρχηγία τῆς Ν.Δ. ἀχρωμων πρός τίς πλατειές μᾶζες προσώπων. Ξεκινώντας ἀπό τόν πρωθυπουργό τῆς ἥττας τόν Γ.

Ράλλη, ὡς τόν Κ. Μητσοτάκη, πού ἡ τωρινή σχετική ἄνοδος τῆς Ν.Δ. ὀφείλεται ὄχι στήν κοινή ἡγεσία του, ἀλλά ἀντίστοιχα στά λάθη τοῦ ΠΑΣΟΚ, αὐτή τή φορά. Καί ἐδῶ γίνεται λόγος γιά τούς ἀρχηγούς τῆς Ν.Δ. γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος γιά ὕπαρξη συμπαγοῦς ἰδεολογικοῦ πλαισίου αὐτοῦ τοῦ κόμματος, πού θά ὑποκαθιστοῦσε τήν μή χαρισματικότητα τῶν ἀρχηγῶν του.

Τό δεύτερο στοιχεῖο εἶναι ἡ εὐρύτητα τῆς ἰδεολογίας καί ἡ εὐρύτητα τοῦ χώρου τόν ὁποῖο πλησίασε τό ΠΑΣΟΚ. Τό ΠΑΣΟΚ δέν ἔκανε τό λάθος τῶν παραδοσιακῶν ἀριστερῶν νά ἀπευθυνθεῖ σέ μία τάξη, (τήν ἐργατική), ἡ ὁποία θά ἦταν ἡ πρωτοπόρα καί θά συνεργαζόταν ἀπό τό βάθρο της μέ τίς ἄλλες καταπιεζόμενες τάξεις γιά τήν ἀνατροπή τοῦ καπιταλισμοῦ. Τό ΠΑΣΟΚ ἔφτιαξε τό σχῆμα τῶν «μή προνομιούχων». Σ᾿ αυτό τό σχῆμα χωροῦσαν ὅλοι: ἐργαζόμενοι στήν πλατειά ἔννοια τους (ἐργάτες, ὑπάλληλοι κ.τ.λ.) ἀγρότες, μικροαστικά ἤ μεσοαστικά στρώματα, γυναῖκες (λόγω τοῦ ὑποβαθμισμένου ρόλου τους), νέοι.

Ἔξω ἀπό αὐτό τό σχῆμα βρέθηκε φανερά ἡ μεταπρατική ἀστική τάξη, πού τά συμφέροντά της ὑποστηρίζει ἡ Ν.Δ., ἐνῶ γιά τήν ἐσωτερική ἀστική τάξη δέν ἔγινε λόγος γιά τό ἄν ἀποκλείεται, ὡς ταξικός ἐχθρός τῶν μή προνομιούχων. Αὐτό εἶναι ἕνα ἄλλο βασικό σημεῖο στό ὁποῖο θά ἀναφερθοῦμε στήν συνέχεια.

Στό πολιτικό ἐπίπεδο πλησίασε πάλι μία εὐρύτατη μάζα.

᾿Αριστερούς πού εἶχαν διωχθεῖ μετά τό συμμοριτοπόλεμο ὑποσχόμενο λήθη καί ἀποκατάσταση, στό πλαίσιο τῆς ἐθνικῆς ἀντίστασης κατά τῶν Γερμανῶν. ᾿Αριστερούς πού εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τό Κ.Κ.Ε. ἐξαιτίας τῶν λαθῶν του. Τούς ποικίλους κεντρώους, πού ἀποτελοῦσαν τήν Ε.Κ., δεξιούς ἀπογοητευμένους ἀπό τήν διακυβέρνηση τῆς Ν.Δ. ᾿Ακόμη αὐτούς πού ἀντιστάθηκαν στό καθεστώς τῆς ἑπταετίας, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἔπρεπε νά γίνει κάθαρση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀπό τούς ἀκροδεξιούς ἀντιπάλους τους.

῾Η ἰδεολογική εὐρύτητα εἶναι πάλι ἀξιοσημείωτη. Ἔθεσε τό ΠΑΣΟΚ ζητήματα ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, διάλυσης τῶν συνασπισμῶν, σκληρό ἀντιαμερικανισμό καί κριτική στό Σοβιετικό μοντέλο. Ζητήματα βελτίωσης τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου (περίθαλψη, αὐξήσεις μισθῶν, ἐκπαίδευση, πρόσβαση στό τραπεζικό σύστημα δανεισμοῦ).

Ζητήματα παραπέρα ἐκδημοκρατισμού. Δέν ἔφτιαξε συμπαγές ἰδεολογικό πλαίσιο, ἀλλά συμπαγές διεκδικητικό πλαίσιο, κάτι πού γιά τήν ἑλληνική πραγματικότητα ἦταν πιό ἀποτελεσματικό.

Τά προβλήματα αὐτοῦ τοῦ συστήματος φάνηκαν — καί ἦταν ἀναπόφευκτα — ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ὑλοποίησης.

Ἦταν ἀδύνατον νά καλυφθοῦν σύμμετρα οἱ διεκδικήσεις ὅλων τῶν τάξεων πού ἐκπροσωποῦσε. Σέ κάποια συμφέροντα ἔπρεπε νά δοθεῖ προτεραιότητα. Οἱ τάξεις πού συγκρότησαν τό «μπλοκ τῆς ᾿Αλλαγῆς» βρέθηκαν ἀντιμέτωπες.

Κάποιοι ἔπρεπε νά κυριαρχήσουν. Καί αὐτό ἔγινε. Αὐτοί πού κυριάρχησαν δέν ἦταν τά λαϊκά στρώματα πού ἐκφράζονταν στή βάση τοῦ ΠΑΣΟΚ, ἀλλά τά ἀνώτερα στρώματα τοῦ μπλόκ πού εἶχαν προσβάσεις στό περιβάλλον τοῦ ἀρχηγοῦ. ᾿Ακόμη καί ἡ κομματική Elite πού περιελάμβανε τά ἀνώτερα καί μέσα στελέχη.

Δημιουργήθηκε λοιπόν ἡ νέα διαστρωμάτωση, στά πλαίσια ἑνός ἰδιόμορφου Σοσιαλισμοῦ (;). Στήν κορυφή τῆς πολιτικῆς πυραμίδας βρίσκεται τό περιβάλλον τοῦ Α. Παπανδρέου «Τό Καστρί». Οἱ προσβάσεις ἐδῶ εἶναι προσωπικές κυρίως καί ὄχι πολιτικές καθαρά. ᾿Εδῶ ὑπάρχει ἰσότητα πρόσβασης ἀριστερῶν, κεντρώων και δεξιῶν τάσεων.

Πιό κάτω, ἡ παρέμβαση τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ στήν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας εἶναι καθαρά πελατειακός.

Τά στελέχη πού ἀνέβηκαν στίς μεσαῖες θέσεις τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καθώς καί ἐκεῖνα πού κατέχουν εἰδικές θέσεις στόν κομματικό μηχανισμό (ἐπιτροπές κ.τ.λ.) φροντίζουν γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν πελατῶν τους. Εἴτε μέ διορισμούς, εἴτε παρέχοντας μέσα γιά πρόσβαση στά πιστωτικά προγράμματα.

Τέλος, τά συμφέροντα πού ἐκπροσωποῦνται εἶναι καθαρά ὁρισμένων μεσαίων ἀστικῶν στρωμάτων μέ συμμαχία μέ τήν ἐσωτερική ἀστική τάξη.

Τά λαϊκά στρώματα ἱκανοποίησαν τά οἰκονομικά συμφέροντά τους στήν πρώτη τετραετία, ἐνῶ στή δεύτερη τό ΠΑΣΟΚ ὑποχωρώντας στά αἰτήματα τῶν ἀνωτέρων στρωμάτων τοῦ μπλόκ οδηγεῖται σέ ρήξη μέ τά πρῶτα ἐφαρμόζοντας πολιτική λιτότητας. ᾿Αναιροῦνται βέβαια καί κάποιες θεσμικές κατακτήσεις ἀλλά αὐτό δέν ἐνδιαφέρει τίς εὐρεῖες λαϊκές μάζες.

Παράλληλα τό ΠΑΣΟΚ φαίνεται νά βρίσκεται σέ μία φάση προ-



σέγγισης μέ τό διεθνές κεφάλαιο, πρᾶγμα πού πιθανῶς θά τό ὁδηγήσει σέ σύγκρουση καί μέ τά μεσοαστικά συμφέροντα καί τήν πολιτική τοῦ πιό κοντά σ' αὐτήν τῆς Ν.Δ.

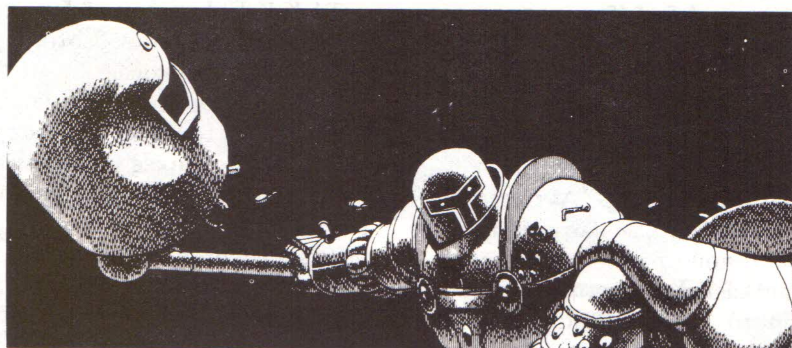
Ὅμως ἡ πολιτική πού ἀσκεῖται γιά τήν ἱκανοποίηση τῶν συμφερόντων τῶν ἀνωτέρων καί μέσων στρωμάτων τῆς ἀστικῆς τάξης δέν φαίνεται νά ἀποδίδει τουλάχιστον ἄμεσα. Ἔτσι καμμία ἀνάκαμψη πού θά ἔδινε τή δυνατότητα νά διανεμηθεῖ μέρος τοῦ πλεονάσματος στά λαϊκά στρώματα δέν εἶναι ὁρατή.

'Αντίθετα τό βιωτικό ἐπίπεδο τῶν λαϊκῶν στρωμάτων στά πλαίσια αὐτῆς της πολιτικής πέφτει. Καί πέφτει ὄχι τόσο ἀπόλυτα, ὅσο σχετικά. Δηλ. οἱ νέες ἀνάγκες διαβίωσης δέν μποροῦν νά ἱκανοποιηθοῦν. Παράλληλα πλήττονται στά πλαίσια τῆς ΕΟΚ καί τά μικροαστικά ἐμποροβιοτεχνικά στρώματα.

Ἔτσι ἔχουμε μία ἀμφισβήτηση πλέον τοῦ ΠΑΣΟΚ ὡς φορέα ἐξουσίας ἀπό αὐτά τά στρώματα μέ κλιμάκωση τῶν ἀπεργιακῶν κινητοποιήσεων. Καί ἐδῶ μιλᾶμε γιά χώρους, ὅπου τό συνδικαλιστικό τοῦ ΠΑΣΟΚ πού πολλές φορές ἔχει τήν πλειοψηφία (ΓΣΕΕ), στηρίζει αὐτές τίς ἀπεργίες. Γιατί ἐδῶ τίθεται πρόβλημα ἐπιβίωσης τῆς ΠΑΣΟΚικῆς συνδικαλιστικῆς Elite, ἄν δέν ἀκολουθήσει τά λαϊκά αἰτήματα. Ἔχουμε δηλ. τό φαινόμενο, τό κόμμα νά ἀπεργεῖ κατά τῆς κυβέρνησης πού ἀνέδειξε. Τέλειος διχασμός δηλαδή.

Ἡ κρίση ἀποδοχῆς τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀπό τόν λαό ἔχει δημιουργήσει παράλληλα καί κρίση στό ἐσωτερικό του. Ἡ ἀριστερή φρασεολογία καί ἡ προσπάθεια ἀριστερῆς αἰτιολόγησης τῆς κυβερνητικῆς πρακτικῆς δέν φέρνει πλέον ἀποτελέσματα.

Ἡ διαγραφή τῶν κορυφαίων συνδικαλιστικῶν στελεχῶν, μελῶν τῆς Κ.Ε. τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ἡ δημιουργία συνδικαλιστικῆς παράταξης ἀπό τούς διαγραμμένους, σηματοδότησε μία σημαντική διαρροή στελεχῶν τῆς ἀριστερῆς πτέρυγας τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὄχι μόνο στό συνδικαλιστικό ἀλλά καί σέ



ἄλλους χώρους. Παράλληλα μέ τίς προσωπικές ἀποχωρήσεις μελῶν πού δέν ἱκανοποιοῦνται ἀπό τήν πρακτική τοῦ ΠΑΣΟΚ ἡ κομματική ὀργάνωση ἔχει χάσει κάθε ζωτικότητα καί αὐτοί πού ἔχουν μείνει ξέρουν πολύ καλά τί ζητᾶνε. Ὄχι βέβαια σοσιαλιστικούς μετασχηματισμούς. Γιά νά μήν εἴμαστε ἀπόλυτοι ὑπάρχουν βέβαια ἀρκετοί πού δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει ποῦ βαδίζει τό κίνημά τους. Γι' αὐτό δέν πρέπει νά μᾶς ξενίζουν οἱ δηλώσεις τοῦ Α. Παπανδρέου γιά ἐπιστροφή τῶν παλιῶν στελεχῶν. Ὅμως ἡ ἀνταπόκριση πού πρόκειται νά βροῦν εἶναι ἤδη γνωστή. γιατί τά παλιά στελέχη τοῦ ΠΑΣΟΚ, πού τό ἀνέβασαν στήν ἐξουσία μπορεῖ νά μήν ἔχουν ἀποφασίσει μέ ποιούς θά πᾶνε, ἀλλά ἔχουν ἀποφασίσει ποιούς θά ἀφήσουν.

Γιά νά τελειώνουμε μέ τό ΠΑΣΟΚ παρατηροῦμε μία κρίση ἀποδοχῆς τοῦ κόμματος στόν ἑλληνικό λαό ὅσο καί μία βαθιά κρίση στό ἐσωτερικό του. Τό ὅτι διατηρεῖται στήν ἐξουσία ὀφείλεται στήν προσωπικότητα τοῦ Α. Παπανδρέου — πού σωστά ἔχει εἰπωθεῖ ὅτι «τό ΠΑΣΟΚ εἶναι 'Εκεῖνος» — καί στούς χειρισμούς του, μέ τούς ὁποίους συσπειρώνει τήν κατάλληλη στιγμή τούς ψηφοφόρους (π.χ. περίπτωση Σαρτζετάκη).

'Ακόμη στήν ἔλλειψη πρότασης καί ἠθελημένης μή ἐκμετάλλευσης λαθῶν τοῦ ΠΑΣΟΚ ἀπό τόν κύριο ἀντίπαλό του, τή Ν.Δ., καί κυρίως ἀπό τήν ἡγεσία της, πού ἀκολουθεῖ μία πολιτική ἀνοχῆς ἀπέναντι σέ ἕναν ἀντίπαλο πού ἀντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα. Δίνοντάς του ἔτσι τήν εὐκαιρία νά ἔχει τήν πρωτοβουλία τῶν κινήσεων. Οἱ πρόσφατες δηλώσεις τῆς Ν.Δ. γιά «ἀνένδοτο» γίνονται, βέβαια, γιά λόγους ἐσωτερικῆς κατανάλωσης.

Ἡ δημιουργία τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ἡ ἀριστερή ἰδεολογία καί πρακτική του ἔσπρωξε τό μεγαλύτερο ὡς τότε κόμμα τῆς 'Αριστερᾶς, τό ΚΚΕ, στό περιθώριο τῆς πολιτικῆς σκηνῆς. Δέν εἶναι ὅμως ὁ ἀριστερός - λαϊκίστικος λόγος τοῦ ΠΑΣΟΚ ἡ αἰτία τῆς καθήλωσης τῆς ἐκλογικῆς βάσης τοῦ Κ.Κ.Ε. περί τό 10%. Αὐτό φάνηκε καθαρά στίς δημοτικές ἐκλογές τοῦ 1986.

Τό Κ.Κ.Ε., ἐνῶ ἦταν πλέον ἐμφανής ἡ στροφή τοῦ ΠΑΣΟΚ πρός μία μή φιλολαϊκή πολιτική, μέ παράλληλη ἐγκατάλειψη ὅλων σχεδόν τῶν ἀριστερῶν θέσεών του καί οἱ περιθωριακοί φορεῖς πού συνεργάστηκαν μαζί του, δέν κατόρθωσαν νά ἀποσπάσουν μεγαλύτερο ποσοστό (μέ βάση τά ἀποτελέσματα τῶν μεγάλων δήμων) ἀπό τίς προηγούμενες δημοτικές ἐκλογές. Τό Κ.Κ.Ε., μέ τό δογματισμό τῶν θέσεών του, μέ τήν ἄκριτη ὑπεράσπιση τοῦ Σοβιετικοῦ μοντέλλου (ἡ θέση τοῦ Κ.Κ.Ε. στό δυστύχημα τοῦ Τσερνομπίλ καί τίς συνέπειές του ἦταν πιό σκληρή ὡς πρός τήν ἀνυπαρξία τους καί ἀπό αὐτήν τῆς Μόσχας), μέ τά πιστεύω γιά ἡγεμονίες, μέ τή δημιουργία ἑνός κομματικοῦ μηχανισμοῦ (ἰδίως τῆς ΚΝΕ) γενιτσάρων, τό ἐθνοπροδοτικό παρελθόν του τέλος, κρατᾶ μακριά του τίς μᾶζες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πέρα ἀπό τίς στρατηγικές του αὐτές ἐπιλογές, ἡ πολιτική του δράση περιορίζεται σέ ἀφορισμούς τοῦ τύπου «τήν κρίση νά πληρώσουν τα μονοπώλια», «φιλολαϊκή καί ἀντιμονοπωλιακή πρακτική»

κ.τ.λ. χωρίς νά δίνει πειστικές ἀπαντήσεις γιά διεξόδους.

Τό Κ.Κ.Ε. ἔχει κάνει καί κάνει προσπάθειες ἀποσκλήρυνσης τῶν θέσεών του, ἀλλά ἀδυνατεῖ νά περάσει κάποιους φραγμούς. Ξεπέρασμα πού ἴσως νά τό ἔφερνε πιό κοντά στίς λαϊκές μᾶζες. 'Αντίθετα ἀποκηρύττει μετά βδελυγμίας κάθε νέα θέση πού ἔχουν υἱοθετήσει τά εὐρωπαϊκά Κ.Κ., ἀνακηρύσσοντας τόν ἑαυτό του σέ θεματοφύλακα τῆς καθαρότητας τῆς Μαρξιστικῆς ἰδεολογίας.

Τό Κ.Κ.Ε. τώρα πιά προσπαθεῖ νά συσπειρώσει γύρω του διάφορα περιθωριακά σχήματα τῆς ἀριστερᾶς καθώς καί ἀνένταχτους τῆς ἀριστερᾶς στή δημιουργία ἑνός μπλόκ δυνάμεων γιά τήν 'Αλλαγή. 'Ο σκοπός βέβαια εἶναι προφανής. Τό ΚΚΕ πού ἄλλοτε δημιουργοῦσε τό ἴδιο κομματίδια, γιά ἐκλογικές του ἀνάγκες, τώρα προσπαθεῖ στηριζόμενο σέ ὑπάρχοντα, νά ἀπευθυνθεῖ σέ κάποια εὐρύτερη ἐκλογική μάζα. Τό ἐγχείρημα μᾶλλον θά ἀποτύχει, γιατί οἱ διαφορές πού ὑπάρχουν στήν ἀριστερά εἶναι πολύ μεγαλύτερες ἀπ' ὅτι φαίνονται σέ κάποιον πού δέν ἔχει βιώσει τήν ἱστορία τους. 'Ο ἀντιΚΚΕδισμός τῆς ἀριστερᾶς ἔχει βιωθεῖ τόσο πολύ ἀπό τούς ἀριστερούς, πού πέρα ἀπό κάποιες ἐκλογίστικες συμπαρατάξεις, εἶναι μᾶλλον ἀδύνατον νά προχωρήσει σέ μονιμώτερες συνεργασίες.

Τό Κ.Κ.Ε. εἶναι λοιπόν κλασσικό παράδειγμα κόμματος, πού ἀδιαφορεῖ γιά τήν πραγματικότητα καί ὅπως εἶναι φυσικό παραμένει στό περιθώριο.

Ἔχοντας φτιάξει ὅμως ἕνα συμπαγῆ κομματικό μηχανισμό, στόν ὁποῖο κάθε μέλος του «ἔχει βρεῖ τή λύση ὅλων τῶν προβλημάτων του», δέν ἀντιμετωπίζει τά φαινόμενα διάλυσης πού ἀντιμετωπίζουν τά ἄλλα ἀριστερά κόμματα. Αὐτό βέβαια δέν σημαίνει καί πολλά πράγματα.

Τό Κ.Κ.Ε. ἐσωτερικοῦ τώρα, εἶναι ἕνα ἀνανεωτικό ἀριστερό κόμμα μέ θέσεις πού πηγάζουν ἀπό τήν εὐρωκομμουνιστική ἐμπειρία.

Οἱ θέσεις του ὅμως αὐτές, δέν μποροῦν νά τοῦ προδιαγράψουν κάποιο αἰσιόδοξο μέλλον.

'Η ἑλληνική κοινωνία ἀδυνατεῖ νά τίς ἀφομοιώσει.

Τό Κ.Κ.Ε. ἐσωτερικοῦ ἔχει προσβάσεις σέ μία «προοδευτική, μεσοαστική τάξη» καθώς καί σέ διανοούμενους καί φοιτητές κυρίως, κάτι πού δέν τό καθιστᾶ, ὄντας μακρυά ἀπό τίς λαϊκές μᾶζες, ἀποτελεσματικό φορέα σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ. 'Η θέση του εἶναι περιθωριακή. 'Η τελευταῖα του προσπάθεια νά ἀποτελέσει πυρήνα συσπείρωσης ἀνένταχτων ἀριστερῶν μέ τήν μετεξέλιξή του σέ νέο κόμμα, - κάτι πού θά τό ἔφερνε πιό κοντά σέ μία συνεργασία μέ τό ΚΚΕ - οδήγησε στή de facto διάσπασή του, μέ προδιαγεγραμμένα ἤδη ἀποτελέσματα.

Τέλος οἱ ἄλλες ὁμάδες τῆς ἀριστερᾶς, βιώνουν αὐτάρεσκα τή μοναδικότητα τῆς ἰδεολογικῆς τους καθαρότητας. Προσπάθειες ἀπό ἀποχωρήσαντες ἀπό μεγάλα ἀριστερά κόμματα γιά κάτι τό αὐτόνομο, ὁδήγησαν σέ μικροομαδοποιήσεις. Οὐσιαστικά ἡ 'Αριστερά δέν ἔχει τίποτε νά περιμένει, ἄν μιλᾶμε βέβαια μέ ὅρους κινήματος, ἀπό αὐτές.



Τέλος κλείνοντας, σκόπιμο θά ἦταν νά ἀναφερθοῦμε στίς σχέσεις ἀνάμεσα στούς φορεῖς τῆς 'Αριστερᾶς.

Πρίν τό 1981, οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στούς φορεῖς τῆς ἀριστερᾶς, χωρίς να εἶναι ἁρμονικές, βρίσκονταν σέ ἕνα στάδιο συμπόρευσης - συνεργασίας με ὁρισμένες τριβές. Τό Κ.Κ.Ε. κατηγοροῦσε τό ΠΑΣΟΚ ὡς «μικροαστικό, ρεφορμιστικό» κ.τ.λ., ἀλλά σέ ἐπίπεδο κινητοποιήσεων ὑπῆρχε πάντα ἡ συνεργασία, ἐνάντια στήν πολιτική τῆς Ν.Δ.

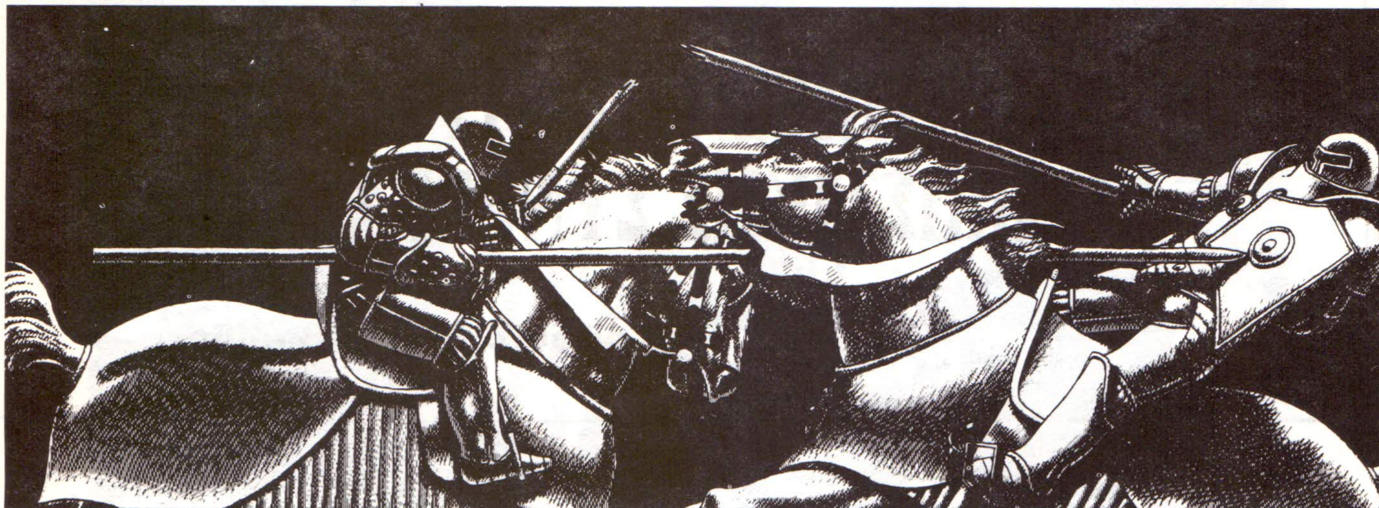
Δινόταν ἡ ἐντύπωση ὅτι ὑπάρχει ἕνα ἑνιαῖο μπλόκ τῶν ἀριστερῶν δυνάμεων.

Μετά τό 1981 ὅμως, ὅταν στό ΠΑΣΟΚ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά ὑλοποιήσει τό πρόγραμμά του, τό ΚΚΕ (ἀναφερόμαστε στό ΚΚΕ γιατί αὐτό ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο φορέα τῆς ἀριστερᾶς μετά τό ΠΑΣΟΚ καί ἡ μεγάλη δύναμή του στόν ἐργατικό χῶρο τοῦ δίνει τή δυνατότητα παρέμβασης στό πολιτικό γίγνεσθαι) βρέθηκε σέ δύσκολη θέση. Ἤ θά ἀντιπολιτευόταν ἀνοιχτά τό ΠΑΣΟΚ καταγγέλοντάς το σάν «ρεφορμιστικό» καί θά διεκδικοῦσε γιά τόν ἑαυτό του τό ρόλο τοῦ πραγματικοῦ φορέα γιά τήν «ἀλλαγή», ἤ θά ἀκολουθοῦσε μία πιό ἤπια πολιτική ἀπέναντί του. 'Επικράτησε ἡ δεύτερη γραμμή. 'Αποτέλεσμα: Ἕνας «κλεφτοπόλεμος» ἀπέναντι στό ΠΑΣΟΚ. Παράλληλα τό ΚΚΕ μέ τήν πολιτική του αὐτή, ἀναγνωρίζει τή θέση του στό περιθώριο τῆς πολιτικῆς σκηνῆς. Δέν μπορεῖ νά διεκδικήσει μιά αὐτόνομη θέση στό χῶρο τῆς ἀριστερᾶς. 'Η δράση του ἀποσκοπεῖ νά τό κάνει ἀναγκαῖο συμπλήρωμα, πού χωρίς αὐτό ἡ «'Αλλαγή» δέν μπορεῖ νά προχωρήσει. 'Η ἐπιλογή του αὐτή ἀποδεικνύεται ἀποτυχημένη. Στίς ἐκλογές τοῦ 1985 πέφτει κάτω ἀπό τό 10%.

Ὅμως μετά τό 1985 ἀρχίζει μία νέα περίοδος γιά τό ΠΑΣΟΚ. Γίνεται ἡ λεγόμενη «δεξιά στροφή». Τό ΚΚΕ προσπαθεῖ νά οἰκοδομήσει γύρω του ἕνα μπλόκ τῶν «δυνάμεων τῆς 'Αλλαγῆς», στίς ὁποῖες δυνάμεις δέν περιλαμβάνεται τό ΠΑΣΟΚ φυσικά.

'Αλλαγή γραμμῆς δηλαδή καί αὐτόνομος ρόλος τοῦ ΚΚΕ ἕως φορέα ἀλλαγῆς.

Παράλληλα μέ τή δημιουργία στό συνδικαλιστικό χῶρο τῆς ΣΣΕΚ (παράταξη διαγραμμένων καί ἀποχωρησάντων ἀπό τό ΠΑΣΟΚ), σπάει ἡ ἀπόλυτη κυριαρχία τῆς ΠΑΣΚΕ. Γίνεται ἡ διάσπαση τῆς ΓΣΕΕ, ἐλέγχεται ἀπό τίς ἀριστερές (πλήν ΠΑΣΟΚ) δυνάμεις, τό ΕΚΑ καί ἄλλες 'Ομοσπονδίες. Συγκροτεῖται τό μπλόκ τῶν ἀριστερῶν στό συνδικαλιστικό χῶρο (ΕΣΑΚ - Σ, ΣΣΕΚ, ΑΕΜ), τό ὁποῖο



κατευθύνει ἀπεργιακές κινητοποιήσεις, πού σέ ὄγκο θυμίζουν ἐκεῖνες κατά τῶν κυβερνήσεων τῆς Ν.Δ.

῾Η διάσπαση μιᾶς ἀριστερᾶς πού βρισκόταν σέ χαλαρή ἑνότητα εἶναι πλέον γεγονός. Τό ΠΑΣΟΚ ἔχει ἐξοβελιστεῖ ἀπ' αὐτό τό χῶρο. 'Ακολουθεῖ πλέον μία μή ἀριστερή πολιτική.

Οἱ ὑπόλοιπες δυνάμεις τῆς ἀριστερᾶς ἀδυνατοῦν νά παρέμβουν ἀποτελεσματικά στό πολιτικό παιχνίδι, γιά τούς λόγους πού προαναφέρθηκαν. ῾Η ἀριστερά μέ τήν ἄνοδό της στήν κυβέρνηση κατόρθωσε νά χρεώσει τά ὁράματά της στίς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ καί νά τόν στρέψει πρός τόν συντηρητισμό. ῾Οδηγήθηκε δηλαδή στήν ἀναίρεσή της σέ ἐπίπεδο πράξης. ῾Η ἀριστερά πλέον βρίσκεται ἀπό κυρίαρχη πρίν μερικά χρόνια, διασπασμένη καί ἀνίκανη νά παρέμβει στό ἱστορικό γίγνεσθαι. ῾Η νίκη της τό 1981 ἦταν ἡ ἀρχή τοῦ τέλους.

῾Η ἀριστερά κατόρθωσε νά ἀπογοητεύσει τό ριζοσπαστικό ἐκεῖνο κομμάτι τοῦ λαοῦ πού ἤθελε μία ἀλλαγή στό πολιτικό σκηνικό.

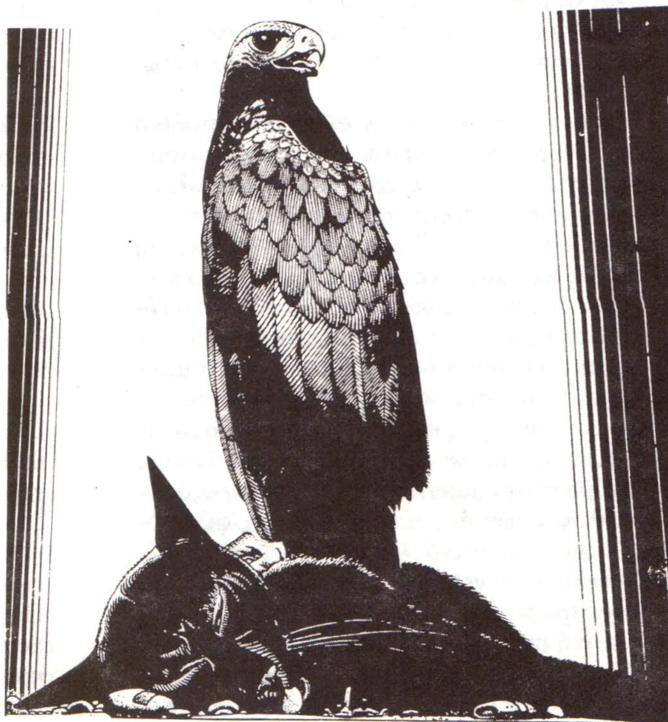
῾Ο δικομματισμός σέ λίγο θά εἶναι γεγονός. Οἱ «συνεπεῖς ἀριστεροί» θά ὑπάρχουν πλέον γιά νά δικαιολογοῦν τά ποσοστά ἐλέγχου στήν ῾Ελλάδα, πού συμφωνήθηκαν στή Γιάλτα.

Μποροῦμε λοιπόν τώρα, συστηματοποιώντας τά συμπεράσματα πού βγαίνουν ἀπ' αὐτή τήν ἀνάλυση, νά δώσουμε τίς κύριες παραμέτρους πού συνθέτουν τήν κρίση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς σήμερα, ἀπό τήν ὁποία εἶναι μᾶλλον ἀδύνατον νά βγεῖ.

1. 'Αναντιστοιχία τοῦ ἰδεολογικοῦ πλαισίου τῆς ἀριστερᾶς ὡς πρός τήν κοινωνική πραγματικότητα.

2. 'Αδυναμία ὑλοποίησης ἤ ἔστω δρομολόγηση τῆς ὑλοποίησης ἑνός προγράμματος σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς κοινωνίας.

3. 'Αδυναμία τῆς ἀριστερᾶς, ὡς διαχειριστή τῆς ἐξουσίας νά ὁδηγήσει τήν ἑλληνική κοινωνία στήν ἔξοδο ἀπό τήν πολύπλευρη κρίση της.



ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑ·Ι·ΚΗΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γράφει ὁ Μάκης Βορίδης

Τόσο στήν συνάντηση μέ τούς συναγωνιστές τῆς Γαλλίας, ὅσο καί στό συνέδριο τῆς Πάντοβας μέ τούς 'Ιταλούς ἔγινε σαφές ὅτι ἡ ἐπιθυμία γιά μία ἀλληλοενημέρωση κατ' ἀρχήν καί γιά ἕναν συντονισμό στή συνέχεια εἶναι αἴτημα πού υἱοθετοῦν σχεδόν ὅλα τά νεολαιίστικα Κινήματα τῆς Εὐρώπης.

Βέβαια μέ τόν ἴδιο ἔντονο καί βιαστικό τρόπο πού ἔγιναν αὐτές οἱ ἐπαφές καί μέ τήν ταχύτητα πού θέλουν ὅλοι νά προχωρήσουν προκύπτουν καί τά προβλήματα καί οἱ ἀνησυχίες γιά τήν ἐξέλιξή τους.

Καί τό πρῶτο ἄμεσο καί πιεστικό ἐρώτημα εἶναι αὐτό πού ὀρθά ἔθεσε ὁ Marco Valle, ἀντιπρόεδρος τοῦ FG στό συνέδριο τῆς Πάντοβας: «Τί εἶναι ἡ Εὐρώπη;» Σέ ποιά ἀντικειμενικά στοιχεῖα στηρίζεται ἡ ἐπιθυμία μας γιά μία Εὐρώπη ἑνιαία, ἐθνικιστική; Εἶναι ἄραγε ἡ Εὐρώπη ὀντότητα πολιτιστική, ὀντότητα φυλετική ἤ μήπως εἶναι σήμερα ἁπλά μιά κοινότητα ἐθνῶν μέ παρεμφερῆ πολιτικά προβλήματα, πού ἴσως ἀντιστοιχίες τους θά μπορούσαμε νά βροῦμε καί σέ ἄλλα ἐξωευρωπαϊκά ἔθνη;

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τουλάχιστον αὐτό τό περιοδικό στηρίζει μέ πάθος τόν εὐρωπαϊκό προσανατολισμό τῆς 'Ελλάδας, χωρίς ὅμως ἀντίστοιχα ἐθελοτυφλώντας νά μήν ἀναγνωρίζει καί τίς σημαντικές πολιτιστικές διαφορές πού προκύπτουν μέσα ἀπό τήν ἰδιαίτερη ἱστορία καί πολιτική μας, μέσα ἀπό τόν ἰδιαίτερο κοινωνικό μας βίο. Γιατί ἐμεῖς θά ἐγκαταλείψουμε τό εὔκολο καταφύγιο τῆς μεταφυσικῆς φυλετικῆς αὐθαιρεσίας (ἡ φυλετική καταγωγή τῶν 'Ελλήνων, τό αἷμα πού δημιουργεῖ πολιτισμό κ.λπ.) καί θά προσπαθήσουμε νά δοῦμε κοινότητες καί διαφορές μέσα στήν ἱστορία μας. Καί ἐκεῖ δίπλα στόν Ρωμαῖο Φιλέλληνα, δίπλα στήν εὐρωπαῖο διαφωτιστή πού συνταραζόταν μέ τήν ἀνακάλυψη τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων φιλοσόφων, δίπλα στήν Βυζαντινό λόγιο πού ξενητεύεται στή Δύση, δίπλα στό νεοελληνικό διαφωτισμό καί στήν εὐρωπαιοτραφεῖσα νεοελληνική ἀστική τάξη, δίπλα στήν κοινή μυθολογία καί στούς παράλληλους ἀρχαίους μύθους καί παραδόσεις θά βροῦμε τήν ὀρθοδοξία καί τόν καθολικισμό, τό σχίσμα, τήν Φραγκοκρατία, τά ὑποδουλωμένα μέχρι πρόσφατα νησιά μας, τίς ἀνατολικές συνδέσεις τοῦ λαοῦ μας, τά μπουζούκια, τόν καρσιλαμᾶ, τίς σκλαβωμένες πατρίδες τοῦ Πόντου καί τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, τά ξεπουλήματα ἀπό τούς Εὐρωπαίους συμμάχους, τά ἀντιπαθητικά «γαλλικά καί πιάνο», σύμβολα τῆς πουλημένης ἀστικῆς τάξης, τήν Βαυαροκρατία, τόν ὀκταετή ἀγώνα τῆς 'Ελληνικῆς 'Επανάστασης ἐνάντια, στήν κυριολεξία, στόν κόσμο ὅλο. Θά δοῦμε σήμερα στά ἴδια τά κόμματα τῆς Δεξιᾶς, τόν φιλοτουρκισμό. Πόσο ὁ λαός μας ἀφομοίωσε τήν κλασσική μουσική; Πόσο ὁ λαός μας πιστεύει στά πρότυπα τοῦ ψηλοῦ, ξανθοῦ, γαλανομάτη πολεμιστή καί πόσο οἱ Εὐρωπαῖοι μποροῦν νά νιώσουν τήν ἡρωική (ἄν καί ἀντιφυσική) σημασία τοῦ χριστιανικοῦ ἀσκητισμοῦ, τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς παράδοσης, τῆς ἑλληνιστικῆς κουλτούρας;

Δέν εἶναι καινούργια παρατήρηση ὅτι τοῦτος ὁ διχασμός εἶναι ἡ ἑλληνική ἰδιαιτερότητα, εἶναι πού συγκροτεῖ τήν μοναδική μοναδικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καί τῶν 'Ελλήνων, εἶναι πού συγκροτεῖ τήν πολυπραγμοσύνη μας μά καί τήν τεμπελιά μας, τήν ἔμπνευσή μας καί τήν ἀπειθαρχία μας, τόν ἐπαναστατισμό μας καί τήν ἐφιαλτική ὧρες - ὧρες δουλοφροσύνη μας. Τί σχέση ἔχει ὁ κεφάτος, γλεντζές ἀντάρτης Ἕλληνας μέ τόν πειθαρχημένο ὑπάκουο, ἐργατικό Γερμανό; 'Εδῶ εἶναι Μεσόγειος, εἶναι ἄλλη φύση, εἶναι ἄλλη ζωή.

Καί αὐτό τό πρόβλημα εἶναι μοναχά τό πρόβλημα 'Ελλάδας - Εὐρώπης. Πῶς θά κάτσουν εὔκολα οἱ ἐθνικιστές, πού ἀποτελοῦν τό πιό ἔντονο ἐθνικά συναισθανόμενο τμῆμα τοῦ λαοῦ τους, στό ἴδιο τραπέζι Γάλλοι καί Γερμανοί, Ἄγγλοι καί Γερμανοί, ὅταν ἡ ἱστορία τούς χώρισε αἱματηρά τόσες φορές;

'Η ὅλη προσπάθεια στηρίζεται στό λεπτό εὐαίσθητο σεβασμό τῆς ἰδιαιτερότητας, τῆς διαφορᾶς τῶν ἐθνῶν, στήν ἀποφυγή τῆς θέσης τῶν διεκδικήσεων καί τῶν ἐκκαθαρίσεων τῶν παλιῶν λογαριασμῶν. Στηρίζεται ταυτόχρονα στήν συνείδηση τοῦ μύθου τῆς Εὐρώπης, στήν συνείδηση πού ἀποκτοῦν οἱ ἐθνικιστές εἰδικά κατά τήν διάρκεια τοῦ μεσοπολέμου καί τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ὅτι ἔχουν πράγματα γιά τά ὁποία μποροῦν νά παλαίψουν μαζί, ἔχουν πράγματα καί κουλτούρα πού τούς δένει καί ὅτι πρέπει, καί ὅτι θέλουν νά ξεπεράσουν αὐτά πού τούς χωρίζουν.

'Η δεύτερη βάση στήν ὁποία στηρίζεται ἡ προοπτική τῆς συνεργασίας εἶναι ἡ πολιτική ἐπιταγή, ἡ ἀνάγκη. Καί αὐτή ἡ πολιτική πραγματικότητα σχηματίζεται πάλι ἀπό δύο μερικότερες: ἀπό τή μία τή μάχη



τῆς Εὐρώπης ἐνάντια στόν ἀμερικανικό καί ρωσικό ἰμπεριαλισμό, καί ἀπό τήν ἄλλη τήν μάχη τῶν κινημάτων ἐνάντια στήν ἀντίδραση καί τόν μαρξισμό, ἐνάντια στό σύστημα τῆς πολιτικῆς, τῆς κουλτούρας, τῆς ἐκπαίδευσης πού ἐπικρατεῖ σήμερα.

Τοῦτα τά δύο κοινά μέτωπα ἑνώνουν περισσότερο ἀπό κάθε ὑποκειμενική βούληση, μιᾶς καί παίρνουν σάρκα ἀπό τίς ἀντικειμενικές συνθῆκες πού ἔδεσαν τήν Εὐρώπη μετά τό Β΄ Παγκόσμιο μέ τή Γιάλτα καί πού τῆς ἔδωσαν μιά συγκεκριμένη πολιτική θέση μέσα στό δίπολο τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί μία ειδική οἰκονομική θέση μέσα στόν παγκόσμιο καταμερισμό ἐργασίας πού κάνουν οἱ μεγάλες δυνάμεις καί τά οἰκονομικά συμφέροντα πού ἐκπροσωποῦν.

Ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ ρόλου πού ἔχουμε ἀναλάβει νά παίξουμε, τοῦ ρόλου πού μᾶς ἀνέθεσαν οἱ νικητές, ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ χωρισμοῦ τῆς Εὐρώπης σέ 'Ανατολική καί Δυτική μέ πιό κραυγαλέο σημεῖο ὑποτελείας τό «τεῖχος τοῦ αἴσχους» στό Βερολίνο, εἶναι μία πραγματικότητα πρός τήν ὁποία ὅλοι οἱ Εὐρωπαϊκοί λαοί θά στραφοῦν, μόλις ἀποδεσμευτοῦν ἀπό τήν μικροεξέταση τῆς καθημερινότητας, τήν εὐτυχισμένη ἀσυνειδησία, μόλις κουραστοῦν ἀπό τόν ἐφησυχαστικό εὐδαιμονισμό καί ἀπό τόν πνευματοκτόνο καταναλωτισμό.

Ὡστόσο σέ ἀντίστοιχη πολιτική θέση ἀπέναντι στόν ἰμπεριαλισμό τῶν ὑπερδυνάμεων βρίσκονταν καί οἱ χῶρες τοῦ τρίτου κόσμου καί οἱ ἰσλαμικές. Σέ ποιό βαθμό λοιπόν εἶναι ἀποδεκτές γιά συνεργασία στή βάση αὐτοῦ τοῦ κοινοῦ πολιτικοῦ αἰτήματος, τοῦ αἰτήματος δηλ, τῆς αὐτοδιάθεσης; Κατ' ἀρχήν μία τέτοια σύνδεση φαίνεται ἀδύνατη εἰδικά γιατί τό αἴτημα τῆς αὐτοδιάθεσης σήμερα βρίσκεται εἴτε στά χέρια ἑνός ἰσλαμικοῦ «ἐθνικισμοῦ» (Καντάφι), εἴτε στά χέρια τῆς ἐπαναστατικῆς ἀριστερᾶς ('Αφρικανικές χῶρες). Ἑπομένως, ἄν ἐξαιρέσει κανείς τήν πρώτη περίπτωση, τότε στίς ἄλλες δύο εἶναι σχεδόν ἀδύνατη ἡ συνεννόηση. Εἶναι δηλ. τόσες πολλές οἱ πολιτιστικές καί οἱ πολιτικές ἀντιθέσεις πού δέν γίνεται νά συντονιστοῦν οὔτε οἱ χῶρες, οὔτε πολύ περισσότερο τά κινήματα παρ' ὅτι ὁ ἐχθρός εἶναι κοινός. Ἑπομένως κατά βάση ὁ ἀγώνας γιά τήν ἀπελευθέρωση τῆς Εὐρώπης, ἀπό τά οἰκονομικά, πολιτικά καί πολιτιστικά δεσμά παραμένει βασικά στά χέρια τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν.

Ἡ δεύτερη πολιτική βάση τῆς εὐρωπαϊκῆς ἐθνικιστικῆς συνεργασίας στηρίζεται στούς κοινούς ἐχθρούς τῶν κινημάτων. Ἡ ἔνταξη στή χώρα μας στήν ΕΟΚ καθώς καί τό πολιτικό καθεστώς τῆς μεταπολίτευσης ὁδήγησαν τή χώρα μας στή στενή της σύνδεση μέ τήν εὐρωπαϊκή πολιτική ζωή. Ἔτσι, ἄν μετά τόν συμμοριτοπόλεμο, ἡ Ἑλλάδα μποροῦσε νά ἔχει μιά ἀσταθέστατη πολιτική ζωή, μέ τό διαρκές ἐνδεχόμενο τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ στρατοῦ, μέ τίς συνεχεῖς παρεμβολές τοῦ πολιτειακοῦ παράγοντα, μέ τίς νόθες ἐκλογές, μέ τίς ἀποστασίες, μέ τά πραξικοπήματα, δηλ. πράγματα πού ἦταν ἀδιανόητα γιά τίς κοινοβουλευτικές δημοκρατίες τῆς Εὐρώπης, ἀπό τό 1974 καί μετά, ἡ πολιτική ζωή τῆς Ἑλλάδος ἐξευρωπαΐζεται. Ἔχουμε ἕνα φιλελεύθερο κόμμα να ἐκφράζει τή δεξιά, ἕνα σοσιαλδημοκρατικό τήν κεντροαριστερά, καί ἕνα κομμουνιστικό νά ἐκφράζει τήν ἄκρα ἀριστερά. Φυσικά ὑπάρχουν διαφορές, ὅπως ὅτι τό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα ἐμφανιζόταν ἰδιαίτερα ἀριστερό, ὅπως ὅτι τό κομμουνιστικό εἶναι φιλοσοβιετικό, μοναδικό στή δυτική Εὐρώπη, ἀλλά κατά βάση οἱ ἀναλογίες μέ τήν πολιτική ζωή τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν εἶναι προφανεῖς, καί κύρια ἐκφράζονται στό ἐναλασσόμενο στήν ἐξουσία δίπολο φιλελευθερισμοῦ καί σοσιαλδη-

μοκρατίας. Οἱ ἐκλογές γίνονται νόμιμα, ὁ ἀνώτατος ἄρχων δέν παρεμβαίνει, ἡ ἀπειλή τοῦ στρατοῦ ἐξαφανίστηκε, ἡ ἄκρα δεξιά μόνο παραμένει φυλακισμένη καί διωκόμενη κι αὐτό γιά νά ἐμπεδώνεται ὁλοένα καί περισσότερο ἡ δημοκρατική συνείδηση καί ἀσφάλεια.

Με αὐτά τά δεδομένα, τό ἐθνικιστικό κίνημα θά πρέπει νά ἑτοιμάζεται γιά μία μακριά καί δύσκολη πορεία, ὅπου οὔτε πραξικοπήματα ὑπάρχουν, οὔτε ἀποσταθεροποιητικές τακτικές. 'Υπάρχει μόνο ὁ δύσκολος καί μακρύς δρόμος τῆς διαπαιδαγώγησης τῶν μαζῶν, τῆς ἀξιοποίησης τῶν κοινοβουλευτικῶν περιθωρίων, τοῦ μετασχηματισμοῦ τοῦ κράτους καί τοῦ συστήματος μέσα ἀπό τή σύγκρουση μ' αὐτό στούς μαζικούς χώρους πού ἐλέγχει. Αὐτή ἡ τακτική ἀκολουθεῖται ἐδῶ και 35 χρόνια ἀπό τό M.S.I. στήν 'Ιταλία, καί ἄν δέν ὁδήγησε στήν ἐπανάσταση, ὁδήγησε στήν εὐαισθητοποίηση τῶν μαζῶν γιά τίς ἰδέες μας, στήν κατανόηση τῶν θέσεών μας, στήν κοινωνική ἀνοχή καί στήν πολιτική νομιμοποίηση. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀναλογία στήν πολιτική ζωή τῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, ἡ ἀναλογία τακτικῆς τῶν ἐθνικιστικῶν κινημάτων πού ὁδηγοῦν τελικά καί στήν ἀναλογία προβλημάτων (ἀριστερίστικη τρομοκρατία, ἀδυναμία πρόσβασης στά μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, οἰκονομική ἀνέχεια, κοινωνική ἀντίσταση), εἶναι τό δεύτερο σημεῖο - θεμέλιο πάνω στό ὁποῖο μπορεῖ νά χτιστεῖ ἡ συνεργασία τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνικιστικῶν κινημάτων.

Καί ποιά εἶναι ἡ σημασία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ; Πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι σημασία ἰδεολογική, συμβολίζει τόν κοινό ἀγώνα τῶν Εὐρωπαίων γιά τήν ἀπελευθέρωσή τους, γιά τή σύνδεσή τους μέ τίς ἱστορικές τους ρίζες, γιά τήν Εὐρωπαϊκή ἐπανάσταση.

Ἔπειτα εἶναι σημαντικό ἀπό πολιτικῆς πλευρᾶς. Εἶναι κοινά παραδεκτό, καί τό εἴδαμε καί στό Στρασβοῦργο καί στήν Πάντοβα, ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή 'Επανάσταση ἄν γίνει σέ ἕνα ἔθνος καί δέν στηριχτεῖ ἀπό τ' ἄλλα θά πέσει κάτω ἀπό τήν πίεση τῶν ἰμπεριαλιστικῶν συμφερόντων και δυνάμεων. Ἄρα μιά στοιχειώδης ἐκδήλωση εὐρωπαϊκῆς ἀλληλεγγύης εἶναι ἡ ἀλληλοστήριξη τῶν πολιτικῶν αἰτημάτων τῶν εὐρωπαίων συναγωνιστῶν στή χώρα μας.

Ἔτσι αὐτή ἡ ὀργάνωση θά παρέχει ἀλληλοενημέρωση, συντονισμό καί ἀλληλοβοήθεια. 'Εξάλλου ἡ ψυχολογική συναίσθηση, ὅτι τόν ἀγώνα πού κάνουμε ἐμεῖς στήν 'Ελλάδα, τόν δίνουν κι ἄλλοι σύντροφοι στό Βέλγιο, στήν 'Ισπανία, στή Γαλλία, στήν 'Ιταλία, στήν 'Αγγλία, ἐνδυναμώνει τό φρόνημα τῶν ἀγωνιστῶν μας. Καί φυσικά ἡ προοπτική μιᾶς μεγαλύτερης «ἀγορᾶς» ἰδεῶν δέν μπορεῖ ν' ἀπορριφθεῖ. Δηλ. τόσο στό ἐπίπεδο τῆς κοινῆς προπαγάνδας (κοινή ἀφίσσα σ' ὅλες τίς χῶρες, πανευρωπαϊκό ἔντυπο) ὅσο καί στό πρακτικό ἐπίπεδο τῆς οἰκονομικῆς ἀλληλοβοήθειας τά πρακτικά ὠφέλη εἶναι σημαντικά.

Οἱ πρῶτες συζητήσεις στή Γαλλία καί τήν 'Ιταλία ἔδειξαν τήν διάθεση καί τήν ὕπαρξη τῆς βούλησης. 'Ελπίζουμε πώς στίς ἑπόμενες συναντήσεις στήν 'Αθήνα καί στή Νίκαια, θά καταφέρουμε νά συγκροτήσουμε τόν ὀργανισμό. Καί τότε, ἴσως δοῦμε ἕναν ἄλλον ἀέρα, μίαν ἄλλη κίνηση στήν Εὐρώπη, ἴσως δοῦμε ὅτι κάνουμε ἕνα βῆμα πιό κοντά στήν ἐπανάσταση.



ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΚΡΙΣΗΣ

Γιά νά προσεγγίσομε τήν πρόσφατη ἑλληνοτουρκική κρίση μέ κάποιες φιλοδοξίες σοβαρότητας καί ἀποτελεσματικότητας, ἀπαραίτητη προϋπόθεση εἶναι ἡ θεώρηση αὐτῆς τῆς κρίσης μέσα στό πλαίσιο τοῦ διεθνοῦς συσχετισμοῦ δυνάμεων.

Βασιζόμενοι πάνω στά γεγονότα καί ὄχι πάνω σέ μία παραμορφωμένη πραγματικότητα, φτιαγμένη ἀπό πιστεύω δεκαετιῶν, βλέπουμε ξεκάθαρα, ὅτι ἡ κρίση δημιουργήθηκε ἀπό τό συνδυασμό τῆς πολιτικῆς τῆς ῾Ελληνικῆς Κυβέρνησης στό Αἰγαῖο μέ ἀποκορύφωμα τήν ἐθνικά ἀπαράδεκτη στάση της στό θέμα τοῦ «Πρίνου» καί τοῦ τουρκικοῦ ἐπεκτατισμοῦ, πού ἀντικειμενικά ἐνθαρρύνεται ἀπό τίς ΗΠΑ.

῾Η Τουρκία, πού φιλοδοξία της εἶναι ἡ ἐξέλιξή της σέ περιφερειακή ὑπερδύναμη, οὐδέποτε δέν ἔκρυψε τίς φιλοδοξίες ἐπεκτάσής της στό χῶρο τοῦ Αἰγαίου. ῾Ο τουρκικός ἐπεκτατισμός, τούς λόγους τοῦ ὁποίου δέν σκοπεύουμε νά ἀναλύσουμε ἐδῶ, εἶναι κάτι τό ἀναμφισβήτητο.

Αὐτός ὁ ἐπεκτατισμος ἐνθαρρύνεται ἀντικειμενικά ἀπό τήν στάση τῶν ΗΠΑ ἀπέναντί της. Οἱ ΗΠΑ ἐξαρτώντας τήν ἐξωτερική πολιτική τους ὄχι ἀπό κριτήρια ἠθικά, ἀλλά ἀπό κριτήρια καθαρά δικοῦ τους συμφέροντος, ἐξοπλίζουν μέ τρομακτικούς ρυθμούς τήν Τουρκία, ἀδιαφορώντας γιά τήν ἰσορροπία δυνάμεων ῾Ελλάδος - Τουρκίας, ἐνῶ παράλληλα υἱοθετοῦν καθαρά τουρκικές ἐπεκτακτικές θέσεις. ᾿Αποκορύφωμα τῆς πρακτικῆς αὐτῆς εἶναι οἱ γνωστές δηλώσεις ᾿Αμερικανῶν ἀξιωματούχων ἀναφορικά μέ τήν ἀναλογία 7:10 καί γιά τό ρόλο τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων στήν Κύπρο, ἀναγορεύοντας τό ρόλο τους σέ ρόλο θεματοφύλακα τῆς Εἰρήνης. ῾Η Τουρκία βέβαια θά ἦταν παράλογο νά μήν ἀξιοποιήσει αὐτή τή στάση, τήν ὁποία καί ἐπιδιώκει, πρός τό συμφέρον της.

῾Η ῾Ελληνική Κυβέρνηση, ἐξακολουθεῖ νά ἐφαρμόζει στό Αἰγαῖο μιά πολιτική πού στόχο ἔχει νά ἐξυπηρετεῖ παροῦσες μικροπολιτικές ἀνάγκες χωρίς καμιά μακροπρόθεσμη προοπτική.

᾿Εξακολουθεῖ νά προσπαθεῖ νά δώσει στήν παγκόσμια κοινότητα ἀλλά καί στό ἐσωτερικό, τήν εἰκόνα τῆς εἰρηνόφιλης ῾Ελλάδας, πού κάνει παραχωρήσεις καί ἀνέχεται προσβολές, γιά τό ὑπέρτατο συμφέρον της διατήρησης τῆς εἰρήνης.

Δέν ἐννοεῖ νά συμβιβαστεῖ μέ τήν πραγματικότητα. Καί ἡ πραγματικότητα στίς διεθνεῖς σχέσεις δέν εἶναι ἡ «καλή γνώμη» τών ἄλλων κρατῶν, ἀλλά ἡ ἰσχύς.

Τά τόσα παραδείγματα ἀδύναμων κρατῶν, τό παράδειγμα τῆς Κύπρου ἀκόμα, δέν φαίνεται νά τήν ἔχουν διδάξει τίποτα.

Φτάνουμε ἔτσι λοιπόν στό τελευταῖο μεγαλειῶδες δεῖγμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς. Στήν ἀπαγόρευση γεώτρησης 10 μίλια ἀνατολικά τῆς Θάσου, πάνω στήν ἑλληνική ὑφαλοκρηπίδα. Αὐτό σημαίνει βέβαια παραίτηση ἀπό ἀναμφισβήτητα δικαιώματα. Καί αὐτό τό γεγονός, δίνει τόν πραγματικό λόγο στήν Τουρκία νά διεκδικήσει γιά τήν ἑαυτό της αὐτά γιά τά ὁποῖα ἡ ῾Ελλάδα ἀδιαφορεῖ. Καί ἡ πλήρης ἐπιτυχία τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Τουρκίας ἀποφεύχθηκε γιά τούς ἑξῆς λόγους:

1. ῾Η κυβέρνηση θά ἦταν ἀδύνατον, τώρα με τήν πλάτη στόν τοῖχο νά κάνει καί ἄλλες ὑποχωρήσεις.
2. Τό πρόωρο τοῦ ἐγχειρήματος. ῾Η Τουρκία δέν ἔχει ἀποκτήσει ἀκόμα τήν ὑπεροπλία πού θά τῆς ἔδινε τή δυνατότητα γιά τήν πλήρη ἐπικράτηση σέ ἕνα πόλεμο.
3. ῾Ο κίνδυνος γιά διάλυση τῆς Ν.Α. πτέρυγας τοῦ ΝΑΤΟ.

῾Η Τουρκία δέν πέτυχε πλήρως τούς σκοπούς της. Ὅμως πέτυχε σχετικά πλεονεκτήματα στό χῶρο τοῦ Αἰγαίου.

῾Η ῾Ελλάδα σύρεται σέ διαπραγματεύσεις γιά τό καθεστώς στό Αἰγαῖο, ἄσχετα μέ τίς δηλώσεις ὅτι θέμα τῶν διαπραγματεύσεων θά εἶναι μόνο ἡ ὁριοθέτηση τῆς ὑφαλοκρηπίδας.

Ὅσο γιά τήν παραπομπή τῆς διαφορᾶς στό Δικαστήριο τῆς Χάγης, ἀφοῦ ὑπογραφεῖ τό σχετικό συνυποσχετικό, αὐτό δέν ἀποτελεῖ καμιά ἐπιτυχία κι ἄν ἀκόμα κατορθωθεῖ. Για τόν ἁπλούστατο λόγο ὅτι κι ἄν ἀκόμα ἡ ἀπόφασή του εἶναι πρός ὄφελος τῆς ῾Ελλάδας, ὅπως θέλουμε νά πιστεύουμε (πε-



ριπτώσεις μεροληψίας σημαδεύουν τό παρελθόν αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου) ἡ ἀπόφαση αὐτή δέν μπορεῖ νά ἐπιβληθεῖ στήν Τουρκία. Τό μόνο πού μπορεῖ νά γίνει ἄν ἡ Τουρκία δέν συμμορφωθεῖ μέ τήν ἀπόφαση, εἶναι ἡ προσφυγή στό Συμβούλιο Ἀσφαλείας τοῦ ΟΗΕ. Καί τό πρόβλημα τῆς Κύπρου, μᾶς δείχνει πάλι τήν ἀναποτελεσματικότητα αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων.

Ἡ Τουρκία χωρίς νά κερδίσει κάτι πού δέν τῆς ἀνήκει, ἔχει πετύχει νά ἐμποδίσει τήν Ἑλλάδα ἀπό τήν ἀξιοποίηση τῆς ὑφαλοκρηπίδας της.

Καί αὐτό θά γίνει ὅπως κι ἄν ἐξελιχθοῦν τά πράγματα, εἴτε μέ ἔναρξη διαπραγματεύσεων, εἴτε χωρίς αὐτές.

Ἡ Ἑλλάδα, στήν κρίσιμη οἰκονομικά φάση πού βρίσκεται, χάνει πάλι μία εὐκαιρία μέ τήν ἁπλή καί μόνο ἔξοδο τοῦ Σισμίκ στό Αἰγαῖο.

Παρά λοιπόν τήν χειροτέρευση τῆς ἑλληνικῆς θέσης στό Αἰγαῖο, ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου καί τά μέσα προπαγάνδας πού ἐλέγχονται ἀπό τήν κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ, ρίχνουν ὅλο τό βάρος τους γιά νά πείσουν τόν λαό ὅτι ἡ ἧττα, ἦταν νίκη τῆς Ἑλληνικῆς κυβέρνησης.

Καί αὐτό πετυχαίνεται ὡς ἕνα βαθμό. Καί δέν εἶναι μόνο ὁ ρόλος τῆς προπαγάνδας πού ὁδήγησε σ' αὐτό τό ἀποτέλεσμα.

Εἶναι ἡ σημερινή κατάσταση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶναι ὁ τύπος τοῦ Ἕλληνα τῆς μεταπολίτευσης πού ἐπιτρέπει τήν ἐπιβίωση τέτοιων κυβερνήσεων ἤ τήν ἐναλλαγή τους μέ χειρότερες. Αὐτοί οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τίς ἐπιλογές τῆς κυβέρνησης στό Αἰγαίο εἶναι αὐτοί πού μόλις οἱ ἐφημερίδες ἄρχισαν νά γράφουν γιά τήν κορύφωση τῆς κρίσης ἔτρεχαν πάλι στά SUPER MARKET γιά γάλατα καί τρόφιμα. Εἶναι αὐτοί πού κλείστηκαν στά σπίτια τους περιμένοντας τούς βαρβάρους μπροστά στίς τηλεοράσεις τους. Εἶναι αὐτοί πού μιά ἐπαίσχυντη συνδιαλλαγή θά ἦταν προτιμότερη ἀπό ἕνα πόλεμο, πού θά μποροῦσε νά ἦταν νικηφόρος.

Εἶναι αὐτοί πού διαποτισμένοι ἀπό τίς μαρξιστικές ἤ φιλελεύθερες ἰδεολογίες πού κορωνίδα τους ἔχουν τήν μέγιστη πιά τῶν ἰδεολογιῶν, τόν καταναλωτισμό, ἀδιαφοροῦν ἄν θά χαθεῖ τό μισό Αἰγαῖο. Γι' αυτούς ἀρκεῖ νά σωθεῖ τό σπιτάκι τους καί νά μήν γενικευθεῖ ἡ σύρραξη. Ἔχουν καταντήσει οἱ σημερινοί Ἕλληνες, κάτω ἀπό τή διακυβέρνηση τῶν μεταπολιτευτικῶν τους κυβερνήσεων, θλιβερά ὑπολείμματα ὄχι βέβαια τῶν λαμπρῶν ἀρχαίων προγόνων, ἀλλά καί αὐτῶν τῶν προγόνων τοῦ '40.

Ἡ κρίση στό Αἰγαῖο βέβαια μπορεῖ νά ἐκτονώθηκε. Αὐτό δέν σημαίνει καί πολλά πράγματα. Τά αἴτια πού τή δημιούργησαν παραμένουν καί σέ μία ἄλλη στιγμή η νέα κρίση, τό τέλος αὐτή τή φορά, θά εἶναι γεγονός.

Τότε ὅμως ἡ Ἑλλάδα θά βρίσκεται σέ ἀκόμη πιό μειονεκτική θέση ἄν ἡ σημερινή πολιτική ἐξακολουθήσει νά ἐφαρμόζεται καί κάθε ἐλπίδα θά ἔχει χαθεῖ. Ἄν οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθήσουν νά πιστεύουν στή φιλική στάση τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ ἀπέναντί μας σέ ἀντίθεση μέ τούς κακούς κυβερνῆτες του.

Ἄν οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθοῦν νά ὑποτάσσονται μηχανικά στήν «εἰρηνιστική» προπαγάνδα τῆς κυβέρνησης.

Ἄν οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθήσουν νά κατρακυλοῦν στό κατήφορο τοῦ καταναλωτισμοῦ, τότε θά πρέπει νά εἶναι ἱκανοποιημένοι καί μέ τόν αὐριανό χάρτη τῆς Ἑλλάδας. Ἕνα χάρτη ὅπου τό ἀνατολικό Αἰγαῖο θά εἶναι βαμμένο μέ κόκκινο χρῶμα.

Ἄν ἡ Ἑλλάδα ὅμως θέλει νά ζήσει πρέπει νά ἀκολουθήσει ἄλλες κατευθύνσεις.

Καί οἱ κατευθύνσεις αὐτές ἀρχίζουν ἀπό τήν παλλαϊκή ἄμυνα, πού φέρνει τό λαό στό κέντρο τῶν ἀποφάσεων γιά τήν ἀκεραιότητα τῆς χώρας του, τούς νέους ἐξοπλισμούς ἄσχετα μέ οἰκονομικό κόστος, τά νέα πιστεύω καί φτάνουν στά ζητήματα τῆς ἀνεξάρτητης ἀπό ἰμπεριαλισμούς Εὐρώπης καί τῆς ἐθνικιστικῆς ὀργάνωσης τῆς κοινωνίας.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ FRONT NATIONAL

Οἱ ἐλάχιστοι ἐναπομείναντες ἀνησυχοῦντες καί προβληματιζόμενοι πάνω στά θέματα τῆς πορείας καί τοῦ δρόμου πάνω δηλ., σέ ζητήματα στρατηγικῆς καί τακτικῆς πιστεύω πώς θά ἔκαναν καλά νά στρέψουν τό βλέμμα τους στήν Εὐρώπη καί ἰδιαίτερα δέ στίς ἐξελίξεις πού συντελοῦνται στή Γαλλία.

Ὁ J. M. Le Pen καί τό Front National ἔπαψαν πιά νά εἶναι καινούργια φαινόμενα, φαίνεται ὅτι ἀποκτοῦν κάποια σταθερότητα καί μονιμότητα καί ἔτσι μποροῦμε νά σκύψουμε μέ περισσότερη προσοχή ἀπό πάνω τους καί νά τά μελετήσουμε.

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ ἀντιδράσεις πού προξένησε καί ἐξακολουθεῖ νά προκαλεῖ ὁ J.M. Le Pen προέρχονται βασικά ἀπό δύο κυρίως ἑστίες κριτικῆς: Πρῶτα ἀπό αὐτούς πού ἐρευνοῦν τό παρελθόν του καί «ἀνακαλύπτουν» πολλά καί διάφορα, ὅπως π.χ. ὅτι βασάνιζε, κατά τή διάρκεια τῆς θητείας του στούς ἀλεξιπτωτιστές, Ἀλγερινούς, ὅπως ὅτι σκότωσε τό φίλο του γιά νά πάρει τήν κληρονομιά πού αὐτός εἶχε γράψει, ὅπως ὅτι ἦταν καί ὁ κύριος ὑπεύθυνος μίας ἑταιρείας πού ἔβγαζε δίσκους μέ λόγους τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, μέ τραγούδια τῶν SS, τῶν Panzer, τῆς HITLERJUGEND κ.λπ. κ.λπ. καί δεύτερο τήν πολιτική του θέση ἐναντίον τῶν μεταναστῶν καί τοῦ προβλήματος ἀνεργίας πού δημιουργοῦν στούς Γάλλους, κάτι πού οἱ ἐπικριτές του ἑρμηνεύουν ὡς ρατσισμό. Οἱ ἴδιες αὐτές ἑστίες δημιούργησαν στόν ἐθνικιστικό χῶρο ἕνα εἶδος εὐφορίας, μιᾶς καί μία τόσο σκληρή τάση τοῦ χώρου μας βρῆκε τέτοια ἀπήχηση στή Γαλλία.

Δέν ξέρω ἄν θά στενοχωρήσουν αὐτά πού θά μαρτηρήσω παρά κάτω, ἀλλά γενικῶς, «οὐδέν ἀναληθέστερον τούτου».

Ὁ J.M. Le Pen κατ' ἐπανάληψη ἔχει δηλώσει καί στήν τηλεόραση, ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα, ὅτι ἔχει ὁ ἴδιος νά ἐπιδείξει ἀντιναζιστικούς ἀγῶνες, ὅτι στίς κατηγορίες γιά βασανισμούς κανείς δέν μπόρεσε ν' ἀποδείξει τίποτε, ὅσο γιά τίς ἀνοησίες περί δολοφονίας τοῦ φίλου του δικαιώθηκε δικαστικά, καί ὅτι ἄν ἡ ἑταιρεία του ἔβγαλε δίσκους τοῦ Χίτλερ, πάντως ἔβγαλε καί τοῦ Ντε Γκώλ, καί ἄν ὑπάρχουν τραγούδια τῆς χιτλερικῆς νεολαίας, πάντως ὑπάρχουν καί τῶν Γάλλων Ἀλεξιπτωτιστῶν. Στήν ἀπάντησή του γιά τίς φιλοναζιστικές του τάσεις, ἀπαντᾶ στήν πράξη μέ τήν ἐκλογή εὐρωβουλευτῆ που εἶναι πρόεδρος τοῦ Γαλλοεβραϊκοῦ ἀντιστασιακοῦ σωματείου. Ὅσο γιά τό ἄν ὁ Λε Πέν εἶναι ρατσιστής, ἐκεῖ τά πράγματα εἶναι λίγο πιό περίπλοκα, γιατί βέβαια μπορεῖ νά μήν τίθεται θέμα ἀνωτερότητας ἤ κατωτερότητας φυλῆς καί τό ζήτημα νά μπαίνει στήν ἀνεργία, ἤ στήν αὔξηση τῆς ἐγκληματικότητας ἤ στή διατήρηση ἑνός παραδοσιακοῦ τρόπου ζωῆς, ἀλλά ἡ ἀλήθεια βρίσκεται ἀλλοῦ: βρίσκεται στόν τρόπο πού ἀ-ιλαμβανόμαστε τή λέξη «ἔθνος» καί στό πῶς νοιώθουμε τόν ὅρο «ἐθνικότητα». Καί οἱ μέν φιλελεύθεροι ἐπιμένουν ὅτι «Γάλλος εἶναι ὅποιος ἔχει γαλλική ὑπηκοότητα», ὁπότε φυσικά δέν ὑπάρχει θέμα ἀνεργίας γιά τούς Γάλλους, ἀφοῦ ὅλοι Γάλλοι εἶναι, ἄσπροι ἤ μαῦροι, ἐνῶ οἱ ἐθνικιστές λένε ὅτι τό ἔθνος εἶναι μία κοινότητα αἵματος, πού δέθηκε μέ τή δημιουργία ἑνός πολιτισμοῦ, μιᾶς παράδοσης, ὁπότε ἐκεῖνοι πού συμμετεῖχαν σ' αὐτή τήν παράδοση ἔχουν περισσότερο δικαιώματα μέσα στήν κοινωνία ἀπό τούς ἄλλους, τούς ξένους. Αὐτός ὅμως ὁ διαχωρισμός ἔχει σάν βάση τήν παράδοση, ἄρα τήν ἱστορία, ἄρα τή φυλή, ἄρα εἶναι — μᾶς ἀρέσει, δέν μᾶς ἀρέσει — ρατσιστικός καί ταυτόχρονα ὁλοκληρωμένος.

Πάντως θά πρέπει νά σταθοῦμε προτοῦ ἐμβαθύνουμε παραπέρα στό φαινόμενο Λε Πέν καί νά δοῦμε ορισμένα συνθήματά του, ἤ καλλίτερα τόν πολιτικό ἄξονα τοῦ κινήματος πού λέγεται Front National. Θά δοῦμε λοιπόν ὅτι βασικά συνθήματα τοῦ Λέ Πέν εἶναι ἡ μετανάστευση, ἡ ἀνεργία, ὁ κομμουνισμός καί ἰδιαίτερα ἡ ἐπεκτατική καί ἀντιδυτική του μορφή π.χ. τό F.N. διοργανώνει ἐκδηλώσεις γιά τήν Οὐγγαρία, γιά τήν κατάρριψη τοῦ Τζάμπο, γιά τό Τσερνομπίλ, γιά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Γκορμπατσώφ στό Παρίσι, ἡ τρομοκρατία μέ αἰχμή κυρίως τόν Καντάφι, ἡ καμπάνια γιά τήν ἐπιστροφή τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου καί ἰδιαίτερα γιά τούς ἐγκληματίες, τούς διακινητές ναρκωτικῶν, τούς τρομοκράτες. Ἐπίσης συχνά ἀναφέρεται στήν Ἑνωμένη Εὐρώπη καί στήν ἄμυνά της ἀπέναντι

στήν σοσιαλιμπεριαλιστική Σοβιετική Ἕνωση. Εἶναι δυτικόφρων καί ἀμερικανόφιλος καί γενικά συνδυάζει προσαρμοσμένα ἔξυπνα καί μέ πολύ ἐπιτυχημένο, γιά τά μέσα πού διαθέτει, τρόπο ὅ,τι ἔχει νά ἐπιδείξει ἡ ἄκρα δεξιά.

Ἡ ἄκρα δεξιά ὅμως εἶναι κατ' ἐξοχήν συντηρητική γι' αὐτό καί ὁ Λέ Πέν δέν ἔχει μέσα στόν πολιτικό του λόγο δομικά στοιχεῖα ἀνακατάταξης. Δηλ. δέν ἔχει ἐπαναστατικό λόγο, οὔτε ἐπιχειρεῖ νά δικαιώσει ἱστορικές περιόδους, οὔτε βάζει ζητήματα συνταγματικοῦ χαρακτήρα (κατάργηση θεμελιωδῶν συνταγματικῶν διατάξεων). Ἴσα - ἴσα ἐμφανίζεται ὡς ὁ ὑποστηρικτής, ὁ ὑπέρμαχος, ὁ ὑπερασπιστής τῆς κοινοβουλευτικῆς δημοκρατίας καί τοῦ ἐθνικοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ μαρξισμοῦ. Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶναι τό σημεῖο πού χτυπάει τόν Σιράκ: ὅτι δέν μπορεῖ νά ὑπερασπιστεῖ μ' ἐπάρκεια τό καθεστώς, ἀπό τήν κομμουνιστική ἐπανάσταση. Ἄρα ὁ Λε Πέν ἐπιχειρεῖ νά συσπειρώσει τίς δυνάμεις τῆς ἀντεπανάστασης καί ὄχι να κάνει τήν συντηρητική ἐπανάσταση.



Αὐτό φυσικά δέν σημαίνει ὅτι ὁ Λέ Πέν ἔχει ἀντεθνικές θέσεις, ἀντίθετα δίνει μία μάχη γιά τήν φυλετική καθαρότητα τῆς Γαλλίας καί γιά ἐθνικά συμφέροντα τῶν Γάλλων πού κανείς ἄλλος δέν δίνει στήν Εὐρώπη. Μάχεται γιά τήν ἐθνική ἐκπαίδευση, μάχεται γιά τή θέση τῆς Γαλλίας στήν Εὐρώπη καί στόν κόσμο, μάχεται γιά τήν διατήρηση τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ καί παράδοσης. Ἐδῶ ἀκριβῶς μπαίνει τό ἐρώτημα πού παίδεψε καί παιδεύει ὅλους τούς ἐθνικιστές γιά πολλά χρόνια τώρα. Ἡ διατήρηση τοῦ ἔθνους καί τοῦ δικαιώματός μας νά ζοῦμε σάν Ἕλληνες, εἶναι κάτι πού μπορεῖ νά διευθετηθεῖ μέ κάποια κοινοβουλευτική διαχείρηση τοῦ ἀστικοῦ συστήματος, ἤ εἶναι κάτι πού ὑποχρεωτικά πρέπει νά περάσει μέσα ἀπό τήν ἀλλαγή τῶν δομῶν;

Ἡ ἀπάντηση πού δίνουν οἱ ἐθνικιστές συναγωνιστές τοῦ Front National εἶναι, ὅτι τό εὐρωπαϊκό κίνημα πρέπει νά βάλει προτεραιότητες. Τόσο ὁ Martial Bilt ὑπεύθυνος τῆς νεολαίας τοῦ F.N. ὅσο καί ὁ Robert Spieler, βουλευτής τῆς Ἀλσατίας τοῦ F.N. μιλοῦν γιά εὐαισθησίες μέσα στό κίνημα, γιά ἰσορροπίες πού πρέπει νά κρατηθοῦν καί κυρίως γιά προτεραιότητες. Προτεραιότητες πού λαμβάνουν ὑπόψη τους τή δύσκολη πολιτική φάση πού περνᾶμε σ' ὅλη τήν Εὐρώπη, καί τούς κοινωνικούς συσχετισμούς πού προσπαθοῦν νά διαμορφώσουν τόσο οἱ μαρξιστές ὅσο καί οἱ φιλελεύθεροι.

Οἱ μέν προσπαθοῦν ν' ἀλλοιώσουν τό ἐθνικό στοιχεῖο, ὑποστηρίζοντας τίς μειονότητες, καί τά δικαιώματά τους, οἱ δέ προσπαθοῦν νά ἐκβιομηχανίσουν τήν Εὐρώπη, νά τήν ἐντάξουν σέ κάποιο διεθνή οἰκονομικό προγραμματισμό, ὥστε νά χάσουν οἱ πολίτες της τήν αἴσθηση τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοκαθορισμοῦ καί νά νιώσουν πολίτες τοῦ κόσμου. Ἐξάλλου οἱ συναγωνιστές παραδέχονται κάτι πού τό παραδέχεται καί ὁ Γιῶργος Καραμπελιᾶς στό τελευταῖο τεῦχος τῆς «Ρήξης»: ὅτι δέν ὑπάρχουν προοπτικές ἄμεσης πολιτικῆς

ἀνατροπῆς. Καί ἐπομένως ἐκεῖνο πού προέχει εἶναι ἡ συσπείρωση πίσω ἀπό κάποια μετωπικά πολιτικά ζητήματα καί ἡ ἐκμετάλλευση κάποιων πολιτικοκοινωνικῶν συμμαχιῶν, πού ὡς συμμαχίες ἀναπόφευκτα θά εἶναι ἐνοχλητικές γιά ὅσους ζητοῦν τήν ὁμοιόμορφη καί ὁλοκληρωτική συγκρότηση τοῦ κινήματος.

Πολύ φοβᾶμαι ὅτι οἱ ἐπιλογές τῶν συναγωνιστῶν κρύβουν ἕνα σκληρό ρεαλισμό πού ὅσο και ἄν μᾶς βαραίνει, ἄλλο τόσο ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τήν καθημερινή πραγματικότητα. Τί κέρδισε τόσα χρόνια τό ἐθνικιστικό κίνημα συσπειρωνόμενο γύρω ἀπό τήν σκληρή του ἀντικοινοβουλευτική καί φιλοναζιστική παράδοση. Συγκρότησε ἕναν ἀλληλοσπαρασόμενο σκληρό πυρήνα, ἀπογυμνωμένο ἀπό τούς μαζικούς χώρους καί ἀποδυναμωμένο ἀπό κάθε λαϊκή παρέμβαση. Τά γκρουπούσκουλα τῶν 50 ἀτόμων, ἡ ἀλαζονεία τους, ἡ ἀνοησία τους ποῦ ὁδηγοῦν; Σίγουρα ὄχι στήν ἐπανάσταση.

Στό κάτω - κάτω ἄς δοῦμε τήν τύχη τῶν ὁμαδοποιήσεων αὐτῶν στήν Εὐρώπη. Συρρίκνωση στά μέλη τους, ἀπώλεια τῆς δυνατότητας ἄσκησης πολιτικῆς λόγω τῆς αὐξανόμενης ἀδυναμίας, καί τελικά συσπείρωση γύρω ἀπό κάποιο ἔντυπο, εἴτε ἐφημερίδα εἴτε περιοδικάκι, καί κλείσιμο στούς τέσσερεις τοίχους.

Βέβαια ἐδῶ κάποιος θά μποροῦσε νά ἐπικαλεσθεῖ τήν ἰδιαιτερότητα τῆς Ἑλλάδος. Καί θά εἶχε δίκιο. Θά εἶχε δίκιο, ὅμως, ἐπιτείνοντας τή λογική τῆς μετωπικῆς συσπείρωσης μιᾶς καί, ἐνῶ σέ ὅλη τήν Εὐρώπη ὑπάρχει μιά πολιτική παράδοση τῶν ἐθνικιστικῶν κινημάτων, στήν Ἑλλάδα ἀκριβῶς λόγω τῆς θέσης της καί τῶν ἐξαρτήσεών της ἀπό τίς λεγόμενες «Μεγάλες Δυνάμεις» πάντα κάθε τέτοια προσπάθεια κατέληγε σέ στρατιωτικό πραξικόπημα.

Ἔτσι τό ἐθνικιστικό κίνημα, ὡς κίνημα ποτέ δέν μπόρεσε ν' ἀναπτυχθεῖ καί νά ἀποθεματοποιήσει μία ἐμπειρία, νά δημιουργήσει στελέχη, ν' αναδείξει κάποιους πολιτικά ἱκανούς καθοδηγητές.

Ἡ λύση λοιπόν βρίσκεται ἐκεῖ: στό ἄνοιγμα τοῦ κινήματος καί στή σύνδεσή του μέ πιό πλατιές λαϊκές μάζες, στό δέσιμό του μέ ἐκείνους τούς παραδοσιακούς πολιτικούς καί κοινωνικούς χώρους πού πλήττονται ἀπό τήν ταχύτητα πού μᾶς ἐπιβάλλει ἡ ΕΟΚ, καί γενικότερα ὁ καπιταλισμός. Σάν ἀναδίπλωσή του μέ βάση ὄχι πιά τόν κινηματικό ὑποκειμενισμό ἀλλά τήν ὀρθολογιστική ἐκτίμηση τῆς πολιτικῆς συγκυρίας. Στό ξεπέρασμα τοῦ ρομαντισμοῦ καί τῶν λίγων «καθαρῶν» καί στή συγκρότηση του μέσα ἀπό τίς ἀντιφάσεις τῆς πράξης καί ὄχι ἔξω ἀπό αὐτές. Γιά νά μπορέσουμε κάποτε νά μιλοῦμε γιά μαζική πολιτική καί λαϊκούς ἀγῶνες μέ κάποια ἐγκυρότητα.



NON
AU RACISME
ANTI·FRANÇAIS!

TOUS
A LA
MUTUALITÉ
24 RUE SAINT VICTOR 75005 PARIS
Métro Maubert Mutualité

VENDREDI
9 MARS
A
20H30

avec
Jean·Marie LE PEN
et les orateurs du "FRONT NATIONAL"

FRONT NATIONAL 7 rue de Surène 75008 Paris
participation aux frais 10f

NE LAISSE PAS LES AUTRES
PARLER A TA PLACE

ADHERE AU
FRONT NATIONAL
DE LA JEUNESSE
7 rue de Surène Paris 8e

ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑ·Ι·ΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Μετάφραση ἀπό τό περιοδικό Troisieme Voie: Ζ. Ρ.

«Ἡ Εὐρώπη ἀπειλεῖται ἀπό τόν καπιταλιστικό ἰμπεριαλισμό τῆς Ἀμερικῆς καί ἀπό τόν κομμουνιστικό ἰμπεριαλισμό τῆς Ρωσίας. Εἶναι τό κλειστό πεδίο μέσα στό ὁποῖο συγκρούονται τά δύο συστήματα. Πρέπει νά δημιουργήσουμε τά Ἡνωμένα Ἔθνη τῆς Εὐρώπης, γιατί αὐτός εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιά νά ὑπερασπίσουμε τήν Εὐρώπη ἐνάντια στόν ἑαυτό της καί ἐνάντια στίς ἄλλες ἀνθρώπινες ὁμάδες».

Pierre DRIEU LA ROCHELLE

Ἀγαπητοί φίλοι, Αὐτό το ντοκουμέντο, προερχόμενο ἀπό τίς ἐργασίες τῶν γραφείων τῶν εὐρωπαϊκῶν σχέσεων τοῦ Mouvement d' Acton Nationale (Πορτογαλία) καί Troisieme Voie (Γαλλία) ἀποτελεῖ τό αὐθεντικό μανιφέστο τῶν ἐθνικιστῶν ἀπό διαφορετικές χῶρες γιά τήν οἰκοδόμηση τοῦ κοινοῦ μας σκοποῦ: τό Ἔθνος - Εὐρώπη.

Οἱ φιλοδοξίες του εἶναι τρεῖς:

—Ἀποσκοπεῖ πρῶτα, νά παρουσιάσει σέ ὅλους, ἕνα σαφές «πανόραμα» ἀπό φιλοσοφικές καί πολιτικές ἰδέες πού καθοδηγοῦν τή μάχη καί τή δράση μας.

—Δεύτερον, εἶναι ἕνα βασικό κείμενο πού ἀποτελεῖ ὄχι μόνο ἕνα εἶδος ἐγγράφου ἀλλά ἐπίσης καί προπάντων τό θεμέλιο μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ὀργάνωσης, πού συσπειρώνει τά διαφορετικά κινήματα καί ὁμάδες.

—Τέλος ἐπιδιώκει νά θέσει τίς βασικές κατευθυντηρίους γιά τό Σύνταγμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Μπλόκ, τό ὁποῖο ὄντας μακριά ἀπό ἕναν ὑπερεθνικό χαρακτήρα θά σέβεται τήν ταυτότητα καθενός ἀπό τούς λαούς του.

Ὅλοι μας συνειδητοποιοῦμε αὐτό πού γράφεται στήν εἰσαγωγική ἀναφορά αὐτοῦ τοῦ ντοκουμέντου, ηλαδή ὅτι: ἡ Εὐρώπη εἶναι καταδικασμένη νά ἑνωθεῖ ἤ νά χαθεῖ.

Αὐτό τό κείμενο στάλθηκε σέ διαφορετικά Ἐθνικιστικά κινήματα, τῶν ὁποίων τή λίστα θά βρεῖτε στό παράρτημα αὐτοῦ τοῦ κειμένου, εἴτε ὡς πληροφορία εἴτε προκειμένου νά ἐπιτύχουμε τήν προσχώρησή σας. Στήν πρώτη περίπτωση σᾶς παρακαλοῦμε νά μᾶς ἀπαντήσετε γιά νά μᾶς πεῖτε τί σκέφτεστε γι' αὐτό. Στή δεύτερη περίπτωση ἐξαρτᾶται ἀπό σᾶς, πρᾶγμα πού πολύ ἐπιθυμοῦμε, νά μᾶς δηλώσετε τήν προσχώρησή σας.

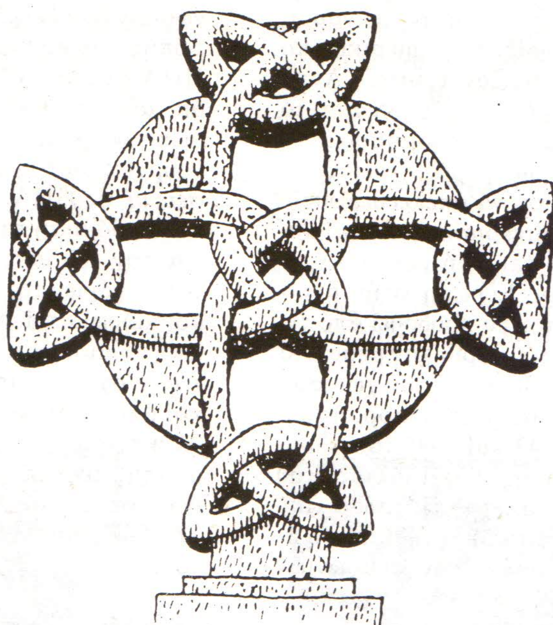
Προοίμιο

Ἀνάμεσα στήν ΕΣΣΔ καί τίς ΗΠΑ ἡ Εὐρώπη βλέπει νά βρίσκεται μπροστά στό δίλημμα ἤ νά ἑνωθεῖ ἤ νά χαθεῖ τελειωτικά, διαιρεμένη ὅπως εἶναι σέ ἀντίπαλα ἔθνη, ἀπό τά ὁποία κανένα δέν μπορεῖ μεμονωμένα νά ἀντιμετωπίσει τά μεγάλα προβλήματα πού θέτει ἡ ἐποχή μας.

Νά ἑνώσουμε τήν Εὐρώπη μέσα ἀπό τίς διαφοροποιήσεις της, τέτοιος εἶναι ὁ μεγάλος κοινός σκοπός πού τίθεται σέ μᾶς, τους Εὐρωπαίους, Ἐθνικιστές ἀγωνιστές. Τέτοια εἶναι ἡ μεγάλη ἀναζήτηση πού μᾶς περιμένει τήν παραμονή τοῦ 21ου αἰώνα.

Αὐτό εἶναι ἀπαραίτητο γιατί σκεπτόμαστε τήν Εὐρώπη μας σάν μιά Vaterland, πατρίδα τῶν πατέρων μας. Ἀλλά μήπως οἱ ΗΠΑ καί ἡ ΕΣΣΔ δέν θά ἦταν αὐτό τό Kinderland πού καλοῦσε ὁ Nietzche μέ ὅλες τίς εὐχές του;

Ἄς μιλήσουμε γιά μία Εὐρώπη πού θά εἶχε ὑποκύψει στούς πειρασμούς μιᾶς εὐτυχίας ξένης γιά τό πνεῦμα της. Μία Εὐρώπη ἀμερικανοποιημένη - θα γινόταν ἀπό ἀδυναμία - ἡ σοβιετοποιημένη - θά γι-



νόταν ἀπό ἀντίθεση - καί στίς δύο περιπτώσεις «ἀποικιοποιημένη», θά ἦταν μία Εὐρώπη μουσεῖο, ἤ μία ἀποικία, δηλαδή μία Εὐρώπη ἀποῦσα!

Πρέπει νά διαλέξουμε ἀνάμεσα στό Vaterland ἤ στό Kinderland; Φυσικά καί ὄχι. Σκοπεύουμε νά σώσουμε τήν ψυχή τῆς Εὐρώπης τήν ἀντίληψή της γιά τόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτούς εἶναι κοινοτυπία. Γιά μᾶς ὁ ὑποδειγματικός ἄνθρωπος εἶναι ὁ πιό ὑψηλός στόχος. Θά ἀντιτάξουμε στήν ἀντίληψη γιά τά ἄτομα πού εἶναι πολιτικά ἀνεύθυνα, τόν ἄνθρωπο πού εἶναι διπλά ὑπεύθυνος, παράλληλα με τήν καθαρή κλίση του καί παράλληλα μέ τήν κοινωνία στήν ὁποία ἀσκεῖται αὐτή ἡ κλίση. Πρόκειται, ἔπειτα, νά θέσουμε τήν ἀντίληψή μας γιά τή ζωή: γι' αὐτούς ἡ ζωή περιορίζεται σέ δύο λειτουργίες: παραγωγή καί κατανάλωση. Ἐμεῖς, αὐτό πού θέλουμε, εἶναι λόγοι γιά νά ζήσουμε, λόγοι πού γι' αὐτούς ἀξίζει νά πεθάνουμε. Πράγματι ἡ καρδιά τῆς Εὐρώπης εἶναι πότε τό Vaterland καί πότε τό Kinderland, δηλαδή στήν οὐσία εἶναι ἡ ἑνωμένη μεγάλη καί δυνατή Εὐρώπη, μέ μία λέξη μία Εὐρώπη αὐτοκρατορική.

Ἡ Εὐρώπη, αὐτό τό ἑτερογενές σύνολο ἀνθρωπίνων ὁμάδων, οἱ ὁποῖες ὅμως εἶναι ἑνωμένες μεταξύ τους μέ τήν ἴδια ἄποψη γιά τή ζωή, δέν μπορεῖ νά ἀνοικοδομηθεῖ μ' ἕναν αὐταρχικό τρόπο. Ὁ Ναπολέων καί ἄλλοι πολλοί τό δοκίμασαν ἀλλά ἀπέτυχαν. Πρέπει νά οἰκοδομήσουμε τήν Εὐρώπη σεβόμενοι τίς πολιτιστικές καί ἐθνικές διαφοροποιήσεις. Πιστεύουμε ὅτι ἡ Ὁμοσπονδία λύνει αὐτό τό πρόβλημα, γιατί θέλει νά ἑνώσει καί ὄχι νά ἑνοποιήσει.

Σ' αὐτό τό πλαίσιο θά μπορέσει νά πραγματοποιηθεῖ τό Ἔθνος τῆς Εὐρώπης, ἀκριβῶς γιατί σέβεται στήν οὐσία της, δηλαδή τή διαφοροποίηση τῶν ὁμάδων πού τό ἀποτελοῦν.

Ὅπως ὅλες οἱ μεγάλες ἰδέες, ἡ ἰδέα γιά τήν Εὐρώπη εἶναι ἁπλή, ἀλλά ὄχι εὔκολα μορφοποιήσιμη, γιατί εἶναι ἰδέα ὀργανική καί ὄχι λογική. Πρόκειται νά δημιουργήσουμε μία δίκαιη ἰσορροπία μεταξύ τῆς ἰδέας τῆς κεντρικότητας καί τῆς ὑπεράσπισης τῶν ἰδαιτεροτήτων. Ἐξάλλου τό Ἔθνος Εὐρώπη δέν θά γεννηθεῖ ἀπό μία σοφή δόση φιλελεύθερης δημοκρατίας (πού κηρύσσει τόν ἀτομισμό πρός συντριβή τοῦ ἔθνους) καί διευθυντικοῦ κομμουνισμοῦ, πού τείνει νά κάνει ὁμοιόμορφα τά ἔθνη.

Αὐτές οἱ δύο πλάνες, πού ἀλληλοεξαρτῶνται καί ἐπικαλοῦνται ἡ μιά τήν ἄλλη, ὁδηγοῦν μέ τούς στόχους καί τήν προοπτική τους στό διεθνισμό. Οἱ Εὐρωπαῖοι Ἐθνικιστές διακηρύσσουν μιά ὁλοκληρωτική ρήξη μέ αὐτά τά δύο μοντέλα, πού ἐπιβλήθηκαν στόν ἄνθρωπο στό τέλος τοῦ 20ου αἰώνα.

Μποροῦμε νά συνοψίσουμε ὅλ' αὐτά σέ μερικές γενικές ἀρχές, πού θά κυριαρχήσουν κατά τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ Ἔθνους Εὐρώπη:

—Τό Ἔθνος Εὐρώπη δέν μπορεῖ νά γεννηθεῖ παρά ἀπό τή ἄρνηση κάθε ἰδέας ὀργανωτικῆς ἡγεμονίας ἑνός ἀπό τά κράτη πού τό συνθέτουν.

—Τό Ἔθνος Εὐρώπη δέν ἔχει ὡς σκοπό νά σβήσει τίς διαφορές, ἀλλά ἀντίθετα, νά σώσει τίς ἰδιαίτερες ἰδιότητες τῶν λαῶν της, πού ἀπειλοῦνται σήμερα ἀπό τόν διεθνισμό.

—Τό Ἔθνος Εὐρώπη αὐτοπροσδιορίζεται ὡς μιά ὀργανική, λαϊκή Δημοκρατία, ὡς ἡ συμμετοχή τῶν πολιτῶν στό πεπρωμένο τους.

Ἡ ἀντίληψή μας γιά τήν Εὐρώπη εἶναι κάθε φορά πολύ καινούργια καί πολύ παλιά. Προσάπτεται χωρίς ἀμφιβολία στίς ἀρχές τοῦ ἡγεμόνα Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἤ τοῦ Φρειδερίκου ΙΙ (τοῦ Hohenstaufen) ἀλλά καθορίζεται από μία νέα κατάσταση.

Ἔθνος (nation, ἀπό τό λατινικό natus) προϋποθέτει κάποιο γεγονός γέννησης. Οἱ κληρονομιές καθενός ἀπό τά Ἔθνη, τά ὁποῖα συνιστοῦν σήμερα τήν Εὐρώπη, εἶναι ἀπό ἐδῶ καί στό ἑξῆς ἀδιάλλακτα στέρεες, ἰσχυρές.

Τό Εὐρωπαϊκό Σχέδιο δέν εἶναι πιά μιά Οὐτοπία λιγότερο ἤ περισσότερο παγκόσμια. Εἶναι, μέ τή σειρά του, γεγονός γέννησης καί αὐτό νομιμοποιεῖ ἀμετάκλητα τή χρήση τοῦ ὅρου τοῦ Ἔθνους Εὐρώπη.

Ἡ Εὐρώπη ἀπέναντι στούς Ἰμπεριαλισμούς

Ὁ Εὐρωπαϊκός Ἐθνικισμός μάχεται ὅλες τίς ὑλιστικές ἰδεολογίες πού ἔχουν παγκόσμιους σκοπούς καί συνεπῶς ἰμπεριαλιστικούς: ὅπως εἶναι ὁ κομμουνισμός καί ὁ καπιταλισμός.

῾Ο Εὐρωπαϊκός ᾿Εθνικισμός εἶναι ἐξάλλου ὁ πιό μεγάλος ἐχθρός τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, γιατί ὁ ἰμπεριαλισμός βαραίνει ἐπάνω μας ἐδῶ καί σαράντα χρόνια.

῾Ο ἀγώνας μας εἶναι πάνω ἀπ᾿ ὅλα ἀντι-ιμπεριαλιστικός καί εἶναι ἀνάγκη νά παρατηρήσουμε, ὅτι, ἄν καί οἱ λαοί ἀμερικάνοι καί ρῶσσοι δέν εἶναι ἐχθροί μας, τά συστήματα πού τούς διευθύνουν αὐτή τήν ὥρα εἶναι οἱ βασικές ἰμπεριαλιστικές δυνάμεις πού, ἀντιτάσσονται στό μέλλον του ῎Εθνους Εὐρώπη πού θά εἶναι μοναδικό, μεγάλο καί ἐλεύθερο.

—Κατά πρῶτον ὁ σοβιετικός ἰμπεριαλισμός ἐπειδή εἶναι ὁ πιό φανερός. ᾿Από τό 1917 ἄρχισε, λίγο λίγο, νά ροκανίζει καί νά ὑποτάσσει τό μισό τῆς ἠπείρου μας. Αὐτός ὁ ἰμπεριαλισμός ἐκδηλώνεται πάνω ἀπ᾿ ὅλα, στά ἰδεολογικά καί στρατιωτικά σχέδια. Εἶναι ἀνάγκη νά διαπιστώσουμε ὅτι τό ἥμισυ τοῦ ῎Εθνους μας Εὐρώπη, ἀπό τό σιδηροῦν παραπέτασμα, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Οὐκρανίας, εἶναι κάτω ἀπό τήν κυριαρχία αὐτοῦ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Γιά νά οἰκοδομήσουμε τήν εὐρωπαϊκή ἑνότητα καί γιά νά ἐλευθερώσουμε τούς ἀδελφούς μας τῆς ᾿Ανατολῆς πρέπει κατ᾿ ἀρχήν νά καταστρέψουμε τήν κομμουνιστική ἰδεολογία.

—῾Ο ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός εἶναι πιό ὕπουλος γιατί ἐπενεργεῖ πρώτιστα στή συνείδηση τῶν λαῶν μας (πολιτιστικός ἰμπεριαλισμός) καί γιατί κινεῖ τά νήματα τῆς οἰκονομίας μας. ᾿Αφοῦ μᾶς πῆρε τίς ψυχές μας μέσω τοῦ ᾿Οργανισμοῦ Οἰκονομικῆς Συνεργασίας καί ᾿Αναπτύξεως καί τῆς Τριμεροῦς ᾿Επιτροπῆς καί τῶν πολυεθνικῶν, ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός ἐπωφελήθηκε τῶν ἀγαθῶν μας καί τῆς ἐλεύθερης οἰκονομικῆς ἀντεξουσιότητάς μας.

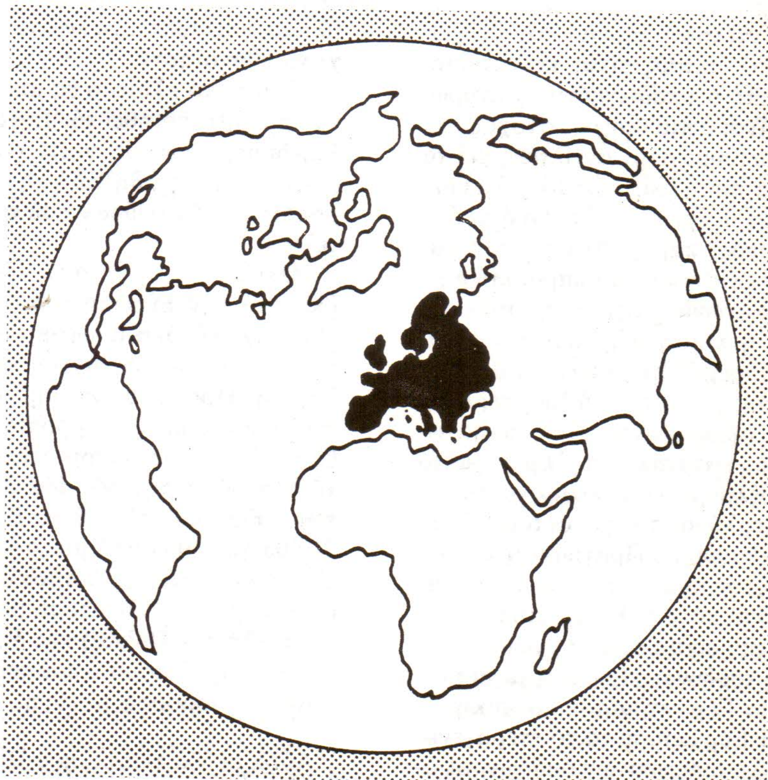
Οἱ ἀποφάσεις τῆς ΕΟΚ καί τῶν μελῶν της δέν λαμβάνονται οὔτε στό Στρασβοῦργο, οὔτε στίς Βρυξέλλες, οὔτε σέ καμιά ἄλλη εὐρωπαϊκή πρωτεύουσα, ἀλλά ἀκριβῶς στή Γουώλ Στρήτ (Wall Street). Γιά τά στρατιωτικά σχέδια ἰσχύει τό ἴδιο: τό Πεντάγωνο ἀποφασίζει γιά μᾶς: οἱ σφαγές τῆς Δρέσδης καί τοῦ ᾿Αμβούργου στά 1945 εἶχαν ὡς σκοπό νά κάνουν τούς Εὐρωπαίους νά πιστέψουν ὅτι ἦταν ἀδύναμοι, καί ὅτι χωρίς τόν ἀμερικάνικο στρατό δέν ἄξιζαν τίποτε. ᾿Αντιμαχόμαστε αὐτό τό μῦθο κι αὐτό τό πνεῦμα. Γιά νά οἰκοδομήσουμε τό ῎Εθνος Εὐρώπη μᾶς χρειάζεται λοιπόν ἐξίσου νά ἀπελευθερωθοῦμε ἀπό τήν ἰμπεριαλιστική καί καπιταλιστική ἐπιρροή τῶν ΗΠΑ.

Τό ῎Εθνος Εὐρώπη στήν ἀνοικοδόμησή του θα προδοθεῖ ἀπό τίς ἀποφάσεις πού πάρθηκαν μέσα στά μεγάλα συνέδρια, γιά τόν χωρισμό τοῦ κόσμου σέ ζῶνες ἐπιρροῆς μεταξύ τοῦ 1943 καί 1945 (συνέδρια τῆς Τεχεράνης, τῆς Γιάλτας, τοῦ Breton Woods, τοῦ Πότσδαμ, τοῦ Σάν Φραντσίσκο) καί ἰδιαίτερα ἀπό τήν κοροϊδία τῶν συμφωνιῶν τοῦ ᾿Ελσίνκι, πού στά 1975, κάτω ἀπό τό κάλυμμα ἀόριστων ὑποσχέσεων γιά τά δικαιώματα τοῦ ᾿Ανθρώπου στίς χῶρες τῆς ᾿Ανατολῆς, ἐξανάγκασαν τούς Εὐρωπαίους τῆς Δύσης νά ἐπικυρώσουν μέ νομική πράξη τά τεχνητά σύνορα πού ἐπιβλήθηκαν στήν Εὐρώπη ἀπό τίς δύο μεγάλες δυνάμεις στό τέλος τοῦ Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου.

Συγκεκριμένα, ἀπαιτοῦμε τήν ἀποχώρηση τῶν παγκοσμίων ὀργανώσεων ἀπό ὅλες τίς χῶρες τῆς Εὐρώπης καί ἀρχικῶς: νά φύγουν οἱ ΗΠΑ καί τό ΝΑΤΟ. Ξεκινώντας ἀπ᾿ αὐτό τό σημεῖο τό ῎Εθνος Εὐρώπη θά μπορέσει νά δεῖ σέ καινούργιες βάσεις κάποιες νέες σχέσεις μέ τίς ΗΠΑ. ῾Η Εὐρώπη στήν ἀνοικοδόμησή της θά ἀναλάβει ἡ ἴδια τήν ἀδιάσπαστη ὑπεράσπιση τῶν συνόρων της (μία διοίκηση, ὁμοιομορφία τοῦ στρατιωτικοῦ ὑλικοῦ, δημιουργία κοινῶν στρατιωτικῶν σχολῶν ὅπου οἱ στρατιωτικοί ἀπό τά διαφορετικά μας κράτη θά ἐκπαιδεύονται μαζί). Σύνορα, πού ἀπό τή στιγμή πού θα ἀφεθοῦν ἐλεύθερα οἱ ἀδελφοί μας τῆς ᾿Ανατολῆς θά ἔρθουν νά λάβουν τή θέση τους.

Εὐρώπη, ὁ κοιμισμένος γίγαντας

᾿Ατομικά, τά διαφορετικά εὐρωπαϊκά κράτη γνώρισαν τό καθένα μέ τή σειρά του, τόν χρυσό αἰώνα τους. ῾Η ῾Ελλάδα μέ τήν αὐτοκρατορία τοῦ ᾿Αλέξανδρου, ἡ Γαλλία μέ τήν ναπολεόντια αὐτοκρατορία, ἡ Γερμανία τοῦ Βίσμαρκ ἤ ἡ ναυτική ᾿Αγγλία μέ τίς ἀποικίες της.



'Εντούτοις ἀπό τό Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο καί τίς τραγικές συμφωνίες τῆς Γιάλτας, εἶναι ἀνάγκη νά διαπιστώσουμε ὅτι τά Εὐρωπαϊκά κράτη δέν εἶναι παρά δυνάμεις δεύτερης τάξης.

'Εάν ἐμεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι θέλουμε νά ἀποκτήσουμε τό μεγαλεῖο μας, χρειάζεται νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι διασπασμένοι δέν εἴμαστε τίποτα, ἀλλά ἑνωμένοι μποροῦμε νά εἴμαστε. Ὄχι αὔριο, ἀλλά σήμερα, ἡ πρώτη δύναμη στόν κόσμο!

Αὐτός ὁ λαός, ἀκολουθώντας τίς κατακτητικές διαθέσεις του, διασκορπίστηκε κατά μῆκος τῆς ἠπείρου μας, θεμελιώνοντας τίς διαφορετικές 'Εθνότητες πού τήν ἀποτελοῦν σήμερα. Εἶναι ἀπ' αὐτή τήν αὐθεντική κοιτίδα πού γεννήθηκαν οἱ γλῶσσες καί ἡ κουλτούρα μας.

Εὐρωπαῖοι τῆς Βαλτικῆς, Εὐρωπαῖοι τῶν σκανδιναβικῶν φιόρδ, Εὐρωπαῖοι τῶν τεραστίων ὁμιχλωδῶν πεδιάδων τῆς Οὐκρανίας, τῶν γερμανικῶν δασῶν καί τῶν βουνῶν τῶν Βαλκανίων.

Εὐρωπαῖοι τῶν λιμνῶν τῆς 'Ιρλανδίας, τῶν ἀκτῶν ἀπό τόν 'Ατλαντικό μέχρι τή Μεσόγειο, ὁμοαίματοι, ἑνωμένοι μέ τίς ἴδιες ἀξίες.

'Αξίες συμβολισμένες ἀπό τά τρία ἰνδοευρωπαϊκά χρώματα: τό Μαῦρο, τό Ἄσπρο καί τό Κόκκινο πού ἀντιπροσωπεύουν τή Δύναμη, τήν Πνευματικότητα καί τό Δημιουργικό Πνεῦμα πού εἶναι ἔμφυτα στούς λαούς μας.

'Από τήν ἀρχική ἑνότητα προέρχεται λοιπόν ὁ πλοῦτος καί ἡ διαφοροποίηση τῶν ἀντίστοιχων λαῶν μας. Μέ βάση αὐτά τά δεδομένα θά ἀνακτήσουμε τήν ἑνότητά μας.

'Η δύναμη τῆς Εὐρώπης στηρίζεται σέ πέντε εὐνοϊκά στοιχεῖα, πού κανένα ἄλλο Ἔθνος στόν κόσμο δέν κατέχει συγχρόνως:

—'Αριθμητική σημασία τοῦ πληθυσμοῦ του: 347 ἑκατομμύρια Εὐρωπαίων τῆς Δύσης, μισό δισεκατομμύριο μέ τούς ἀδελφούς μας τῆς 'Ανατολῆς, ὅταν θά εἶναι ἐλεύθεροι ἀπό τόν κομμουνιστικό ζυγό, (ἔναντι 228 ἑκατομμυρίων γιά τίς ΗΠΑ καί 265 ἑκατομμυρίων τῶν Σοβιετικῶν).

—Ἄκρως ὑψηλό τεχνο-πολιτιστικό ἐπίπεδο. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἄλλωστε ξέρουν, ὅτι ἔχουν περισσότερους ἐρευνητές, περισσότερους φοιτητές, περισσότερους καλλιτέχνες καί περισσότερους ἀσχολούμενους μέ τόν κινηματογράφο ἀπό τίς ΗΠΑ; Ξέρουν ὅτι καταθέτουν περισσότερες εὑρεσιτεχνίες ἐφευρέσεων ἀπό ὁποιοδήποτε ἄλλο ἔθνος στόν κόσμο;

'Η ρουκέτα Arianne, τό σχέδιο Eureka καί ὁ πύραυλος Hermes εἶναι δημιουργίες ἤ σχέδια πού ἐκφράζουν τή δημιουργική δύναμη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος.

—Σημαντική οἰκονομική δύναμη πού στηρίζεται σέ μιά ὁλοκληρωμένη συσπείρωση τῶν παραγωγῶν. Οἱ Εὐρωπαῖοι γνωρίζουν ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἐμπορική δύναμη τοῦ κόσμου; Μόνη ἡ Εὐρωπαϊκή Οἰκονομική Κοινότητα στά 1982, δηλαδή μέ μόνο ἐννιά συμμετοχές ἦταν ἡ πρώτη παγκόσμια βιομηχανική δύναμη μέ ἕνα P.I.B. ἀπό 2.812 ἑκατομμύρια δολλάρια ἔναντι 1.212 ἑκατομμύρια γιά τίς ΗΠΑ.

—'Αξιόλογη γεωστρατηγική θέση: ἔναντι τῆς ΕΣΣΔ δύναμη ἀπο-







Οἱ Εὐρωπαῖοι πρέπει νά μήν ἐπιτρέπουν νά ἐμπαίζονται ἀπό τίς ἡττοπαθεῖς προτάσεις τῶν κακῶν σειρήνων πού πουλάει ὁ διεθνισμός καί πού προσπαθοῦν νά μᾶς συνηθίσουν στήν ἰδέα, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Εὐρώπη θά ἦταν ἀδύναμη καί καταδικασμένη νά μήν εἶναι παρά «ἕνα μικρό ἀκρωτήρι τῆς 'Ασίας καί τά πάντα θά χώριζαν καί θά διαφοροποιοῦσαν τούς λαούς πού τήν ἀποτελούν».

Ὅλ' αὐτά εἶναι ψεύτικα, ἡ Εὐρώπη διαθέτει δύο σημαντικά ἀτοῦ:

—Τό δυναμικό ἑνός θεμελικοῦ κοινοῦ Μύθου.

—Τή Δύναμη καί τά πλούτη, πού οὔτε κἄν ὑποψιαζόμαστε τήν ὕπαρξή τους.

'Ο θεμελιακός μύθος

Οἱ Εὐρωπαῖοι πρέπει νά συνειδητοποιήσουν τήν καταγωγή τους καί τό κοινό παρελθόν τους. 'Εδῶ καί μερικά ἑκατομμύρια χρόνια ἀνήκαμε ὅλοι σ' ἕνα καί μεγάλο λαό: τούς 'Ινδοευρωπαίους.

Δύναμη καί πλούτη τῆς Εὐρώπης

Μικρός καί ἀδύναμος στό περιορισμένο πλαίσιο τοῦ μικροῦ του κράτους, ὁ Εὐρωπαῖος δέν μπορεῖ παρά νά αἰσθανθεῖ μεγάλος καί δυνατός ἐάν συνειδητοποιήσει τό ὑπέροχο δυναμικό ἑνός Ἔθνους Εὐρώπη.

κλειστικά ἠπειρωτική καί ἔναντι τῶν ΗΠΑ δύναμη ναυτική, ἡ Εὐρώπη ἔχει μιά γεωγραφική θέση πάντοτε κεντρική καί ἠπειρωτικο-ναυτική στή γηΐνη σφαῖρα. Ἐπίσης ἐξαιτίας αὐτῶν πού κατέχει, τό Ἔθνος Εὐρώπη εἶναι παρόν σέ ὅλες τίς ἠπείρους καί σέ ὅλους τούς ὠκεανούς.

—Στρατιωτική δύναμη: προικισμένοι μέ ὅπλα ἀπό τά πιό ἀποτελεσματικά τοῦ κόσμου κι ἀκόμα μέ μιά πυρηνική δύναμη, πού αὐτονόητα κατέχουν οἱ Εὐρωπαῖοι, θά ἔπρεπε νά σταματήσουν νά πιστεύουν ὅτι ἔχουν ἀνάγκη ἀπό ἕναν μεγάλο ἀδελφό γιά νά τούς ὑπερασπίσει. Ἡ ἑνωμένη Εὐρώπη θά ἦταν μιά σημαντική στρατιωτική δύναμη, ἱκανή νά ὑπερασπιστεῖ τόν ἑαυτό της μόνη της καί νά γίνει ὁ θεματοφύλακας τῶν συμφερόντων της σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Ὄχι, ὅπως ἔχουμε δείξει, ἡ Εὐρώπη δέν εἶναι ἀδύναμη, κανένα προπατορικό ἁμάρτημα δέν δικαιολογεῖ τή διαίρεσή μας, τίποτα δέν μπορεῖ νά ἐμποδίσει τήν ἀπαίτησή μας γιά δύναμη. Δέν μένει παρά σέ μᾶς τούς Εὐρωπαίους Ἐθνικιστές νά ξυπνήσουμε τόν κοιμισμένο γίγαντα.

Εὐρώπη ξύπνα! Εὐρώπη ξύπνα!

Ὁ Εὐρωπαϊκός Ἐθνικισμός κι ὁ φεντεραλισμός

Μποροῦμε, ἤδη ἀπό τώρα νά προσεγγίσουμε τήν προοπτική τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ὁμοσπονδίας διευκρινίζοντας ὅτι πρόκειται γιά ἕνα ἁπλό, πρόχειρο σχέδιο.

Τρία προβλήματα παρουσιάζονται:

—Ἡ Κοινοτική διάρθρωση, δηλαδή τό πρόβλημα τῶν μελῶν.

—Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στά μέλη καί στήν Ὁμοσπονδία.

—Ἡ ὀργάνωση τῆς κεντρικῆς ὁμοσπονδιακῆς ἐξουσίας.

Τά Μέλη

Ὅσον ἀφορᾶ στή φύση τῆς ὁμοσπονδιακῆς διάρθρωσης, τρία σχήματα Εὐρώπης μποροῦμε νά συλλάβουμε.



Τήν Ὁμοσπονδία τῶν ἱστορικῶν Κρατῶν.

Μιά ὁμοσπονδία φτιαγμένη ἀπό τήν κυριαρχία πού ἀσκεῖται ἀπό τίς κυβερνήσεις τῶν Κρατῶν πού κληροδοτήθηκαν ἀπό τήν Ἱστορία. Δέ θά μποροῦσε νά μᾶς ἱκανοποιήσει αὐτή ἡ λύση, γιατί ὡς καρποί τῶν μαχῶν, τά ὅρια τῶν κρατῶν δέν ἀπαντοῦν πάντα οὔτε στήν ἰσότητα, οὔτε στή λογική, οὔτε στίς ἐπιθυμίες τῆς αὐτοδιάθεσης τῶν λαῶν.

Τήν Ὁμοσπονδία τῶν Οἰκονομικῶν περιοχῶν.

Εἶναι φανερό ὅτι μία ἀμφισημία καλύπτει τήν ἰδέα τῆς «οἰκονομικῆς περιοχῆς». Ὅπως ὑπάρχει στά διαφορετικά κράτη ἡ Ὁμοσπονδία προσανατολίζεται στήν ἰδέα τῆς «περιοχῆς πλαισίου» — ὄργανο ἐφαρμογῆς τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας —. Θά θέσουμε σέ ἐφαρμογή τήν εὐρωπαϊκή πολιτική οἰκονομία, ἀλλά στό πλαίσιο μιᾶς «περιοχῆς κοινότητας» συμπαγές σύνολο ὁριζόμενο ἀπό τούς ἴδιους τούς κατοίκους του.

Ἡ Ἐθνική Ὁμοσπονδία.

Ποιές εἶναι οἱ ἱστορικές καί οἰκονομικές πατρίδες, ὅσον ἀφορᾶ στίς φυσικές καί αἰώνιες παρτίδες; Ποιά εἶναι τά σύνορα τῆς ἱστορίας, ὅσον ἀφορᾶ τά σύνορα τοῦ αἵματος;

Μπροστά σ' αὐτό ὑποστηρίζουμε τόν σχηματισμό μιᾶς Ὁμοσπονδίας πού θά ὑπολογίζει τίς μονο-εθνικές ὀντότητες.

Τό Ἔθνος Εὐρώπη θά πραγματοποιήσει τήν ἑνότητα μέσα ἀπό τίς διαφοροποιήσεις τῶν μελῶν του, πού προέρχονται ἀπό ἱστορικά Κράτη, τά ὁποῖα ὑπάρχουν σήμερα στή δυτική Εὐρώπη. Μέ τήν ἐπιφύλαξη ἐνδεχόμενων τελευταίων τροποποιήσεων τῶν σημερινῶν συνόρων. Σ' αὐτή τήν ἀκρωτηριασμένη Εὐρώπη θά ἔρθουν νά προστεθοῦν ὅλες οἱ ἀδελφές χῶρες πού βρίσκονται αὐτή τή στιγμή κάτω ἀπό τόν ζυγό τοῦ κομμουνιστικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Ἡ Ὁμοσπονδιακή Ὀργάνωση.

Τό Ἔθνος Εὐρώπη θά δομηθεῖ στή βάση ἑνός πυραμιδοειδούς σχήματος, ἀποτελούμενο ἀπό τρεῖς διαστρωματώσεις:

—Στή βάση, οἱ περιοχές.

—Στό ἐνδιάμεσο επίπεδο, τά Κράτη καί οἱ Συνομοσπονδίες.

—Στό ἀνώτερο ἐπίπεδο, ἡ Εὐρωπαϊκή Ὁμοσπονδία.

Πρόκειται νά προσεγγισθεῖ τό πρόβλημα τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς ὁμοσπονδίας καί τῶν μελῶν της, πράγμα τό ὁποῖο βάζει ἄμεσα τό ἐρώτημα τῆς κατανομῆς τῶν ἁρμοδιοτήτων ἀνάμεσα στίς διαφορετικές διαστρωματώσεις τῆς Ὁμοσπονδίας, ὅπως ἐπίσης καί τό πρόβλημα τῆς ὀργάνωσης τῆς Ὁμοσπονδιακῆς ἐξουσίας.

Ἡ Ὁμοσπονδία πού προτείνουμε περιλαμβάνει λοιπόν τρία διακεκριμένα ἐπίπεδα, ἀλλά συνδεόμενα μεταξύ τους μέσω μιᾶς κοινότητας συμφερόντων:

Ἡ ὁμοσπονδιακή ἐξουσία.

Πρός ὄφελος τῆς ἀρχῆς τῆς ἀκριβοῦς ἰσοδυναμίας, ἡ ὁμοσπονδιακή ἐξουσία θά ἔχει ἁρμοδιότητες πού δέ θά μποροῦν νά ἀσκοῦνται ἔγκυρα, παρά μόνο στό εὐρωπαϊκό ἐπίπεδο. Μποροῦμε νά διακρίνουμε δύο εἴδη ἁρμοδιοτήτων:

—Τίς πρωταρχικές ἁρμοδιότητες, πού θά εἶναι ὅλες οἱ λειτουργίες τῆς ἄμυνας, οἱ ἐξωτερικές σχέσεις, ἡ γενική οἰκονομική πολιτική καί ἡ ἐπιστημονική ἔρευνα.

—Τίς δευτερεύουσες ἁρμοδιότητες, πού θά μποροῦν νά θίγουν μιά ἀπεριόριστη σειρά τομέων τέτοιων, ὅπως ἡ ὀργάνωση τῶν ἐπικοινωνιῶν, ἡ ἐναρμόνιση καί ἴσως ἡ ἑνοποίηση τῶν διαφορετικῶν μας Δικαίων καί τῶν βιομηχανικῶν προδιαγραφῶν.

῾Η ἐξουσία τοῦ Κράτους.

Τά μέλη τῆς Εὐρωπαϊκῆς ῾Ομοσπονδίας θά ἔχουν γιά πρωταρχικό ἀντικείμενο μελέτης, τήν πραγμάτωση τῶν πολιτικῶν, τῶν ὁποίων οἱ βασικές γραμμές θά ἔχουν σκιαγραφηθεῖ στό εὐρωπαϊκό ἐπίπεδο. Τό οὐσιῶδες θά εἶναι μιά λειτουργία προσαρμογῆς.

῾Η περιοχή.

Θά εἶναι ὁ τόπος ἐφαρμογῆς τῆς καθορισμένης — στό ὁμοσπονδιακό ἐπίπεδο — πολιτικῆς προσαρμοσμένης στήν κρατική κλίμακα.

᾿Οργάνωση τῆς Κεντρικῆς ῾Ομοσπονδιακῆς ἐξουσίας.

Πρόκειται γιά τήν πολύ συνοπτική παρουσίαση τῶν τριῶν ἐξουσιῶν πού εἶναι ἡ ἐκτελεστική, νομοθετική καί δικαστική, οἱ ὁποῖες καί ἀποτελοῦν τήν κεντρική ὁμοσπονδιακή ἐξουσία.

῾Η κεντρική Εὐρωπαϊκή ἐξουσία.

῾Η προτεραιότητα ὅλου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ οἰκοδομήματος, εἶναι προτεραιότητα πολιτικῆς τάξης. Ξεκινώντας ἀπό τά ὑπάρχοντα συντάγματα κρίνουμε, ὅτι ἡ κεντρική Εὐρωπαϊκή ἐξουσία θά γεννηθεῖ ἀπό μιά ἐξέλιξη τοῦ παρόντος Συμβουλίου τῶν κρατῶν, μετασχηματισμένο σέ εὐρωπαϊκό ἐκτελεστικό ὄργανο.

Οἱ Εὐρωπαϊκές Συνελεύσεις.

᾿Αντιπροσωπευτικές τῆς εὐρωπαϊκῆς πραγματικότητος, οἱ συνελεύσεις θά λαμβάνουν ἀντίστοιχα ὑπόψη τους τά ἑξῆς:

—Τά ῎Εθνη, στό πλαίσιο μιᾶς Κοινοβουλευτικῆς Συνέλευσης, πού ἐπιστρέφει στήν ἀρχή τῆς ἀντιπροσώπευσης τῶν ἀντίστοιχων συνελεύσεων τῶν Κρατῶν Μελῶν.

—῾Ο Εὐρωπαϊκός λαός στό σύνολό του, ἀντιπροσωπευόμενος ὀργανικά ἀπό μία Εὐρωπαϊκή Βουλή ἐκλεγμένη στή βάση τῶν περιοχῶν καί τῶν ἐπαγγελμάτων, χωρίς καμιά ἀναφορά στίς ὑπάρχουσες ὑπηκοότητες καί παρέχοντας λόγω ἀρχῆς τήν δυνατότητα τοῦ ἐκλέγειν καί τοῦ ἐκλέγεσθαι σέ κάθε Εὐρωπαῖο ὁ ὁποῖος θά προέρχεται ἤ ὄχι ἀπό ἕνα Κράτος Μέλος.

Τό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο

῾Η ἐξέλιξη τοῦ παρόντος οἰκονομικοῦ Δικαίου τῆς ΕΟΚ πρός ἕνα πραγματικό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο, πρέπει νά συστηματοποιηθεῖ. Τά ἐθνικά δίκαια θά σταματοῦν νά εἶναι κυρίαρχα, ἀπό τή στιγμή πού μιά εὐρωπαϊκή ἀπόφαση θά ληφθεῖ ἀπό τήν ᾿Εκτελεστική ᾿Εξουσία καί τίς Συνελεύσεις, ἀποκτώντας θέση νόμου σέ κάθε Κράτος Μέλος.

῾Η ἀνάπτυξη τῆς Εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας καί μιᾶς εὐρωπαϊκῆς ἀρχῆς θά σφράγιζε ἀνεξάρτητα τό Κράτος στήν διαδικασία τῆς ἑνοποίησης.

★

Εἶναι βέβαια προφανές ὅτι αὐτό πού ἔχει ἐκτεθεῖ ἐδῶ, σέ καμιά περίπτωση δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ σάν ἕνα ὁλοκληρωμένο καί ἀπολύτως συμπαγές σύστημα: δέν εἶναι παρά μιά ἀκολουθία προτάσεων πού μπορεῖ νά χρησιμεύσει ὡς βάση γιά ἕνα πραγματικό Σύνταγμα.

᾿Από ἕνα ἔγγραφο σέ μιά παν-ευρωπαϊκή ὀργάνωση.



Οἱ ὑπογράφοντες:

Μποροῦν νά εἶναι μέλη σέ πρώτη φάση κόμματα καί πολιτικά κινήματα ἀλλά ἐπίσης καί ἄλλα σχήματα: συνδικάτα, περιοδικά, πολιτιστικοί κύκλοι. Αὐτά τά διαφορετικά σχήματα πρέπει νά ἀποδέχονται ὅτι ἐκπροσωποῦν μιά τάση Εὐρωπαϊκή 'Εθνικιστική. Θά εἶναι δυνατόν, νά ὑπογράψουν περισσότερα ἀπό ἕνα τέτοια σχήματα σ' ἕνα κράτος.

'Αποδοχή τῶν ὑπογραφόντων.

Κατά πρῶτον, πλήρως νομιμοποιημένοι ὑπογράφοντες εἶναι οἱ ὀργανώσεις τῶν ὁποίων ἡ λίστα ἀκολουθεῖ στό παράρτημα αὐτοῦ τοῦ κειμένου. Γιά τή νομιμοποίησή τους, ἀρκεῖ ἡ ὑπογραφή τους σ' αὐτό τό ντοκουμέντο.

Στή συνέχεια, ὁποιαδήποτε νέα προσχώρηση πρέπει νά στέλνεται σ' ἕνα ἀπό τά μέλη πού θά τήν ἀναλάβει καί θά ὑποβληθεῖ γιά νά ἐπικυρωθεῖ στήν ἀποδοχή τό λιγότερο τῶν 2/3 τῶν ὑπογραφόντων.

Πρόσωπα πού νομιμοποιοῦνται νά ὑπογράψουν.

Νομιμοποιημένοι νά ὑπογράψουν συλλογικά τό μανιφέστο θά εἶναι:

—Τό ὑψηλότερα ἱστάμενο πρόσωπο στό ὀργανόγραμμα τοῦ σχήματος (μέ ἐξαίρεση τῶν ἐπιτίμων προέδρων).

—'Ο ὑπεύθυνος τῶν ἐξωτερικῶν ἤ εὐρωπαϊκῶν σχέσεων ἐάν αὐτός ὑπάρχει.

—'Ο-ἤ οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἤ τῶν ὀργανώσεων τῆς νεολαίας.

Συνέπειες τῆς ὑπογραφῆς.

Τά πρόσωπα ἔχοντας ὑπογράψει θά θεωροῦνται αὐτόματα σάν μέλη τῶν ἄλλων ὀργανώσεων πού ἔχουν ὑπογράψει. Αὐτό τό συμβολικό μέτρο εἶναι προορισμένο νά σημαδέψει τό πρῶτο βῆμα γιά ἕνα πλησίασμα μεταξύ μας.

Οἱ ὀργανώσεις - μέλη δεσμεύονται ὑπογράφοντας αὐτό τό ἔγγραφο νά τροποποιήσουν, ἐάν αὐτό εἶναι δυνατό, τόν κανονισμό λειτουργίας τους, ἔτσι ὥστε κάθε Εὐρωπαῖος πού θά βρισκόταν στόν τόπο τους γιά ἕνα χρονικό διάστημα κάποιας διάρκειας, νά μπορεῖ νά γίνει μέλος τῶν ὀργανώσεών τους.

Αὐτό τό ἔγγραφο, μακριά ἀπό τό νά εἶναι ἀποκλειστικά μιά ἰδεολογική ἀντανάκλαση, σημαδεύει τό πρῶτο στάδιο πρός μιά εὐρύτερη συνεργασία ἀνάμεσα στά διαφορετικά μας κινήματα. Θά ἦταν ἐνδιαφέρον αὐτό ἐδῶ νά ὁδηγήσει σέ μιά ἐνδυνάμωση τῶν δεσμῶν καί τῶν σχέσεων μεταξύ μας.

῎Επειτα βλέπουμε ὅτι ὑπάρχει προοπτική νά θεμελιώσουμε μιά πραγματική δομή, μιά δομή ἑνός γραφείου, τοῦ ὁποίου ἡ διαμόρφωση καί οἱ τροποποιήσεις μένει νά καθοριστοῦν. Τό γραφεῖο θά ὀργανώνει τίς καμπάνιες καί τίς κοινές δραστηριότητες.

Αὐτό θά ἀποδείκνυε στούς ἄλλους Εὐρωπαίους, πού εἶναι πιό σκεπτικιστές, ὅτι τό ῎Εθνος Εὐρώπη μπορεῖ νά γίνει μιά πραγματικότητα.

Πρῶτος κατάλογος τῶν διαφόρων δομῶν στίς ὁποῖες ἔχει σταλεῖ αὐτό τό ἔγγραφο ἀπό τό κίνημα Troisième Voie (Γαλλία) καί τό MAN (Πορτογαλία).

Κόμματα καί κινήματα:

Action Neue Rechte (Αὐστρία).
Forces Nouvelles (Βέλγιο).
Vlaams Blok (Βέλγιο).
National Democratische Partei Deutchlands (Δυτ. Γερμανία).
Falanja Espanõla y de las Jons ('Ισπανία).
Parti de Forces Nouvelles (Γαλλία).
National Front
Bevara Sverige Svenskt (Σουηδία).
Reunes, groupes etudiants, cervle culturls
Orientations (Βέλγιο).
Ker Vreizh (Γαλλία).
Les raf noir (Ελβετία).
Nation Europa (Δυτ. Γερμανία).
CENR ('Ισπανία).
The Scorpion ('Αγγλία).
'Ελεύθερη Σκέψις ('Ελλάδα).
Gruppo di Ar ('Ιταλία).
Nordic Order (Νορβηγία).
Vento del Noid ('Ιταλία).

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

᾿Αναλογιζόμενοι τή στενότητα στήν ὁποία ἔχει ὁδηγηθεῖ τό κίνημα κύρια ἀπό τήν περιχαράκωση στήν ὁποία τό σπρώχνει τό κράτος, πήραμε τήν εὐθύνη μιᾶς πρωτοβουλίας μέ κάποια διαφορετικά κοινωνικά ὑποκείμενα ἀπ᾿ αὐτά πού εἴχαμε συνηθίσει μέχρι σήμερα. Ἔτσι μετά τίς συγκρουσιακές ἐμπειρίες πού εἴχαμε μέχρι καί πρόσφατα, δηλαδή μέχρι καί τό χτύπημα στή Νομική, ἀλλά καί ὅλη τή φόρτιση μέ τό Πολυτεχνεῖο, τήν Κυψέλη, τίς μολότωφ, τούς ἀλληλοεμπρησμούς, εἴδαμε ὅτι τό κράτος ἐπεδίωξε καί πέτυχε σέ μεγάλο βαθμό νά μᾶς ἀποσυνδέσει ἀπό τήν κοινωνική τάξη, μέ τήν ὁποία εἴμαστε παραδοσιακά συνδεδεμένοι τουλάχιστο στίς μεγάλες πόλεις (᾿Αθήνα, Θεσσαλονίκη), δηλαδή τή μεσοαστική. Κι αὐτό γιατί σήμερα, μέ τήν διακυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ γιά 5 χρόνια, ἡ μεσοαστική τάξη εἶναι ἡ κατεξοχήν βολεμένη, ἡσυχασμένη καί ἀδρανοποιημένη τάξη. Ὅλο αὐτό λοιπόν τό πλαίσιο τῆς ἔντασης στό ὁποῖο μᾶς ὑπέβαλαν τά κρατικά ὄργανα, μέσω τῶν ἀριστερίστικων ὁμάδων φυσικά, ἀπομάκρυνε τόν συντηρικό μεσοαστό νεολαῖο πού ὀνειρεύεται ἴσως καί τόν ἐθνικισμό, ἀλλά ὄχι τόσο διακαῶς ὥστε νά διακινδυνεύσει τό ποινικό του μητρῶο, τό ὁποῖο ἐπιθυμεῖ ἀπαραιτήτως ἄσπιλο.

Βρεθήκαμε λοιπόν σ᾿ ἕνα σταυροδρόμι: τήν ὥρα πού ὅλος ὁ χῶρος μας προσπαθοῦσε νά ἐξηγήσει τήν ἀποδυνάμωσή του, μέ τούς ἁπλουστευτικούς ὅρους μιᾶς μᾶλλον χυδαίας ἐπίρριψης προσωπικῶν εὐθυνῶν, νά ἐπιχειρήσουμε νά τόν ἐπανασυνδέσουμε μέ κάποια κοινωνικά κομμάτια, πού τούτη τή φορά δέν θά προέρχονται ἀπό τήν παλιά ἐξουσία τῆς 21ης ᾿Απριλίου ἤ καί γενικότερα τῆς παλιᾶς δεξιᾶς ἐλίτ, ἀλλά νά βρεθοῦμε μέ κάποιους νέους πού ἔχουν de facto ἀπορρίψει τίς ἄρχουσες ἰδεολογίες καί χάρες τοῦ σοσιαλκαπιταλισμοῦ καί ἀντιστέκονται ὅπου καί ὅπως μποροῦν σ᾿ αὐτόν.

᾿Αναλύοντας λοιπόν τίς νεολαιΐστικες «τάξεις» εἴδαμε ὅτι ἡ μόνη νεολαία πού ἔχει τή δυνατότητα κατ᾿ ἀρχήν νά συνδεθεῖ καί κατόπιν νά ὑλοποιήσει τήν πολιτική μας δουλειά, εἶναι ἡ νεολαία πού ἀπό τή θέση της, τόν χαρακτήρα της, τήν συμπεριφορά της, τίς βασικές ἐπιλογές ζωῆς της, βρίσκεται σέ σύγκρουση μέ τό σύστημα. Καί σύστημα, ὅταν λέμε, ἐννοοῦμε, κυρίως τίς κυρίαρχες ἀξίες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἰσοπέδωσης, τῆς εἰρήνης, τῆς ἐπιτυχίας.

Προσπαθήσαμε λοιπόν καί συνδεθήκαμε μ᾿ ἕναν χῶρο πού ἦταν κατ᾿ ἐξοχήν ἀπολίτικος, πού σύχναζε στά διάφορα μπαράκια καί στίς διάφορες ἡμιπεριθωριακές ντίσκο ὅπου οἱ προληπτικές εἴσοδοι τῆς ἀστυνομίας εἶναι συχνότατες, ὅπου κυρίαρχα χαρακτηριστικά διαφοροποίησής του εἶναι τό ντύσιμο καί ἡ μουσική.

Ὅλη αὐτή ἡ ἱστορία γιά μᾶς, ἀλλά καί γιά πολλούς συναγωνιστές πού ἔχουν μιά θητεία στό χῶρο μας, ἔβαζε πολλά ἐρωτηματικά, τόσο στό ἐπίπεδο μιᾶς θεωρητικῆς δεοντολογίας ὅσο καί στό ἐπίπεδο μιᾶς ὀρ-



γανωτικῆς πρακτικῆς: Πρῶτα ἀπ᾿ ὅλα αὐτός ὁ χῶρος τῆς κοινωνικῆς ἐξέγερσης, ζοῦσε μέ ξένα πρότυπα πού ἐμεῖς σάν ἐθνικιστές ἀπορρίπτουμε: ρόκ μουσική, ναρκωτικά, εἰσαγόμενες μόδες, ξένα συγκροτήματα, ὅλ᾿ αὐτά δέν μᾶς θύμιζαν ῾Ελλάδα καί ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μᾶς ἐνοχλοῦσαν. Ἔπειτα σύντομα διαπιστώσαμε ὅτι οἱ «κοινωνικά ἐξεγερμένοι» βλέπουν τή σύγκρουση μέ τό σύστημα σάν τρόπο διασκέδασης καί ὄχι σάν τρόπο ζωῆς κι ἀγώνα, μέ ἐξαίρεση βέβαια ἐλάχιστους ἀνθρώπους πού συνήθως καθοδηγοῦν τίς ὁμάδες - παρέες αὐτές. Τρίτο, βλέπαμε ὅτι ὁ συγχωτισμός τοῦ παραδοσιακοῦ ἐθνικισμοῦ, πού ὀργανωτικά ἀπαιτεῖ



μιλιταριστική ὀργάνωση, πού ἐμπεριέχει ὑπακοή καί ἀφοσίωση στόν ἀρχηγό, πού ἀπαιτεῖ ὁλοκληρωτική ἐπαναστατική ἀφοσίωση καί ἰσοπεδωτική τάξη μ' αὐτούς τούς χώρους πού χαρακτηρίζονται ἀπό ἀμφισβήτηση, ἀπειθαρχία, προκλητικότητα ἀπέναντι ὄχι μόνο στό σύστημα ἀλλά καί τόν ἴδιο τό λαό, ἦταν ἐκρηκτικός καί ἀπαιτοῦσε μιά πολιτική ἰσορροπία, πού ἦταν σχεδόν ἀδύνατο νά ἐπιτευχθεῖ.

῾Η ἀπόφαση πού πήραμε τότε σάν καθοδηγητές τοῦ πιό πολιτικοῦ κομματιοῦ τοῦ κινήματος, στηρίχτηκε στή λογική τῆς διεύρυνσης τοῦ κοινωνικοῦ ὑποκειμένου τοῦ κινήματος, στή βασική σκέψη ὅτι τό παλιό κίνημα δέν ὑπάρχει πιά καί ὅ,τι ἀπομένει εἶναι παθολογική διαχείριση καί κατάλοιπο μιᾶς περιόδου πού ἤδη ἔληξε καί ἁπλῶς ὁρισμένοι δέν θέλουν νά τό παραδεχτοῦν. ῾Επομένως ὅσο κι ἄν θέλουμε νά σεβαστοῦμε τήν κινηματική παράδοση, μᾶς εἶναι δύσκολο νά αὐτοκτονήσουμε ἐν ὀνόματι τῆς διατηρήσεώς της, ἀφοῦ στό κάτω κάτω μετά τό θάνατό μας θά σβήσει κι αὐτή μαζί μας. ᾿Επίσης στό ὅτι ἡ πολυμέρεια εἶναι θεωρητικά τό βασικό χαρακτηριστικό τῶν ἐθνικιστικῶν κινημάτων, μιᾶς καί ὁ ἐθνικισμός εἶναι θεωρία πού ὑπερβαίνει τίς ταξικές διαφορές καί ἀπευθύνεται ἑνοποιητικά στό σύνολο τοῦ λαοῦ. Μ' αὐτές τίς σκέψεις προχωρήσαμε στή σύνδεση μ' αὐτά τά νεολαιΐστικα κομμάτια ἀντιμετωπίζοντας ταυτόχρονα τήν ἔντονη κριτική ἀπό παλιούς καί νέους συναγωνιστές, ἀγαπητούς καί μή. Κι αὐτό ἔγινε γιά διάφορους λόγους:

Εἴτε γιατί κάποιοι ἐπιμένουν νά πιστεύουν ὅτι στά 1987 οἱ ἐθνικιστές πρέπει νά κάνουν παρελάσεις φορῶντας ὁμοιόμορφες στολές, εἴτε γιατί κάποιοι συμπαρατάσσονται, ὑποθέτουμε, ἀπό κεκτημένη ταχύτητα, μέ τά πιό συντηρητικά κοινωνικά κομμάτια, χωρίς νά μποροῦν νά καταλάβουν ὅτι οἱ ὅροι ἀντιστράφησαν, κι ἄλλοι ἁπλῶς γιατί πετύχαμε κάτι πού θά ἤθελαν νά εἶχαν πετύχει ἐκεῖνοι.

᾿Εμεῖς φυσικά οὔτε ὑποστηρίξαμε ποτέ ὅτι ὅλα θά λυθοῦν αὐτομάτως, οὔτε ὅτι αὐτές οἱ συνδέσεις μέ νέους χώρους γιά τό κίνημα θά γίνουν δίχως κόπο. Ἴσα ἴσα εἶχε ἐπισημανθεῖ, ὅτι αὐτή ἡ σύνδεση θά ἐπιφέρει σ' ὁλόκληρο τό κίνημα ἕναν κλυδωνισμό, πού θά μπορεῖ κάλλιστα νά ἑρμηνευτεῖ μέ ὅρους πολιτιστικούς, μέ ὅρους ἀντίθεσης τῆς κουλτούρας, ἴσως καί μ' ὅρους ἀντίθεσης στήν πολιτική.

Ποιό εἶναι ὅμως τότε, τό σημεῖο πού ἑνώνει, ἄν ὑπάρχουν τόσα σημεῖα πού χωρίζουν; Τό ἑνωτικό σημεῖο βρίσκεται ἀκριβῶς στήν ἀνάγκη, πού σήμερα, στίς συνθῆκες κρίσης πού περνᾶμε, εἶναι πιό ἐπιτακτική παρά ποτέ ἄλλοτε, στήν ἀνάγκη λοιπόν τῆς συγκρότησης ἑνός μετώπου νεολαίας, πού θά συσπειρώσει σέ πολυεπίπεδο καί πολύμορφο ἀγώνα κάθε ἕναν πού μπορεῖ νά ἐκφραστεῖ μές ἀπό τήν κεντρικότητα τῆς στρατηγικῆς τῆς σύγκρουσης μέ τό σύστημα. Κι ὅποιος σήμερα ζητάει τή διαμόρφωση μιᾶς θέσεως, οὕτως ὥστε οἱ δυνάμεις πού ἀπαρτίζουν τό κίνημα νά συγκλίνουν, εἶναι ἀνόητος. Τέτοια μονολιθικότητα δέν μπόρεσε νά ἐφαρμοστεῖ ὅταν τά ἐθνικιστικά κινήματα εἶχαν τήν ἐξουσία, καί μάλιστα τήν ἐπαναστατική ἐξουσία, καί ἀποτελεῖ τό ζητούμενο γιά μᾶς κάτω ἀπό συνθῆκες κατατρεγμοῦ καί ἡμιπαρανομίας;

᾿Εκεῖνο λοιπόν πού λέμε ἐμεῖς σήμερα εἶναι ὅτι ἔχει ἔρθει ἡ ὥρα νά παλέψουμε, νά ξεπεράσουμε τόν ἱστορικό μας λόγο καί πολύ περισσότερο νά ξεπεράσουμε τόν μεσοπολεμικό ὁραματισμό μας. Νά δοῦμε τήν πραγματικότητα, καί νά συνδεθοῦμε μέ κάποια στρώματα νεολαίας πού ἀντιστέκονται ἐνστικτώδικα στό σύστημα, στό σχολεῖο, στό Πανεπιστήμιο. Δέν μποροῦμε σήμερα νά διυλίζουμε τόν κώνωπα ἀλλά πρέπει νά πετυχαίνουμε τίς πιό πλατιές συμμαχίες, πού βέβαια πρέπει νά ἐπιλέγονται μέ ὁρισμένα κριτήρια καί πάνω ἀπ' ὅλα, μέ τό κατά πόσον εἶναι διατεθειμένες ν' ἀκολουθήσουν τήν καθοδήγηση τῆς πρωτοπορίας τοῦ κινήματος. Καί τουλάχιστον ὡς πρός αὐτό ἡ χαμένη, ἀποπροσανατολισμένη, λυσσασμένη νεολαία τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν τῶν μεγαλουπόλεων, λειτουργεῖ καλύτερα ἀπό τούς φερέλπιδες φοιτητές, πού ὁραματίζονται ἑαυτούς καλοπαντρεμένους, νοικοκυρεμένους, συνδρομητάς εἰς διαφόρους τινάς συλλόγους, μέ δυό λόγια δηλαδή θέλουν ν' ἀποτελέσουν μιά σωστή ἄρχουσα προοδευτική τάξη.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Κάποτε, σέ μιά χώρα τοῦ Βόρειου Ἡμισφαίριου, ζοῦσε κάποιος νεαρός.

Αὐτός ὁ νεαρός λοιπόν ἦταν ὁμοφυλόφιλος καί ναύτης στό πολεμικό ναυτικό τῆς χώρας του. Ἀκόμη τύχαινε νά ἔχει ἐρωτικές σχέσεις μέ κάποιον ἄλλο ναύτη. Οἱ σχέσεις του ὅμως δέν φαίνεται νά πήγαιναν καί πολύ καλά.

Ὁ ναύτης φίλος του, τοῦ δημιουργοῦσε προβλήματα ἤ μᾶλλον εἶχε βρεῖ κάποιο ἄλλο παιδί (ἔσπασε δηλαδή ἡ ἀποκλειστικότητα). Ἀκόμη, ὅπως λέει ὁ ἴδιος, τόν εἶχε ἀναγκάσει νά ἐκδίδεται σέ γνωστή λεωφόρο τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς τῆς χώρας.

Ἔτσι λοιπόν μιά νύχτα γράφτηκε ἡ τελευταία σελίδα αὐτῆς τῆς ἐρωτικῆς ἱστορίας.

Τό νεαρό, ἔπειτα ἀπό μιά φιλονικία, τόν ἔπιασαν παραισθήσεις καί ἀφοῦ ἀπέτυχε νά πνίξει τό φίλο του μέ ἕνα κορδόνι τόν ἔσφαξε μέ ἕνα μαχαίρι πού «τό φώτιζε κάποιο πορτατίφ».

Ὁ νεαρός οὐδέποτε δήλωσε ὅτι δέν σκότωσε τό φίλο του. Καταδικάστηκε σέ ἰσόβια καί κλείστηκε στή φυλακή. Μερικά χρόνια ἀργότερα, ἕνας γνωστός σκηνοθέτης γυρίζει ἕνα φίλμ πού βασίζεται πάνω σ' αὐτή τήν ἱστορία. Ὁ σκηνοθέτης βέβαια εἶχε τούς δικούς του στόχους, ὅπως καί κάθε σκηνοθέτης. Νά βγάλει λεφτά ἤ νά φτιάξει ἕνα ἔργο καλλιτεχνικῶν ἀξιώσεων ἤ καί τά δύο.

Στήν περίπτωσή μας ὅμως τό ἔργο δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά ἕνα λαϊκό μελό. Ἀπό τή μιά μεριά ἡ κακή κοινωνία μέ τούς ἀποτροπιαστικούς ἐκπροσώπους της καί ἀπό τήν ἄλλη ὁ καλός ὁμοφυλόφιλος πού θέλοντας νά φτιάξει μιά σωστή σχέση μέ κάποιον τοῦ ἰδίου φύλου, μπλέκεται καί κυλιέται στό βοῦρκο. Τό τέλος βέβαια εἶναι σύμφωνο μέ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ θεατή, πού ἔχει παρακολουθήσει τήν ἐξέλιξη τοῦ ἔργου. Θάνατος, θάνατος, θάνατος, στόν ἀνάξιο φίλο.

Αὐτό τό ἔργο πέρα ἀπό τή μεγάλη ἐπιτυχία του, σέ εἰσιτήρια καί δάκρυα, εἶχε καί κάτι ἄλλο, πού τό κάνει μοναδικό ἤ σχεδόν μοναδικό.

Συντελέσθη θαῦμα. Ναι, θαῦμα. Ἕνας ἄνθρωπος μεταλλάχθηκε σέ Ἄγγελο. Καί μάλιστα σέ Ἄγγελο μάχαιραν κρατοῦντα. (Δέν εἴμαστε βέβαια 100% σίγουροι ὅτι ὁ σκηνοθέτης ἔκανε παραπομπές στή μέρα τῆς κρίσεως).

Ἕνας Ἄγγελος βέβαια εἶναι συμπαθής τόσο στούς πιστούς, ὅσο καί στούς ἄπιστους - ἐπαναστάτες αὐτῆς τῆς χώρας.

Ἔτσι ὁ νεαρός, μετά βέβαια τήν ἀποκάλυψη τῆς σύνδεσης μέ τήν ἀληθινή ἱστορία ἔγινε καί πασίγνωστος καί ἀγαπητός. Ὁ νεαρός ὅμως δέν τήν ἄντεχε τή φυλακή. (Καί ποιός βέβαια τήν ἀντέχει;). Ἔτσι ἄρχισε νά κάνει αἰτήσεις χάριτος στούς ἀνώτατους ἄρχοντες τῆς χώρας (οἱ ἀνώτατοι αὐτοί ἄρχοντες διαδέχονταν ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί μάλιστα μέ ἐκλογές, γιατί αὐτή ἡ χώρα ἦταν μιά δημοκρατία).

Ἡ πρώτη αἴτηση ἔγινε μάλιστα δύο χρόνια μετά τό φόνο (ἴσως νά ἀποτελεῖ καί ρεκόρ!).

Ὅμως οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας, λόγω ἐπωνυμίας θύμιζε οὐρανούς καί θεία χάρη, μᾶλλον ἦταν κακοί καί δέν ἔδιναν χάρη.

Τέσσερις αἰτήσεις ἀπορρίφθηκαν. Τήν πέμπτη, ὁ νεαρός ἀποφάσισε νά τήν συνδυάσει καί μέ κάτι ἄλλο. Μέ ἀπεργία πείνας. Καί κράτησε τήν ἀπεργία πείνας (ὁ Ἄγγελος εἶχε θέληση καί δύναμη) καί ὁ Ἄγγελος ἔφτασε στά πρόθυρα τοῦ θανάτου, ἀλλά ἡ αἴτηση ἀπορρίφθηκε.

Καί τότε, ὤ τοῦ θαύματος! Οἱ ἐφημερίδες, «προοδευτικές» καί μή ἄρχισαν νά ἀφιερώνουν πρωτοσέλιδα καί ὁλόκληρες μεσαῖες σελίδες τους. Καί ἀπόψεις τοῦ κόσμου δημοσίευαν. Καί ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι εἶναι κακός ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας καί ὅτι πρέπει νά ἀνοίξει τό κλουβί γιά νά πετάξει ὁ Ἄγγελος.

Καί τά προοδευτικά κόμματα εἶπαν ναί. Νά βγεῖ ὁ Ἄγγελος. Καί καθηγητές τῆς Νομικῆς. Καί διανοούμενοι ἔκαναν ἀπεργία πείνας (εὐτυχῶς γι' αὐτούς γρήγορα βρέθηκε ἡ λύση καί δέν ἀναγκάστηκαν νά ὑποφέρουν ἄλλο). Καί πορεῖες ἔγιναν στά ἀνάκτορα τοῦ ἀνώτατου ἄρχοντα.

Ὁ Ἄγγελος τελικά πῆγε σέ νοσοκομεῖο μετά ἀπό ἀπόφαση δικαστηρίου γιά διακοπή τῆς ποινῆς, σταμάτησε τήν ἀπεργία του καί δήλωσε ὅτι ὁ ἄρχοντας τόν πλήγωσε καί ὅτι ἔχει γράψει τήν αὐτοβιογραφία του καί ποιητικές συλλογές, ἡ μία ἐκ τῶν ὁποίων ἐμπνευσμένη ἀπό τήν ἐρωτική του ζωή μέ τόν φίλο του πού σκότωσε.

Ὅμως ἄς ἀφήσουμε τά γεγονότα καί ἄς κάνουμε μερικές παρατηρήσεις πανω στή ζωή αὐτῆς τῆς πολιτείας (τοῦ Β. ἡμισφαίριου) γιατί φαίνεται ὅτι κάτι δέν πάει καλά μ' αὐτήν καί τούς πολίτες της.

Κάποιος γνωστός συγγραφέας μιᾶς ἄλλης χώρας τοῦ Β. ἡμισφαίριου εἶχε γράψει ὅτι δέν ὑπάρχουν ἔνοχοι, ἀλλά ὑπεύθυνοι. Καί ἕνας ἥρωάς του πού σκότωσε κάποιον, ἀφέθηκε ἥρεμος νά τόν τουφεκίσουν.

Όμως στήν Άγγελική μας ίστορία δέν ύπάρχει αὐτή ή ύπευθυνότητα.

Δυό χρόνια μετά τό φόνο, αἴτηση χάριτος. Ἀρκετά δηλαδή πληρώθηκε ὁ φόνος. Ἡ συνείδηση εἶναι πιά ἥσυχη. Καί φυσικά νά εἶναι ἥσυχη. Ἀφοῦ ὁ Ἄγγελος μᾶς λέει ὅτι μετάνοιωσε γιά τήν πράξη του. Ἄς παραμερίσουν λοιπόν τα σίδερα. Τό λάθος φαίνεται τοῦ γνωστοῦ συγγραφέα ἦταν πού ἀναφέρεται σέ ἀνθρώπους. Δέν μπορεῖ νά κατανοήσει, ὅπως οὔτε καί ἐμεῖς, πῶς σκέφτονται οἱ Ἄγγελοι. Ἄλλοι νόμοι ἐκεῖ, θεϊκοί.

Καί ἄλλος ἕνας συγγραφέας, ἄλλης χώρας τοῦ Β. ἡμισφαίριου ἔγραψε ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι ὑπεύθυνη γιά τούς πολίτες της, ἀλλά καί αὐτοί εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τήν κοινωνία.

Ἐδῶ ὅμως ἡ προσωπικότητα, ἀπεμπολεῖ αὐτή τήν ὑπευθυνότητα. Ἄλλωστε ἄν ὑπῆρχε αὐτή ἡ ὑπευθυνότητα, αὐτή ἡ χώρα δέν θά βρισκόταν στήν κατάσταση πού εἶναι τώρα, οὔτε οἱ ἄνθρωποί της θά ἦταν τέτοιοι πού εἶναι τώρα.

Καί στήν περίπτωσή μας, δέν μπορῶ νά καταλάβω πῶς, ἕνα ἄτομο πού ἔχει τή δύναμη νά φτάσει μπροστά στό θάνατο κάνοντας ἀπεργία πείνας, δέν εἶχε τή δύναμη νά ξεφύγει ἀπό τό βοῦρκο, πού ὅπως λέει, τόν ἔριξε τό θύμα του, χωρίς νά φτάσει στό ἔγκλημα.

Ἀκόμη οἱ ὑποστηρικτές της ἀποφυλάκισής του (πού δέν εἶναι τόσοι ὅσοι θέλουν νά φαίνονται), ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ καταδίκη σέ ἰσόβια κάθειρξη εἶναι ἀπάνθρωπη. Φυσικά εἶναι. Ὅμως ἄς ἀλλάξει ὁ νόμος. Ἄς ἀγωνιστοῦν καί αὐτοί γιά τήν ἀλλαγή. Γιατί αὐτές οἱ διακρίσεις; Γιατί νά ἀπαιτεῖ νά ἀποφυλακιστεῖ ἕνας ἰσοβίτης καί ὄχι ὅλοι;

Καί γιατί μ' αὐτό τόν τρόπο; Μέ ἐκβιασμό δηλαδή τῆς πολιτείας μέ τήν ἀπεργία πείνας; Πρέπει ἡ πολιτεία νά ὑποχωρήσει σέ ἕνα τέτοιο ἐκβιασμό; Ὄχι βέβαια. Γιατί τότε δέν ὑπάρχει πολιτεία. Γιατί τότε εἶναι πολιτεία πού χαρίζει προνόμια, ὄχι ἐξαιτίας τῆς δύναμης, ἀλλά λόγω ἐπίκλησης τῆς ὑποτιθέμενης ἀδυναμίας τοῦ αἰτοῦντα.

Ἀκόμη λέει ὁ Ἄγγελος καί οἱ ὑποστηρικτές του, ὅτι ἡ κοινωνία πρέπει νά ἀναγνωρίσει τό δικαίωμα στή διαφορά. Φυσικά νά τό ἀναγνωρίσει. Ἀλλά σέ ποιά διαφορά; Στή διαφορά πρός τά κάτω ἤ πρός τά πάνω; Δηλαδή, ναί, διαφορά σέ μιά ἔξοχη προσωπικότητα, ἀλλά γιατί διαφορά στούς ὁμοφυλόφιλους, στούς τοξικομανεῖς κ.λπ.; Ἀπό ποῦ νομιμοποιεῖται κάθε παράσιτο νά ἀπαιτεῖ νά τό ἀνεχθεῖ ὁ ὀργανισμός πού ἀπ' αὐτόν τρέφεται καί τόν ἀπομυζᾶ; Ἄλλωστε ἐδῶ δέν ὑπάρχει τέτοιο θέμα. Ὁ νεαρός δέν καταδικάστηκε ἐπειδή εἶναι ὁμοφυλόφιλος, ἀλλά ἐπειδή ἔκανε φόνο. Αὐτοί ὅμως πού ζητοῦν τήν ἀποφυλάκισή του, τή ζητοῦν ὄχι ἐπειδή καταδικάστηκε ἐνῶ ἦταν ἀθῶος, ἀλλά ἐπειδή εἶναι ὁμοφυλόφιλος.

Βρισκόμαστε δηλαδή μπροστά στήν ἐμφάνιση ἑνός νέου ρατσισμοῦ. Τοῦ ρατσισμοῦ ἐνάντια σέ κάθε τι τό ὑγιές.

Οἱ ὑγιεῖς, ἀλλά ἐγκληματίες, νά σαπίζουν στίς φυλακή, οἱ μή ὑγιεῖς, ἀλλά καί αὐτοί ἐγκληματίες, νά βγαίνουν ἀμέσως ἀπό τίς φυλακές.

Ἐδῶ τίθεται ὅμως, ἀφοῦ μπαίνει ἔτσι τό ζήτημα, ὁ πόλεμος τῶν ὑγιῶν κατά τῶν ἀρρώστων. Ὁ πόλεμος τῆς πλειονότητας κατά τῆς δυναμικῆς παρασιτικῆς μειοψηφίας. Ἀφοῦ μπαίνει ἔτσι τό πρόβλημα, ἄν αὐτοί θέλουν πόλεμο θά τόν ἔχουν καί οἱ «σκληρές» ἀπαντήσεις πού παίρνουν, θά ἔχουν τή νομιμοποίησή τους μέσα μας ἀπ' ὅποιον κι ἄν προέρχονται.

Ἀκόμη, ἡ ὑποστήριξη πού δόθηκε στήν αἴτηση, δόθηκε ἀπό αὐτούς πού θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους προοδευτικούς. Τί προοδευτικότητα ὅμως εἶναι αὐτή πού δέχεται καί νομιμοποιεῖ κάθε τι τό ἐκφυλισμένο, πού προσπαθεῖ νά φτιάξει ἐπαναστατικά κινήματα συνδυάζοντας ἐργαζόμενους καί ὁμοφυλόφιλους ἤ περιθωριακούς κ.λπ., δέν μπορεῖ νά γίνει κατανοητό.

Καί τί προοδευτικότητα εἶναι αὐτή πού φιμώνει κάθε ἀντίθετη φωνή δημοσιεύοντας ἀρεστές συνεντεύξεις στίς ἐφημερίδες, συνεντεύξεις πού ἐκπροσωποῦν ἕνα ἐλάχιστο ποσοστό τῆς κοινῆς γνώμης, οὔτε αὐτό μπορεῖ νά κατανοηθεῖ.

Τί προοδευτικότητα εἶναι αὐτή πού τραβᾶ τό δρόμο πρός τό βοῦρκο λέγοντας ὅτι αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πρός τούς παραδείσους; Ἄς μᾶς τό ἐξηγήσουν. Γιατί τά πράγματα, ἡ ἀντιστροφή κάθε ἀξίας ἔχει φτάσει στό ἀπροχώρητο.

Τέλος ἄς μή παραλείψουμε καί τήν ἄλλη πλευρά τοῦ ζητήματος.

Δηλαδή ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται ἀπό τούς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ αὐτῆς τῆς δημοκρατικῆς χώρας, δέν βρίσκεται σέ πολύ καλές σχέσεις μέ τόν ἄλλο ἄρχοντα ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται ἀπό τό λαό αὐτῆς τῆς χώρας. Σχέσεις πού ἀφοροῦν τήν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ ἄμεσα ἐκλεγόμενου ἄρχοντα καί τό διακοσμητικό ρόλο τοῦ ἀνώτατου ἄρχοντα. Ἔτσι λοιπόν ὅπως φάνηκε ἀπό τό χειρισμό τῆς ὑπόθεσης ἡ σύγκρουση τῶν δύο ἀρχόντων ἦταν μεθοδευμένη καί στηρίχτηκε στόν προφανή ἄστοχο χειρισμό τῆς ὑπόθεσης ἀπό τόν ἀνώτατο ἄρχοντα (αἰτιολόγηση τῆς ἄρνησης κ.λπ.). Σκοπός; Νά μειωθεῖ τό κῦρος, τό ὁποῖο βέβαια ἴσως καί νά εἶναι ἀμφισβητούμενο, τοῦ ἀνώτατου ἄρχοντα. Καί ἐδῶ βρίσκεται καί ἡ οὐσία τῆς ὑπόθεσης. Τό παιχνίδι πού παιζόταν καί συμπαρέσυρε στή δίνη του καί τό κῦρος τῶν θεσμῶν ἦταν ὅσο γινόταν ὑπόγειο καί εἶχε στόχους σέ ἀνώτερα ἐπίπεδα.





Ὁ Ἄγγελος καί οἱ ὑπερασπιστές του πού βρῆκαν εὐκαιρία νά βγοῦν πάλι στό προσκήνιο, ἦταν — ὅπως εἶναι πάντα σέ παρόμοιες περιπτώσεις — θλιβεροί παλιάτσοι μιᾶς χειμωνιάτικης βραδιᾶς.

Ο FRANK FRAZETTA ΚΑΙ Ο ΗΡΩ·Ι·ΚΟΣ ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Τοῦ Φαίδωνα Δημόπουλου

῾Ο Frank Frazetta εἰναι σήμερα ἕνας ἀπό τούς πιό σημαντικούς ζωγράφους καί σχεδιαστές σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο. Τά ἔργα του, μέ μορφή ἀφισσῶν πού διαχειρίζεται ἡ ἑταιρεία μέ τό ὄνομά του, κυκλοφοροῦν σέ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα κάθε χρόνο, τόσο στήν ᾿Αμερική ὅπου κατοικεῖ, ὅσο καί στό ἐξωτερικό. ῾Ο Frazetta συγκαταλέγεται ἀνάμεσα σέ ἐκείνους τούς ἐλάχιστους καλλιτέχνες πού ἔφτασαν στό σημεῖο νά ζωγραφίζουν πρῶτα μιά σειρά εἰκόνες καί κατόπιν ὁ ἐκδότης νά ἀναζητᾶ ἕνα σενάριο πού θά μποροῦσε νά ταιριάζει στίς παραστάσεις αὐτές, ἐνῶ κανονικά συμβαίνει τό ἀντίθετο.

Τά πράγματα δέν ἦταν ὅμως πάντα ἔτσι γιά τόν Frazetta. Γεννήθηκε καί μεγάλωσε στό Μπροῦκλιν κάνοντας μιά κάθε ἄλλο παρά εὔκολη ζωή. Ὅπως λέει καί ὁ ἴδιος σέ μιά συνέντευξή του, ὅταν ἦταν νεαρός τοῦ ἄρεσε νά κυκλοφορεῖ στίς φτωχογειτονιές, ἕτοιμος γιά καυγά. Συνέχεια ἁρπαζόταν μέ ἄλλους, καί μέ ὅπλο τίς γροθιές του συνήθως νικοῦσε. Οἱ ἀφορμές τῶν τσακωμῶν εἶχαν ἐλάχιστη σημασία μπροστά στήν ἀξία τῆς διαμάχης αὐτῆς καθεαυτῆς. Ὅμως, ὁ βίαιος χαρακτῆρας του συμβάδιζε μέ μιά μεγάλη ἱκανότητα στό σχέδιο. Ἔτσι γράφτηκε σέ μιά σχολή Καλῶν Τεχνῶν. ᾿Από ἐκείνη τή στιγμή ἀρχίζει καί ἡ καλλιτεχνική του σταδιοδρομία, πού φτάνει μέχρι σήμερα.

Στή διάρκεια τῆς καρριέρας του ὁ Frazetta ἔχει παραστήσει πολλούς γνωστούς ἥρωες (σέ κόμικς καί ἀλλοῦ), ὅπως π.χ. ὁ Ταρζάν, ἤ ὁ Κόναν. ᾿Ανάμεσα ὅμως στούς πίνακές του, ξεχωρίζουν ἰδιαίτερα τόσο μέ τό περιεχόμενο ὅσο καί μέ τήν τεχνική τους, ὅσοι ἀνήκουν στό εἶδος τοῦ ἡρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ. ᾿Ιδιαίτερα κατά τήν πιό πρόσφατη περίοδό του (δηλαδή ἀπό τό 1970 περίπου καί μετά, χωρίς αὐτό νά ἀποκλείει τήν σποραδική ἐμφάνιση ἡρωϊκῶν θεμάτων καί πιό νωρίς) ὁ Frazetta δημιουργεῖ ὅλο καί περισσότερα ἔργα πού θά μποροῦσαν ἄνετα νά ὑπαχθοῦν κατά τό θέμα τους σέ κάποια παράγραφο τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας ἤ μυθολογίας. Ἔτσι ἔχουμε ἀνάμεσα στ᾿ ἄλλα, παραστάσεις Ρωμαίων στρατιωτικῶν ἕτοιμων νά δώσουν τήν τελευταία τους μάχη, συγκρούσεις Φράγκων μέ Ἄραβες, πειρατές Βίκινγκς πού τριγυρνοῦν τίς θάλασσες ἤ Βόρειους βάρβαρους πού κραδαίνουν τα ματωμένα τους ὅπλα. Φυσικά ἐδῶ δέν μποροῦμε παρά νά δώσουμε μία ἰδέα μόνο τῆς θεματολογίας αὐτῆς, διευκρινίζοντας ὅτι κάθε πίνακας τοῦ καλλιτέχνη δέν ἀντιστοιχεῖ ἀναγκαστικά σέ κάποιο ἱστορικό, ἤ μυθικό περιστατικό, πρᾶγμα ἄλλωστε ἀδύνατο ἤ κουραστικό τόσο γιά τόν δημιουργό, ὅσο καί γιά τόν θεατή πού θά ἀναζητοῦσε κάθε φορά τίς ἀκριβεῖς ἀντιστοιχίες. Ὅμως ἡ ἀρχική ἔμπνευση τοῦ Frazetta ἐντοπίζεται σέ αὐτές τίς πηγές· ἔτσι τό ἔργο τελικά συνδέεται μέσα ἀπ᾿ το περιεχόμενό του μέ τήν Εὐρωπαϊκή παράδοση. Γι᾿ αὐτόν τό λόγο, τά ἔργα τοῦ Frazetta εἶναι ἰδιαίτερα ἀγαπητά τόσο στόν ῾Ελληνικό, ὅσο καί στόν ὑπόλοιπο Εὐρωπαϊκό ἐθνικιστικό χῶρο.

᾿Εκτός ὅμως ἀπό τά ἱστορικά χαρακτηριστικά ὑπάρχει καί ἕνα ἄλλο βασικό στοιχεῖο πού εἶναι καθοριστικό γιά τήν τέχνη του Frazetta: τό στοιχεῖο τῆς δύναμης. Ἄν ἔχουμε μιά συνολικότερη ἐποπτεία τῆς καλλιτεχνικῆς του δημιουργίας, θά διαπιστώσουμε ὅτι ἀπ᾿ αὐτήν βγαίνει ἀβίαστα ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπιβίωση μπορεῖ νά ἐξασφαλιστεῖ μόνο μέ θέληση γιά ἀγῶνα καί ἐπιβολή. Τοῦτο σημαίνει ὅτι «παραδεισιακές» καί, γενικότερα, στατικές καταστάσεις δέν ὑπάρχουν· ὑπάρχουν μόνο πελέκεις καί δόρατα γιά νά πολεμήσεις, νά συντρίψεις τούς ἐχθρούς σου ἤ νά συντριφτεῖς ἀπ᾿ αὐτούς, καθώς μέση λύση δέν χωρεῖ. ῾Η ἀντίληψη ὅτι ἡ ζωή εἶναι ἕνα ἐπικίνδυνο παιχνίδι χωρίς σταματημό, ὅπου μόνο οἱ πιό δυνατοί ἀξίζουν, εἶναι διάχυτη παντοῦ· γι᾿ αὐτό καί οἱ ἄντρες τοῦ Frazetta εἶναι πολεμιστές ἄγριοι καί ἀδίσταχτοι, πού ὁρίζουν οἱ ἴδιοι τή μοίρα τους μέ τό σπαθί τους.

Τά γεροδεμένα σώματά τους ἔχουν ῾Ηράκλειες ἀναλογίες καί τό ὕφος τους εἶναι σκληρό καί πρωτόγονο. Τό ἔνστικτό τους, πού δέν ἔχει καταπνιγεῖ ἀπό περίπλοκες πολιτιστικές ὑπερκατασκευές, τούς διδάσκει, ὅτι ἀφοῦ ἡ μόνη βεβαιότητα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ θάνατος, δέν ἀξίζει νά προσπαθοῦν νά τόν ἀποφύγουν σκύβοντας ταπεινά τό κεφάλι. ᾿Αντίθετα, γεύονται καθημερινά τούτη τή δυνατή συγκίνηση τῆς πάλης τῆς ζωῆς μέ τό θάνατο, ὑπερασπίζοντας ὅ,τι πιό πολύτιμο μπορεῖ νά ἔχει ἕνας ἄντρας: τήν τιμή του. ᾿Ακόμα καί ὅταν δέν βρίσκονται μέσα στή μάχη, ἔ-



χουν πάντα τίς αἰσθήσεις τους σ' ἐπιφυλακή καί εἶναι ἕτοιμοι νά ὁρμήσουν σέ κάθε πρόκληση, ἀδιάφορα ἄν προέρχεται ἀπό ἄνθρωπο, θηρίο ἤ θεό.

'Αντίβαρο στήν ἔνταση πού περιέχει αὐτό τό πρότυπο τοῦ homo bellicosus τοῦ Frazetta, πρότυπο πού ἀνταποκρίνεται ὅπως εἴδαμε στά βιώματα τοῦ δημιουργοῦ ἀποτελοῦν οἱ γυναικεῖοι χαρακτῆρες του. 'Εδῶ ἡ γνωστή ρήση τοῦ Νίτσε ὅτι «ἡ γυναίκα εἶναι ἡ ἀνάπαυση τοῦ πολεμιστῆ» ἐφαρμόζεται κυριολεκτικά. Πραγματικά, οἱ γυναῖκες τοῦ Frazetta, μέ σώματα πλούσια σέ καμπύλες, μοιάζουν ν' ἀναζητοῦν τόν ἰσχυρό ἄντρα πού θά τίς ὑποτάξει στή βούλησή του, σώζοντάς τες ἴσως, ἀπό κάποιους κινδύνους πού τίς ἀπειλοῦν. 'Η μορφή καί ἡ κίνησή τους ἀποπνέει θηλυκότητα καί ἡ ματιά τους εἶναι μιά μυστηριώδης πρόκληση μαζί μέ μιά ὑπόσχεση ἡδονῆς. Συμβολίζουν τήν ὕψιστη νίκη τῆς ζωῆς πάνω στό θάνατο καί τή βεβαιότητα τῆς συνέχειας τῆς φυλῆς. Παριστάνοντας ἔτσι τίς θηλυκές του ἡρωίδες ὁ Frazetta ἀποδέχεται τή διαφορετική φύση τοῦ κάθε φύλου καί ἀναγνωρίζει διαφορετικές λειτουργίες καί ρόλο στόν καθένα, θεωρῶντας τα ὅμως — ὅπως καί ἄλλωστε εἶναι — ἐξίσου ἀναγκαῖα γιά τήν ὕπαρξη τῆς ζωῆς.

Μέ τή μέχρι τώρα ἀνάλυση προσπαθήσαμε νά δείξουμε τήν ἰδεολογική διάσταση τοῦ ἔργου τοῦ Frazetta. "Ομως σέ καμία περίπτωση δέν μποροῦμε νά ἀποδώσουμε μέ λέξεις τό ἴδιο τό ἔργο ἤ τά συναισθήματα ἀκριβῶς πού νιώθουμε ὅταν τά κοιτάζουμε. Γι' αὐτό τό λόγο, θά ἀρκεστοῦμε σέ μερικές παρατηρήσεις γιά τήν τεχνική τοῦ Frazetta, μιά τεχνική πού θά χαρακτηρίζαμε ἀποκλειστικά δική του. Καί τοῦτο, γιατί ὁ Frazetta δέν εἶναι ἁπλά ἕνας καλός ζωγράφος πού παριστάνει μέ ἀκρίβεια τίς μορφές ἤ χρησιμοποιεῖ μέ ἐπιδεξιότητα τά χρώματα, ἀλλά ἐπειδή κατορθώνει νά μᾶς πείθει γιά τήν ἀληθοφάνεια ἀκόμα καί τῶν πιό φανταστικῶν ἔργων του. Τοῦτο τό πετυχαίνει χάρις στό μεγάλο του ταλέντο βέβαια, ἀλλά καί στήν πολύ προσεγμένη καί ἱεραρχημένη δομή κάθε θέματος. Χρησιμοποιώντας συνδυασμένα τό φῶς, τό χρῶμα, τίς στάσεις τῶν σωμάτων καί τό φόντο, ὁ Frazetta ἀναδεικνύει τό κεντρικό πρόσωπο, ὥστε αὐτό νά τραβήξει μέ τήν πρώτη ματιά τό ἐνδιαφέρον τοῦ θεατῆ· ἔτσι ὁ τελευταῖος «βλέπει» αὐτό ἀκριβῶς πού ὁ καλλιτέχνης θέλει νά δεῖ, συγκεντρώνοντας ἀσυναίσθητα τήν προσοχή του στά κεντρικά (ἀπό πλευρᾶς οὐσίας) σημεῖα τοῦ πίνακα, δηλαδή ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ὁ μεγαλύτερος βαθμός ἔντασης. Αὐτή ἡ διαδικασία γίνεται τόσο γρήγορα ὥστε ὁ νοῦς δέν προλαβαίνει νά ἀντιτάξει τυχόν «λογικές» ἀντιρρήσεις· ὅμως τότε ὁ καλλιτέχνης μᾶς ἔχει ἤδη κάνει νά ταυτιστοῦμε μέ τό ἔργο του καί ἄρα νά ἀποδεχτοῦμε σάν ἀληθινό τό περιεχόμενο. Αὐτό ἄλλωστε ἀποτελεῖ καί τήν ἐπιδίωξη τοῦ Frazetta, ὅπως φαίνεται ἀπό μία συνέντευξή του: «Τό νά κάνεις Τέχνη, μᾶς λέει, εἶναι νά μεταδίδεις μέ τόν πιό πιστευτό τρόπο ἕνα αἴσθημα τελειότητας. Πρέπει κανείς νά ἔχει τήν αἴσθηση τῶν ἀναλογιῶν, τῆς συνθέσεως, τῆς ἰσορροπίας, τῆς φόρμας καί τοῦ χρώματος. "Αν τό τελικό ἀποτέλεσμα εἶναι εὐχάριστο στό μάτι, ἐγώ τό ὁ-

νομάζω Τέχνη».
῾Η σύλληψη αὐτή τῆς Τέχνης ἀπό τόν Frazetta σάν προσπάθεια προσέγγισης τοῦ ἰδανικοῦ, εἶναι πολύ συγγενής μέ τήν κλασική εὐρωπαϊκή ἀντίληψη γιά τό ρόλο καί τό περιεχόμενο τῆς Τέχνης. ῞Ομως ἡ ἀντίληψη αὐτή τώρα πιά ἀποτελεῖ — δυστυχῶς — τήν ἐξαίρεση καί ὄχι τόν κανόνα. ῾Οποιοσδήποτε ἄνθρωπος μέ στοιχειῶδες καλό γοῦστο, ἄν εἶναι εἰλικρινής, σέ καμία περίπτωση δέν θά χαρακτηρίσει σάν καλλιτέχνημα — ἔχοντας ὑπόψη του βέβαια τόν παραπάνω ὁρισμό — κάποιο ἀπό τά προϊόντα τῆς «ἀφηρημένης» ἤ ἄλλης «τέχνης» τῆς σύγχρονης ἐποχῆς μας. Στή διάρκεια ἰδίως τῶν τελευταίων σαράντα ἐτῶν πού ἀκολούθησαν τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο καί τό γενικότερο «γκρέμισμα τῶν εἰδώλων», ἡ Τέχνη ὅπως καί πολλά ἄλλα πράγματα «ἀπελευθερώθηκε» ἀπό τούς κανόνες πού τήν διεῖπαν μέχρι τότε. Αὐτό ὁδήγησε σέ μιά ὁλοένα μεγαλύτερη σχετικοποίηση τοῦ ἀντικειμένου καί τοῦ περιεχομένου της. ᾿Αφοῦ ὁ καλλιτέχνης ἦταν ἐλεύθερος ἀπό τήν ὑποχρέωση νά ἐκφράσει κάποια εὐρύτερη κοινωνική ὁμάδα, ὅποια κι ἄν ἦταν αὐτή, μοιραῖα χρησιμοποίησε σάν κέντρο ἀναφορᾶς τόν ἑαυτό του. Τώρα πιά δέν ὀφείλει ὁ καλλιτέχνης νά συνδεθεῖ μέ κάποιο κομμάτι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καί νά ἐκφράσει κάτι σέ σχέση μ᾿ αὐτό, ἀλλά τό ἴδιο τό κοινωνικό σύνολο ὀφείλει νά κατανοήσει τόν ἑκάστοτε καλλιτέχνη, πού, ὅμως, ἐκφράζεται μέ τρόπους καί μέσα ἀντιληπτά μόνο ἀπ᾿ αὐτόν τόν ἴδιο. ῾Η Τέχνη δηλαδή γίνεται ἕνα προνομιακό ἀγαθό πού ἀπολαμβάνει — ἀφοῦ μόνο αὐτός μπορεῖ νά τό ἐννοήσει — ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης καί ἴσως ἕνας πολύ στενός καί ἐξειδικευμένος κύκλος γύρω του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τῆς ἀποσύνδεσης τῆς «Τέχνης» αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀπό τό κοινό αἴσθημα τοῦ ὡραίου εἶναι καί αὐτό πού συνέβη σέ μιά Biennale στό Παρίσι, ὅταν κατά τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν πρίν τά ἐγκαίνια, ἕνας ἐργάτης - προφανῶς ἀμύητος στά καλλιτεχνικά - ἐπιχείρησε νά πετάξει στά σκουπίδια ἕξι σκουριασμένα βαρέλια πετρελαίου, χωρίς νά γνωρίζει βέβαια ὅτι αὐτά ἦταν ἕνα ἀπό τά ἐκτιθέμενα «ἔργα»!

Θά ἦταν ἀνώφελο νά προσπαθήσουμε νά ἀποδείξουμε ἐπιχειρηματολογώντας τήν ἀνωτερότητα τοῦ ἡρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ τοῦ Frazetta καί ἄλλων δημιουργῶν ἀπό αὐτές τίς μορφές κατακερματισμένης «τέχνης». Κι αὐτό γιατί ἀπό τή στιγμή πού κάποιος «δημιουργεῖ» χωρίς αἴσθηση ἀναλογιῶν, μέτρου καί ἁρμονίας, μέ σύμβολα πού τό κοινό δέν μπορεῖ νά καταλάβει, ἀρνεῖται αὐτόματα καί τό ρόλο τῆς Τέχνης σάν μέσου γιά ἐπιδίωξη ἑνός σκοποῦ (τῆς τελειότητας κατά τόν Frazetta) καί ἀνάγει τήν ἴδια σέ σκοπό. Τότε ὅμως ἀναιρεῖ τό ἴδιο της τόν ἑαυτό, ἀφοῦ ἡ Τέχνη ὅπως καί τό ἄτομο εἶναι συνδεδεμένη μέ κάποιο κοινωνικό σύνολο μέ τό ὁποῖο βρίσκεται σέ διαλεκτική σχέση καί ἑπομένως αὐτός οὔτε καλλιτέχνης εἶναι, οὔτε ἔργα Τέχνης δημιουργεῖ.



Μέ βάση αὐτές τίς σκέψεις καταλήγουμε στό συμπέρασμα ὅτι ὁ Frazetta θά πρέπει νά ἀντιπροσωπεύει μιά ἐλπιδοφόρα γενιά καλλιτεχνῶν πού θά διακρίνονται τόσο γιά τό ταλέντο τους, ὅσο καί γιά τήν ὀρθή ἀντίληψή τους. Εἶναι πιά καιρός νά μπορέσουμε νά ἀποτινάξουμε τά δεσμά τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ «διανοουμενισμοῦ» πού μᾶς ἐπιβλήθηκαν σιγά σιγά καί σιωπηρά τίς τελευταῖες δεκαετίες καταπνίγοντας μέσω ἑνός ἔξαλλου «μοντερνισμοῦ», κάθε αἴσθηση φυσικῆς ἁρμονίας. ῞Οπως εἶπε ὁ Rodin παρατηρώντας ἕνα ἀρχαιοελληνικό ἄγαλμα, «κάποτε θά ἐπιστρέψουμε σ᾿ αὐτή τήν Τέχνη τῆς ὑγείας». Καί ὁ ἡρωικός ρεαλισμός τοῦ Frazetta εἶναι σίγουρα μιά τέτοια ἐπιστροφή.





ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

γράφει ἡ Ε. Ρ.

Ξημερώνει ἡ ζωή καί μέσα ἀπό ἕναν ὁραματιστή Διόνυσο προβάλλει ὁλόφωτος ἕνας ἐφηβικός 'Απόλλωνας, ὁ Ἄγγελος Σικελιανός. Φύση προνομιακή μέ ὑγεία πληθωρική κι ὀμορφιά, μέ πλαστικό γερό, κορμί καί μέ δυνατό γέλιο πλατύηχο κι ἐκστατικός ἀπό τήν ἁρμονία καί τήν πληρότητα τοῦ ἴδιου του τοῦ ἑαυτοῦ.

Ἡ ζωή τόν πλημμυρίζει μέσα του καί γύρω του. Χαίρεται τό ἑλληνικό φῶς καί τίς μορφές του, τίς τραγουδάει μές ἀπ' τή δική του ξεχωριστή εὐαισθησία. Πατρίδα του ἡ πολυτραγουδισμένη Λευκάδα ὅπου γεννήθηκε τό 1884. Νωρίς ὅμως ἡ μοίρα του, γελαστή ἀδελφή, τόν καλεῖ ἀπ' τό νησί του στήν 'Αθήνα μπρός στήν ξένη Κόρη. «Ἔφτασε», γράφει ἡ ἴδια, «ἀπό τό βαπόρι πεζός. Στάθηκε στήν αὐλή λεπτός, ξανθός, χλωμός στόν ἥλιο τοῦ Αὐγούστου». Κι ἀπό ἐκείνη τήν ἡμέρα ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς του, τό 1951, ἡ Εὔα Σικελιανοῦ παρέμεινε μέ πίστη ἀσάλευτη καί ἀφοσίωση θρησκευτική, ἡ ἱέρεια τοῦ δημιουργοῦ καί τοῦ ἔργου του, τόν πίστεψε προφήτη γιά τήν Ἑλλάδα καί τόν κόσμο ὁλόκληρο κι ἀργότερα στίς Δελφικές γιορτές τοῦ στάθηκε πολύτιμη συμπαράσταση, καλλιτεχνική καί οἰκονομική.

Στά 1909 ἡ 'Αθήνα ἀναταράζεται ἀπό τίς πρῶτες δημόσιες ὁμιλίες τοῦ ἐξαίσιου ἐφήβου. Στά λόγια του ἀντηχεῖ ἕνας πρωτόφαντος ἀντρισμός νιτσεϊκός, ἡρωολατρικός, παγανιστικός. Ἡ Φύση του σφραγισμένη ἀπό σιδερένια φιλαρέσκεια, βούληση ὑπέβαλλε τόν ἑαυτό του σέ σκληρή καί ἐπίμονη ἄσκηση: ἀναρριχήσεις σέ κορφές, κολύμπι σέ ἀνοιχτά, ἱππασίες νυχτερινές, ἡ χαρά τῆς καταιγίδας καί τῶν ἀνέμων καί τῆς τρικυμίας «pour confronter les elements», ὅπως ἔλεγε.

Συγχρόνως ὅμως καί παράλληλα μέ τήν πειθαρχημένη του μορφή ὑπῆρχε μέσα του ἀπόλυτα ἁγνός καί πηγαῖος καί δυναμικός ὁ Διονυσιακός Ἔρωτας.

Τό ἄγος τῆς μυστικῆς ἑνότητας κρυβόταν μέσα του καί πρώτ' ἀπ' ὅλα στίς προσωπικές του ἀντιθέσεις: ἡ ἐγωκεντρική περισυλλογή μαζί μ' ἕνα ἀστείρευτο, σπάταλο ξεχείλισμα καλοσύνης, ἡ πιό πλατειά κοινωνικότητα μαζί μέ τή «θεοθρέμμονα» σιωπή τῆς μοναξιᾶς. Τό ἔνστικτο τῆς ἑνότητας τόν ἔκανε νά λατρέψει τό θηλυκό στοιχεῖο σ' ὅλα του τά καθρεφτίσματα, στή γυναίκα, στήν Ἑλλάδα, στό Λαό μέ τούς ἁπλοϊκούς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ καί τῆς ὑπαίθρου, στή μητέρα Γῆ, στή Φύση ὁλόκληρη.

Συχνά ὑπῆρξε τόσο θεμελιώδης, ἐκρηκτικός πού ἔκανε πιστευτό καί τό πιό παράτολμο ὄνειρό του. Ἡ ἄσβεστη γοητεία πού ὁ ἑλληνικός ζωϊσμός μέ τήν ἀρχαία μορφή του πολλούς αἰῶνες ἐπιβλητικά σκόρπιζε στούς λαούς καί δέν ἔπαψε ἀκόμα νά τούς ἐκστασιάζει, φερμένη στήν Ἑλλάδα ἀπό τούς «φραγκομαθημένους», ἔγινε τό βάθρο τῆς Δελφικῆς 'Ιδέας. Μέ τίς παραστάσεις τοῦ ἀρχαίου δράματος, πού πραγματοποίησε ὁ Σικελιανός (1927 - 1930), ἔδωσε παγκόσμια προβολή στήν ποίησή του διότι τά γεγονότα τῶν Δελφικῶν γιορτῶν θεωρήθηκαν ἀπό τά πιό σημαντικά τοῦ καλλιτεχνικοῦ βίου ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Προτοῦ μιλήσουμε ὅμως γιά τή σύλληψη καί τήν ἐν μέρει πραγματοποίηση τῆς Δελφικῆς 'Ιδέας θά πρέπει νά κάνουμε μιά ἀναφορά στήν ἐπιρροή πού εἶχε καί τήν ἔμπνευση πού προσέφερε ὁ ἀρχαῖος μύθος στήν ποίηση τοῦ Σικελιανοῦ.

Ὁ Ἄγγελος Σικελιανός ὑπῆρξε ὁ μοναδικός ποιητής στή νεώτερη Ἑλλάδα πού ἀναζωογονοῦσε στήν ποίηση του ὁλόκληρη τήν ἀρχαία ἑλληνική μυθολογία.

Δράση καί πάλη θεῶν ἀναζήτησε γιά νά τά μεταφέρει στήν ἀνθρώπινη δράση καί στά ἀνθρώπινα πάθη. Θά βροῦμε συχνά τήν ἐναλλαγή θεῶν καί ἀνθρώπων σέ ὅλο του τό ἔργο ὅπως λ.χ. στό «Δελφικό Ὕμνο».

Τό μύθο του σχετίζει μέ τή μεταφυσική καί τήν ἱστορία καί συχνά, ἀκόμα καί στά ἱστορικά γεγονότα, δείχνει τήν ἐπίδραση - κατά κάποιο τρόπο - τοῦ μύθου. Ὅλα τά εἴδη τῶν μύθων ὑπάρχουν μέσα στήν ποίησή του. Καί οἱ κοσμογονικοί, πού συνδέονται μέ τή γέννεση τοῦ κόσμου, καί οἱ θεογονικοί, πού εἶναι ἱστορίες θεῶν καί οἱ σωτηριολογικοί, πού φανερώνουν ὡς λυτρωτές τούς θεούς τῆς βλαστήσεως καί οἱ αἰτιολογικοί, πού ἐξηγοῦν ὁρισμένο τύπο λατρείας. Ὁ «πρόλογος στή Ζωή» εἶναι ἀκριβῶς μιά συναρμογή τέτοιων μύθων ἀπό τήν ἀρχή ὡς τό τέλος.

Ὁ ἀρχαῖος μύθος ἀναπτύσσεται ἐπίσης καί στίς τραγωδίες τίς ὁποῖες εἶχε γράψει: «Στόν Δαίδαλο στήν

Κρήτη», «στή Σίβυλλα», στόν «'Ασκληπιό». 'Επίσης στό «θάνατο τοῦ Διγενῆ», ἔχουμε ἀνάπτυξη τοῦ μεσαιωνικοῦ μύθου. 'Ο Σικελιανός δέν διστάζει νά στραφεῖ πρός τή χριστιανική ἀντίληψη ὅπως διαμορφώθηκε μέσα στά πλαίσια τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδοξίας καί νά συνθέσει ἔργα του μέ σπέρματα Βυζαντινῶν μύθων.

Ἄλλωστε πρέπει νά τονίσουμε καί τά ἴδια τά λόγια τοῦ ποιητῆ ὁ ὁποῖος στόν Πρόλογο τοῦ «Λυρικοῦ Βίου» ἐξαίρει ὅτι γιά νά γνωρίσει τήν ἑλληνική παράδοση στά οὐσιαστικά πνευματικά κεφάλαιά της γιά νά τοῦ γίνει βίωμα, ἀναζήτησε ὅλα ὅσα «ἀνῆκαν στήν ἀπώτερη ἀρχαιότητα, ἤ προέρχονταν μεταγενέστερα ἀπό τήν ὁμαδική θρησκευτική καί ψυχική ζωή τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀρκεῖ μονάχα ν' ἀντιφεγγᾶνε στήν ὄψη τους τήν ἰσχυρή καί μυστική ἀντιφεγγιά τῆς αἰωνιότητος τοῦ Μύθου».

Μέσα σ' αὐτό τό κοσμογονικό χάος, ὅπως περισσότερο ἀπό κάθε τί ἄλλο ἡ φυσική «Φύση» ἔχει πάρει τή σταθερότητα τοῦ ἀντικειμενικοῦ κόσμου, εἶναι ντυμένη μέ ὅλη τήν ἑλληνική ὀμορφιά της, ἕνα τεράστιο χρυσό σάρωθρο σαρώνει ἀπό τό Σικελιανικό κόσμο καθετί τό πρόσκαιρο, τό ἀπομονωμένο, τό ἀνάξια φθαρτό. Καί στή θέση τους ἀνεμίζουν χρυσά φτερά πουλιῶν, πετοῦν ἀγάλματα Θεῶν, ἥρωες καί τέρατα, γίγαντες καταποντίζονται καί γίγαντες ἀναδύονται χωρίς τή θλίψη, τόν πόνο καί τή μαυρίλα τῆς κόλασης. Στό κοσμογονικό χάος τοῦ Σικελιανοῦ ὑπάρχει μονάχα παράδεισος καί βασιλιάς του εἶναι ὁ ἴδιος, κυρίαρχος, εὐδαιμονικός, ὁλοφώτεινος, μιά τέλεια διονυσιακή σύνθεση, πληθωρικότητας καί μεγαλοφυίας.

Βαθιά ἐπηρεασμένος ἀπό τή ζωή καί τό ἔργο τοῦ Πλήθωνα τοῦ Γεμιστοῦ, ἰδιαίτερα δέ ἀπό τήν περίφημη καί τολμηρή ρήση του. «Θέλω νά εἶμαι Ἕλληνας» — ρήση ἡρωϊκή γιατί στό πανσπερμικό Βυζάντιο «Ἕλληνας» σήμαινε εἰδωλολάτρης, ἐχθρός τοῦ ἀνεθνικοῦ χριστιανικοῦ ἰδανικοῦ (συνεκτικοῦ τῆς Αὐτοκρατορίας), καί διαποτισμένος ὡς τά τρίσβαθα τῆς ψυχῆς του ἀπό τή φλόγα τοῦ Περικλῆ Γιαννόπουλου, πίστεψε στήν ἀξία τοῦ Ἔθνους του, στήν πνευματική ἀξία τῆς 'Ελλάδας καί τῶν παραδόσεών της ἔτσι ὅπως θά ἔπρεπε νά ἀκτινοβολήσουν σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

'Ο δυτικός τρόπος ζωῆς, τοῦ ὁποίου τά πρότυπα εἶχαν ἤδη εἰσβάλει ἀπό τήν Γαλλία καί οἱ συνήθειες εἶχαν ἀρχίσει νά διαμορφώνουν ἑλληνικές τώρα πιά πραγματικότητες (φράγκικες φορεσιές κ.λπ.), ἀνησυχοῦσε τούς ἑλληνολάτρες διανοούμενους τοῦ καιροῦ του. 'Ανάμεσά τους ὁ Ἴων Δραγούμης, ὁ Σοκόλης, ἡ 'Αγγελική Χατζημιχάλη συχνά ἀντιπαρέθεταν καί καταδίκαζαν τή δυτική βιοθεωρία (ποσοτισμοῦ), τήν ὁλική παντοδυναμία, ἀνεξήγητη ἐλευθερία, μηχανική ἀντίληψη ζωῆς, κυριαχία μαζῶν καί ἐπιστημονικά χειραφετημένου ἀπό τό δημιουργό του, εἰδίκευση, ἀνάλυση), μέ τόν ἑλληνικό ζωισμό (λατρεία στήν ποιότητα, λιτότητα, πειθαρχημένη λευτεριά, κοινοτισμός - ἀτομισμός), χειραγώγηση τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης, ροπή πρός τό ὅλο, συνθετισμός).

Δύο τάσεις δύο βιοθεωρίες ἀντιδιαμετρικά ἀντίθετες πού δέ θά μποροῦσαν ποτέ νά συγκερασθοῦν. 'Αντίθετα οἱ τάσεις μιμητισμοῦ τῶν 'Ελλήνων θά μποροῦσαν νά στερήσουν ἀπ' τό ἑλληνικό ἔθνος κάθε πνευματική καί ἠθική του ἀξία.

'Ο Περικλής Γιαννόπουλος ὡς πρῶτος φωτιστής σέ μιά ἐποχή πρίν τόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ὅπου ἡ 'Ελλάδα ἐπιζητοῦσε νά καθορίσει τήν πολιτιστική του ταυτότητα ὕμνησε τόν ἑλληνικό λαό διακηρύσσοντας τή μοναδικότητά του. «Οἱ διψασμένοι, οἱ τρελλοί Ἕλληνες, οἱ πρῶτοι **ἄνθρωποι**, ἄνθρωποι - θεοί γιατί κατέβασαν τούς θεούς στή γῆ καί τούς ἔκαμαν ὅμοιους μέ τόν ἑαυτό τους».

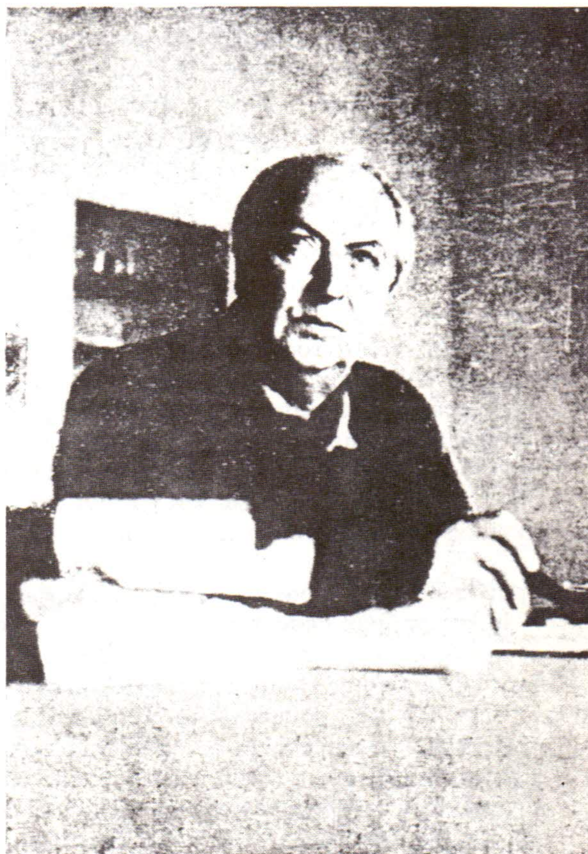
Αὐτός λοιπόν, πρῶτος, μετέδωσε τά φῶτα του στόν Ἄγγελο Σικελιανό ὁ ὁποῖος ἀσπάστηκε τή φλόγα τῆς ἑλληνικότητας καί πάλεψε νά τήν προβάλλει χειροπιαστά μέσα ἀπό τίς Δελφικές γιορτές. Τό Μάη τοῦ 1927 τίς ἐγκαινιάζει ἀνεβάζοντας ἐκτός ἀπό τήν τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου «Προμηθέας Δεσμώτης» καί ἐκθέσεις λαϊκῆς χειροτεχνίας καί ἀρχαϊκούς ἀγῶνες.

Στή Δελφική προσπάθεια ὁ Σικελιανός καταπιάνεται μέ τό κήρυγμα μέ τά νοησιαρχικά σχήματα τοῦ λόγου καί μέ τή δράση.

«Καί σά γιομίσεις ἐντολή τήν κάθε μιά σου φλέβα, μεστός ἀπό ὕμνο ἀθάνατο, μήν καρτερεῖς, κατέβα».

'Αναδύεται λοιπόν σέ πολλές συνειδήσεις μιά πανάρχαιη μνήμη. Τό πρωταρχικό ὁμοούσιο τοῦ ποιητῆ μέ τόν προφήτη μυσταγωγό καί τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτη μέ τόν πνευματικό ὁδηγητή.

'Ο Σικελιανός πιστεύει πώς εἶναι αὐθεντικός φορέας τοῦ ἱστορικοῦ πνεύματος πού ζητάει μιά καινούρ-





για πραγμάτωση μέσα στά σύγχρονα ἀτομικά καί κοινωνικά προβλήματα.

Οἱ Δελφοί, ὡς θρησκευτικό ἱερό, στάθηκαν τό σημεῖο ὅπου τό ἱστορικό πνεῦμα βρῆκε τήν πληρέστερη λύτρωσή του. Ἐκεῖ εἶναι ὁ τόπος ὅπου συναντήθηκαν ὁ δωρικός Ἀπόλλωνας μέ τήν διονυσιακή μέθη τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἀνθρώπινη ζωή μέ τό ὑπερβατικό Μυστήριο, ὁ ἑλληνικός ἥλιος μέ τό φέγγος τῆς ἄχρονης Μάνας Νύχτας.

Ὁ Σικελιανός ἐνωτίζεται μέ τήν ἴδια εὐλάβεια τό λόγο ἑνός τσοπάνη τοῦ Παρνασοῦ καί τῆς προφητείας τῶν πανάρχαιων Σιβυλλῶν.

«Λάμπει ἡ στιγμή ὁλοστρόγγυλη στό νοῦ μου σάν ὀπώρα», λέει ἕνα του τραγούδι γιά τό βίωμα αὐτῆς τῆς κοσμικῆς καί ἱστορικῆς ἑνότητας. Καί μέσα ἀκόμα στά σύνορα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ὀρθώνεται ἡ Παναγία στή Σπάρτη κι ὀνειροπολεῖται τό Πάσχα τῶν Ἑλλήνων κι ὁ ποιητής ὁ ἀρχαιολάτρης γίνεται χριστιανός. «Πρόχορος στή Ρώμη, κι ὁ Διγενῆς πολεμιστής στά σύνορα τῆς Μεσοποταμίας». Οἱ ἀρχές του ναι ἀριστοκρατικές, μέ τήν πνευματική σημασία τοῦ ὅρου. Κι ὅμως, ἐξαιρῶντας τόν «Ἀλαφροΐσκιωτο» τῆς νεανικῆς του ἡλικίας, εἶναι βασική ἡ πρόθεσή του, μιᾶς κοινωνικῆς καί ἐθνικῆς διακονίας. «Ἄν οἱ δάδες εἶναι γιά τούς λίγους, μά τό φῶς εἶναι γιά τούς πολλούς, οἱ ἄντρες νά γίνουν ἥρωες καί οἱ γυναῖκες τιτάνιδες».

Ἄν καί οἱ δελφικές γιορτές καί ἡ προσωπική του ἀκτινοβολία συναρπάζουν καί συγκινοῦν πολλούς, ὅμως ἡ ψυχρή λογική δέχτηκε τίς ἐκκλήσεις του μέ σκεπτισμό. Ἡ πνευματική Ἀμφικτυονία του δέν κατόρθωσε νά πραγματοποιηθεῖ στό βαθμό πού ἐκεῖνος ἐπιζητοῦσε.

Ἡ ἐξάρθρωση τῆς ἑλληνικῆς, ἡ διάβρωσή της ἀπό ξένους τρόπους ζωῆς συνδυασμένη μέ τήν ἀδιαφορία τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων πού μποροῦσαν νά βάλουν τά θεμέλια γιά τόν ἐμπλουτισμό τῆς ἑλληνικῆς πολιτιστικῆς ζωῆς στέρησαν τήν Ἑλλάδα ἀπό ἕνα μεγάλο πνευματικό ἐπίτευγμα.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνάλογα μέ τίς στιγμές τοῦ καιροῦ του ἔχει ἀνάγκη ἀπό κάθε ποιητή, μά πάντα θά προσέξει ξεχωριστά τούς δυνατούς καί τούς ἐλπιδοφόρους. Κι ἴσως, σήμερα τέτοιους ποιητές ν᾽ ἀποζητᾶ περισσότερο ὁ κουρασμένος κόσμος. Κι ἐμεῖς θά πρέπει νά ᾽μαστε περήφανοι, πού ἀπό τήν ἐλάχιστη γωνιά τῆς γῆς δώσαμε στόν κόσμο μέ τόν Σικελιανό μία νέα ὄψη τῆς ὀμορφιᾶς, τῆς δύναμης καί τῆς ἐλπίδας...



ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Γράφει ὁ Φαίδων Δημόπουλος

I. **Ρόδη Ρούφου** μέ τό ψευδώνυμο Ρόδης Προβελέγγιος: **Χρονικό μιᾶς Σταυροφορίας**, τριλογία (῾Η ρίζα τοῦ μύθου, Πορεία στό σκοτάδι, ῾Η ἄλλη ὄχθη).

῞Οταν ὁλοκληρώθηκε ἡ ἔκδοση τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ τό 1958, ἕνας κριτικός τό σχολίασε μέ τά ἑξῆς λόγια: «Τό χρονικό μιᾶς Σταυροφορίας μέλλει ν' ἀποτελέσει τή σημαντικότερη ἑλληνική λογοτεχνική τριλογία καί τό μυθιστορηματικό «ντοκουμέντο» τοῦ δευτέρου παγκόσμιου πολέμου». Γιά ὅσους ἔχουν διαβάσει τό ἔργο αὐτό, ἡ παραπάνω κρίση κάθε ἄλλο παρά ὑπερβολική εἶναι. ῞Ομως αὐτοί εἶναι πάρα πολύ λίγοι, ἀφοῦ ὁ περιορισμένος ἀριθμός ἀντιτύπων τῆς πρώτης ἔκδοσης, σέ συνδυασμό μέ τή μή ἐπανέκδοσή του, συντέλεσε ὥστε σήμερα τό πρῶτο καί ἴσως σημαντικότερο ἔργο τοῦ Ρόδη Προβελέγγιου νά εἶναι οὐσιαστικά ἄγνωστο.

Τό χρονικό ἔχει μορφή μυθιστορηματικῆς διήγησης. ῾Ο συγγραφέας ἀφηγεῖται τούς ἀγῶνες μιᾶς ὁμάδας νέων (στήν ὁποία ἀνήκει καί ὁ ἴδιος) κατά τή διάρκεια τῆς κατοχῆς: οἱ νέοι αὐτοί, ὄντας φοιτητές, ἀντιλαμβάνονται ἀπ' τούς πρώτους τή ραγδαία ἐξάπλωση καί ἑδραίωση τοῦ κομμουνισμοῦ στά νεολαιίστικα καί λαϊκά στρώματα ἐκείνη τήν περίοδο καί προσπαθοῦν νά τοῦ ἀντισταθοῦν, στήν ἀρχή μέσα στό Πανεπιστήμιο καί ἀργότερα, ὅταν ἡ σύγκρουση σκληραίνει, βγαίνοντας στό βουνό στό πλευρό τῶν ἐθνικῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων τῆς ᾿Ηπείρου. Κορυφαία καί ἡγετική φυσιογνωμία ἀνάμεσά τους ἀποτελεῖ τό ἱστορικά ὑπαρκτό πρόσωπο τοῦ Κίτσου Μαλτέζου, φοιτητῆ τῆς Νομικῆς πού δολοφονήθηκε στήν ᾿Αθήνα τόν Φεβρουάριο τοῦ '44 ἀπό τούς κομμουνιστές.

῾Η προσωπικότητά του διαποτίζει τήν τριλογία καί ἀποδίδεται θαυμαστά ἀπό τόν συγγραφέα, πού ἀποδείχνεται ἰδιαίτερα ἱκανός στήν ἀνάλυση καί περιγραφή τῶν ψυχικῶν καταστάσεων τῶν ἡρώων του.

Παράλληλα, ὁ ἐπιδέξιος καί λιτός χειρισμός τοῦ λόγου συγκινεῖ μέ τή δύναμη καί τήν ὀμορφιά του, κάνοντας πολλές φορές τόν ἀναγνώστη νά πιστεύει ὅτι διαβάζει ἕνα πεζό ποίημα. Τό ταλέντο τοῦ συγγραφέα, σέ συνδυασμό μέ τή μεγάλη του πνευματική καλλιέργεια, δημιουργοῦν ἕνα ἔργο κλασσικό πού δίκαια θά κατατασσόταν ἀνάμεσα στά καλύτερα τῆς Νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. ᾿Εκεῖνο ὅμως πού εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό καί τό ὁποῖο πρέπει νά τονίσουμε εἶναι ὅτι, ὅπως προκύπτει ἀπό ὁλόκληρη τήν τριλογία, ὁ ἀγῶνας τῆς «Χαμένης Γενιᾶς» δέν ἦταν ἁπλά μιά προσπάθεια ἀντίστασης στόν κομμουνισμό ἀλλά παράλληλα μιά προσπάθεια τῶν νέων ἐθνικιστῶν, ὅπως χαρακτηρίζει ὁ συγγραφέας τούς συναγωνιστές του καί τόν ἑαυτό του, γιά νά δοθεῖ μιά νέα διάσταση στόν μέχρι τότε πολιτικό ἀγῶνα. Γι' αὐτό καί ἐκφράζεται στό τέλος τοῦ ἔργου θλίψη γιά τό ἄδοξο τέλος αὐτῆς τῆς πάλης· «τί μένει, γράφει ὁ συγγραφέας, ἀπό τόν ἀγῶνα, ἀπό τήν καρδιά, καί τήν πνοή, καί τό πάθος»; Πολλοί νεκροί, μιά ῾Ελλάδα κυριαρχημένη ἀπό μέτριους φαλακρούς κυρίους καί μέτρια προβλήματα. Μιά ῾Ελλάδα πού χάνει κάθε μέρα τή σημασία της, σέ μία ἐποχή οἰκουμενικῶν διαστάσεων. Μιά Εὐρώπη, πατρίδα ἐπιγόνων, προδομένη κι αὐτοσπαραγμένη. ῞Ενας κόσμος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ δρόμου, κάθε μέρα πιό χυδαῖος κι ἀνούσιος».

Τό «Χρονικό μιᾶς Σταυροφορίας» τοῦ Ρόδη Προβελέγγιου εἶναι ἕνα ἔργο πού ἀφήνει βαθιές ἐντυπώσεις στόν ἀναγνώστη· καί τοῦτο, γιατί πέρα ἀπό τό ταλέντο τοῦ συγγραφέα νά κρατάει ἀδιάπτωτο τό ἐνδιαφέρον σέ ὁλόκληρο τό ἔργο, παράλληλα, ἀποτελεῖ μιά ἱστορική μαρτυρία γιά τήν ὕπαρξη ἑνός προβληματισμοῦ πολύ συγγενικοῦ μέ αὐτόν τῆς σημερινῆς ἐθνικιστικῆς σκέψης.

II. **G.R.E.C.E. - Ρωσία - ῾Η τελευταία Αὐτοκρατορία??**
Rauti
᾿Εκδόσεις ᾿Ελεύθερη Σκέψη.

῾Ο «φάκελλος Ρωσία» ἀποτελεῖ μία ἀπό τίς σημαντικότερες μελέτες πού δημοσιεύτηκαν τόν τελευταῖο καιρό στήν ῾Ελλάδα. ῾Η G.R.E.C.E. (ἐρευνητική ὁμάδα μέ θέμα τόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό πού ἱδρύθηκε γύρω ἀπό τόν Γάλλο διανοούμενο Alain de Benoist) ἐπιχειρεῖ μέ αὐτό τό ἔργο νά ἀναλύσει τά χαρακτηριστικά τοῦ σύγχρονου ρωσικοῦ κράτους. Μέσα ἀπό τήν ἀνάλυση αὐτή, πού ξεκινάει ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε τό Ρωσικό ἔθνος καί φτάνει, ἐξετάζοντας τίς διαδοχικές φάσεις τῆς ἱστορίας της μέχρι τόν σημερινό Γραμματέα τοῦ ΚΚΣΕ Γκορμπάτσεφ, διαπιστώνει κανείς ὅτι ἡ ἐπικράτηση τοῦ κομμουνισμοῦ στή Ρωσία

δέν ἐξαφάνισε τήν ἐθνική ψυχή· πολλές φορές μάλιστα τό καθεστώς, σέ κρίσιμες ὧρες, στηρίχτηκε στό ἐθνικό αἴσθημα τό ὁποῖο προσπάθησε νά τονώσει. Μήπως τότε λοιπόν ὁ κομμουνισμός ἔχει γίνει «ἐθνική» ρωσική ὑπόθεση; Ποιοί εἶναι οἱ τωρινοί συσχετισμοί; Ὁ Γκορμπάτσεφ εἶναι ὑπέρ ἤ κατά τῆς ἐθνικῆς ἰδέας;

Ὅλα αὐτά τά ἐρωτήματα καί πολλά ἄλλα ἐξετάζονται σέ βάθος ἀπό τούς Robert de Herte, Pierre Vial, Corine Lemaire καί Francois Maistre, μέλη τῆς GRECE πού ἔγραψαν τήν παραπάνω μελέτη. Μιά μελέτη πού ρίχνει νέο φῶς καί δίνει νέα ὄψη στόν Σοβιετικό Κομμουνισμό, ἐπιτρέποντας νά τόν ἐξετάσουμε κάτω ἀπό ἕνα ὁλότελα διαφορετικό πρίσμα.

Φαίδων Δημόπουλος



ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΗΜΕΡΑ

Τό γεγονός ὅτι τό ἐκπαιδευτικό σύστημα στήν Ἑλλάδα σήμερα νοσεῖ εἶναι ἀδιαμφισβήτητο. Κι ἄν ἡ κρίση του δέν ἦταν πρίν μερικά χρόνια τόσο ὁρατή στά σχολεῖα ὅσο στά Πανεπιστήμια, αὐτό συνέβαινε ἐπειδή βρισκόταν ἀκόμη στά σπάργανά της. Σήμερα λοιπόν ἡ κρίση κτυπᾶ τήν πόρτα τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσης. Ἡ πρόσφατη σύγκρουση μαθητῶν καί τοῦ ἁρμοδίου Ὑπουργοῦ ἀποτελεῖ κορύφωση ἀλλά καί χαρακτηριστικό στίγμα της.

Ἀναζητώντας κανείς τίς αἰτίες πού ὁδήγησαν στήν νοσηρή ἐκπαιδευτική πραγματικότητα τοῦ σήμερα θά πρέπει νά στραφεῖ στίς ἴδιες τίς ρίζες τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος. Πράγματι εἶναι μᾶλλον ἀδύνατο, νά βιώσουν στήν Ἑλλάδα χωρίς ἰσχυρούς κραδασμούς τά ἀντίγραφα, καί μάλιστα τά ἀποτυχημένα, ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, τά ὁποῖα γεννήθηκαν στό ἐξωτερικό καί ἐπιχειρήθηκε νά προσαρμοστοῦν στίς ἀνάγκες καί τίς ἰδιαιτερότητες μιᾶς διαφορετικῆς κοινωνίας. Τά περιθώρια μάλιστα γιά τήν ἐπιβίωσή τους ἐλαχιστοποιοῦνται ὅταν ἕνας κομματικός σχηματισμός, ἐμφορούμενος ἀπό τή δύναμη τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας, παρεμβαίνει ἀνώμαλα σ' αὐτά ἤ ὅταν κάποιοι φορεῖς (συνδικαλιστές, καθηγητές, μαθητές) ὄντας θλιβερές μαριονέτες ἑνός παρηκμασμένου συστήματος, καί νιώθοντας ὅτι κάτι δημιουργοῦν πειραματίζονται πάνω τους.

Τά παραπάνω ἄν σχετιστοῦν μέ τό οἰκτρό ἐπίπεδο τῆς ὑλικοτεχνικῆς ὑποδομῆς ἀλλά καί μέ τό γεγονός ὅτι παύει ἡ γνώση νά ἀποτελεῖ αὐτοσκοπό τῶν διδασκομένων — (οἱ ὁποῖοι, ἔχοντας ἐνστερνιστεῖ τήν ἀντίληψη, ὅτι μέ τήν εἰσαγωγή τους στό Πανεπιστήμιο θά καταξιωθοῦν κοινωνικά ἀλλά καί θά ὁλοκληρωθοῦν πνευματικά, ἔχουν ἐξωθηθεῖ σ' ἕνα ἀχαλίνωτο ἀγώνα βαθμοθηρίας) — ἀποτελοῦν τούς σημαντικότερους παράγοντες τῆς κρίσης.

Καί βέβαια ἡ κάθε κρίση προκαλεῖ ζυμώσεις. Ἔτσι, ἡ ἐξεταζόμενη, ὁδήγησε σέ μιά πολύπλευρη καί πολύμορφη ἀμφισβήτηση ἀπό πλευρᾶς μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι «σνομπάροντας» τίς Γενικές Συνελεύσεις καί τίς «δημοκρατικές διαδικασίες», ἀπορρίπτουν πλέον ξεκάθαρα τίς ὑφιστάμενες σχολικές δομές ἀλλά καί τό ρόλο πού παίζουν τά κόμματα στό Μαθητικό Κίνημα.

Οἱ μαθητές, ἀδιαφοροῦν τώρα γιά τίς ἀξίες πού θέτουν οἱ ὑφιστάμενες ἰδεολογίες διαμέσω τῶν μαθητικῶν ὀργανώσεων καί τῶν πολιτικῶν νεολαιῶν. Δυστυχῶς ὅμως στήν προσπάθεια νά ἀπαλλαχτοῦν ἀπ' αὐτές ὁδηγήθηκαν ἀσυνείδητα στό ἀγκάλιασμα ἑνός πρωτότυπου μικροαστισμοῦ μέ σημεῖα ἀναφορᾶς, τήν DISCO, τή μηχανή, τό βίντεο.

Ἐπειδή ὅμως τά πρότυπα πού φαίνεται νά θέτει ἡ σημερινή μαθητική νεολαία δέν ἀνταποκρίνονται στήν ἴδια τή φύση της θεωρεῖται βέβαιο ὅτι θά ξεπερασθοῦν σύντομα.

Τό μεταβατικό στάδιο πού διερχόμαστε κυοφορεῖ νέες καταστάσεις στό μαθητικό χῶρο. Ἤδη ἔχει ἀρχίσει ἕνας προβληματισμός στήν ἀναζήτηση μιᾶς νέας ἰσχυρῆς ἰδεολογίας.

Οἱ ὀδύνες τοῦ τοκετοῦ ἀργοῦν. Ὡστόσο ἡ συνειδητοποίηση τῆς ἀνάγκης γιά κυοφορία, εἶναι ἐκείνη πού θά πρέπει νά μᾶς ὁδηγήσει στίς γόνιμες ἑνώσεις καί παρεμβάσεις γιά τή δημιουργία τοῦ ΝΕΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ. Ὅσοι ἀντιληφθοῦν τήν πραγματικότητα αὐτή θά παίξουν γενεσιουργό ρόλο. Οἱ ὑπόλοιποι θά περιοριστοῦν πιθανόν στό ρόλο τῆς μαμῆς. Καί ὡς γνωστό ἡ μαμή μένει ἁπλά ἐκστατική μπροστά στό θαῦμα τῆς γένεσης.

Βασίλης Στοῦμπος

Skrewdriver

τῶν 'Αντρέα Ρουσσόπουλου καί Δημήτρη Κυριακίδη

Ι. Ὅταν κάποιος ἀποφασίσει νά μιλήσει γιά μουσικά κινήματα καί γιά τά συγκροτήματα πού τά συνθέτουν, καί τά ἐκφράζουν, πρέπει νά λάβει πρῶτα ὑπόψη του τή βάση ἔμπνευσης ἤ ἐκκίνησής τους.

Καί ἡ βάση αὐτή δέν εἶναι βέβαια κάποιες ὑπεργήινες σφαῖρες, ἀλλά ἡ ἁπτή κοινωνική πραγματικότητα.

Τά μουσικά συγκροτήματα ἀποτελοῦν τήν ἔκφραση τῶν ἀνησυχιῶν καί τῶν προσδοκιῶν κοινωνικῶν στρωμάτων.

Ἡ πολιτικοποίηση μέ τήν εὐρύτερη σημασία τῆς λέξεως ἐνυπάρχει σέ κάθε συγκρότημα. Σέ ἄλλες περιπτώσεις καλυμένη, ἤ σέ ἄλλες περιπτώσεις πιό ἔντονη.

Τά προβλήματα τῆς νεολαίας, αὐτοῦ τοῦ τόσο εὐαίσθητου χώρου, καθώς καί ἡ ἀντιμετώπισή τους ἀπό τό ἐθνικιστικό κίνημα δέν θά μποροῦσαν νά μήν εἶχαν ἀποτελέσει πηγή ἔμπνευσης μουσικῶν συγκροτημάτων. Συγκροτημάτων πού στή σημερινή φάση εἶναι περιορισμένης — σέ σύγκριση μέ τά καθιερωμένα συγκροτήματα — ἐμβέλειας ἤ σχεδόν ἄγνωστα στό πλατύ κοινό.

Σ' αὐτό τό ἄρθρο θά ἀναφερθοῦμε στό βρετανικό συγκρότημα τῶν SKREWDRIVER. Συγκρότημα πού βρίσκεται στά πλαίσια ἑνός εὐρύτερου μουσικοῦ κινήματος. Ἑνός κινήματος πού ἀποτελεῖ ἔκφραση ἑνός προβληματισμοῦ πάνω στά καυτά προβλήματα πού ἀπασχολοῦν τή βρετανική νεολαία. Προβλήματα ὅπως τό φυλετικό ζήτημα, ἡ ἀνεργία κ.λπ.

Ὁ πολιτικός φορέας τοῦ ἐθνικισμοῦ κοντά στούς νεολαίους καί τά προβλήματά τους ἐνθαρρύνει αὐτή τή μουσική σκηνή.

Διοργανώνονται φεστιβάλ Ροκ μουσικής ἀπό τό White Noice Club. Ὅπως τό Rock against communism, κάθε Αὔγουστο στό Suffolk τῆς 'Ανατολικῆς 'Αγγλίας ἤ τό White Christmas κάθε Δεκέμβριο στό Λονδίνο.

Οἱ ἀντιδράσεις ἐνάντια σ' αὐτή τή σκηνή, πού θέτει τά ὑπαρκτά κοινωνικά προβλήματα σέ νέες βάσεις, ἀποτελῶντας μουσική ἔκφραση τοῦ ἐθνικιστικοῦ χώρου, εἶναι πολλές καί ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ δυσμενής παρουσίασή της ἀπό τόν ἐλεγχόμενο Τύπο.

ΙΙ. Γιά περίπου ἐννέα χρόνια οἱ SKREWDRIVER προσφέρουν στή λευκή νεολαία ἕνα ἀμυδρό φῶς γιά τό μέλλον καί τήν εὐκαιρία γιά παροδική απόδραση ἀπό τόν κόσμο ἐφιάλτη ἐξ αἰτίας τῆς ἀνεργίας, τῆς πολυφωνίας τῶν φυλῶν στήν κοινωνία μας καί τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Ὅλα αὐτά τά χρόνια τό συγκρότημα ἄλλαξε πολλές φορές τή σύνθεσή του καί δέν ἦταν πάντοτε ἀνοιχτό στήν πολιτική.

Παρ' ὅλα αὐτά ὅμως δέν ἔπαψαν ποτέ νά ἐνδιαφέρονται πραγματικά, γιά τό τί συμβαίνει γύρω τους καί στήν πατρίδα τους καί γενικότερα στήν Εὐρώπη.

ΤΟ «ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ» ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ

Οἱ SKREWDRIVER ἀρχικά δημιουργήθηκαν στό POULTON-LE-FYLDE κοντά στό BLACKPOOL, στά μέσα τοῦ 1977. Γρήγορα ἔγιναν ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα SKINHEAD συγκροτήματα τῆς Μ. Βρετανίας, ἐνῶ εἶχαν νά ἀνταγωνιστοῦν τούς τότε «καθιερωμένους» SHAM 69 καί ANGELIC UPSTARTS στίς προτιμήσεις τῶν Βρετανῶν SKINHEADS.

Ἦταν μόλις ἕνας χρόνος μετά, τό 1978, ὅταν οἱ SKREWDRIVER εἶχαν τά πρῶτα προβλήματα μέ τούς κομμουνιστές καί τούς φίλους τῆς ἐπιμειξίας πού ἔγραφαν γιά τόν μουσικό Τύπο. Μετά ἀπό μιά φυλετική ταραχή σέ μιά συναυλία τους στό VOTREX CLUB τῆς WARDOUR Str., διώχτηκαν ἀπό ὅλα τά μέρη πού θά μποροῦσαν νά παίξουν. 'Εκείνη τή στιγμή, ἐπειδή ἦταν ἕνα μή πολιτικοποιημένο συγκρότημα, μέ ἁπλή ἐπιρροή ἀπό τό NATIONAL FRONT, ἀναγκάστηκε νά διαλυθεῖ.

ΤΟ NF Η ΑΙΤΙΑ

Ὁ IAN STUART, ὁ τραγουδιστής τῶν SKREWDRIVER, ἐπέστρεψε στό BLACKPOOL καί ἔγινε μέλος τοῦ τοπικοῦ NATIONAL FRONT 1978. Γρήγορα ἔγινε ὀργανωτής τῆς νεολαίας τοῦ NF καί ὀργάνωσε πολλούς νέους στό τοπικό NF.

Τό 1982 ὁ IAN κατέβηκε στό Λονδίνο καί ξανάφτιαξε τό συγκρότημα, τό ὁποῖο γινόταν ὁλοένα καί πιό ἰσχυρό, μολονότι ἄλλαξε πολλές φορές ἡ σύνθεσή του.

Οἱ SKREWDRIVER ἦταν οἱ πρῶτοι πού ὑπέγραψαν στή δισκογραφική ἑταιρεία τοῦ NF τῆς WHITE NOISE RECORDS.

Ἁπλά δέν ἀρκέστηκαν νά ἑνώσουν τούς SKINS μόνο στή Βρετανία. Ὁ IAN ἄρχισε ἀκούραστα νά δημιουργεῖ ἑνωτικούς κρίκους μέ τίς πατριωτικές νεολαῖες ὅλης τῆς Εὐρώπης. Τό 1984 οἱ SKREWDRIVER ὑπέ-

γραψαν συμβόλαιο στήν ROCK-O-RAMA RECORDS τῆς Γερμανίας, ἡ ὁποία τώρα ἐκδίδει ἑκατοντάδες ἀντίτυπα ἀπό τήν WHITE NOISE RECORDS γιά τήν ἐπαναστατική ἐθνικιστική νεολαία σ' ὅλη τήν Εὐρώπη, Σκανδιναβία καί 'Αμερική.

ΘΕΛΗΣΗ ΓΙΑ ΝΙΚΗ

Οἱ SKREWDRIVER ἔγιναν κάτι περισσότερο ἀπό ἕνα δημοφιλές SKINHEAD συγκρότημα, ἔγιναν ἕνα σχολεῖο πού τυποποίησε τή θέση τῆς ἐθνικιστικῆς ἐπανάστασης. Μιά θέση γεμάτη κουράγιο, πίστη, τιμή καί ἀποφασιστικότητα τό παράδειγμα τῶν SKREWDRIVER θά μᾶς ἐμφυσήσει τή θέληση γιά νίκη.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

1977 YOURE SO DUMB / BETTER OFF CRAZY
1977 ANTISOCIAL / 19th NERVOUS BREAKDOWN (CHISWICK)
1978 ALL SKREWED UP (LP)
1980 BUILT UP KNODKED DOWN (EP) (TJM)
1982 BACK WITH A BANG / I DONT LIKE YOU (12΄΄) (BOOTS and BRACES)
1982 UNITED SKINS (COMPILATION LP) (BOOTS and BRACES)



1983 WHITE POWER (EP) / (WHITE NOICE)
1984 VOICE OF BRITAIN / SICK SOCIETY (WHITE NOICE)
1984 HAIL THE NEW DAWN (LP) (ROCK-O-RAMA)
1984 INVASION / ON THE STREETS (ROCK-O-RAMA)
1985 NO SURRENDER (COMPILATION LP) VOL I (ROCK-O-RAMA)
1985 BLOOD and HONOUR (LP) (ROCK-O-RAMA)

WHITE NOISE CLUB

Γιά πολλά χρόνια οἱ ὀπαδοί τῆς ἐθνικιστικῆς ρόκ σκηνῆς εἶχαν προβλήματα μέ τήν καθιερωμένη μουσική σκηνή. Πιέζονταν ἀπό τή μία μεταξύ τῶν χοντρῶν πλουσίων πού διευθύνουν τίς μουσικές ἑταιρεῖες καί ἀπό τήν ἄλλη ἀπό τούς κόκκινους ἀντιεθνικιστές δημοσιογράφους πού διευθύνουν τίς μουσικές ἐφημερίδες.

Εἶναι ἡ συμμαχία τῶν κόκκινων καί τῶν ἀφεντικῶν πού ὁδήγησαν τή μουσική σκηνή νά κυριαρχεῖται ἀπό GROUP πού ἔχουν τάσεις γιά ναρκωτικά, γιά κομμοδέν ἔχουν τίποτα κοινό μέ ὁμοφυλόφιλους, ναρκομανεῖς σάν τόν BOY GEORGE ἤ σάν φαντασμένους ROCK STARS ὅπως τούς REDSKINS. Στό παρελθόν σέ κάθε γκρούπ πού ἤθελε νά βγάλει σέ δίσκο, τό ὅτι εἶναι περήφανοι γιά τήν πατρίδα τους, καί τό ὅτι εἶναι ἀποφασισμένοι νά πολεμήσουν γιά ἕνα καλύτερο τρόπο ζωῆς, τούς ἔκλειναν τίς πόρτες. ῾Ησυχία καί λασπολογίες ἦταν ὅλα ὅσα κάλυπταν τά συγκροτήματα τά προηγούμενα χρόνια.

'Αλλά οἱ ὀπαδοί τῆς ἐθνικιστικῆς σκηνῆς ὑπόμειναν ἀρκετά αὐτή τήν μεταχείριση. «Δέν εἴμαστε πιά διατεθειμένοι νά ἀνεχτοῦμε τίς ἐπιθέσεις καί τήν ἀδιαφορία τους. Δέν θέλουμε πιά τά μουσικά σκουπίδια πού παράγουν οἱ βαρῶνοι τοῦ μουσικοῦ κατεστημένου. Θέλουμε μουσική πού νά ὑποστηρίζει τά πιστεύω μας».

Γι' αὐτό μιά ὁμάδα ἀπό ἀποφασισμένους ὀπαδούς αὐτῆς τῆς ἰδέας ἀπό ὅλη τήν Εὐρώπη ἑνώθηκαν μαζί καί δημιούργησαν τό WHITE NOISE CLUB.

Εἶναι ἕνα κλάμπ πού εἶναι ἀνοιχτό σ' ὅλους τούς Εὐρωπαίους ὅπου καί ἄν αὐτοί ζοῦν, καί ὅσους ζοῦν σέ 'Αμερική, Νέα Ζηλανδία, Αὐστραλία.

«Μόνο ὅταν σταθοῦμε μαζί ἑνωμένοι ὅλοι, θά εἴμαστε ἀρκετά δυνατοί γιά νά πάρουμε αὐτό πού θέλουμε».

Στήν ἀρχή τό WHITE NOISE θά συγκεντρώσει τίς ἐνέργειές του, στήν ἔκδοση τῆς ἐφημερίδας WHITE NOISE καί στήν ἔκδοση πόστερς, T/S, καί φωτογραφίες τῶν ἀγαπημένων SKIN HEAD συγκροτημάτων.

῞Οταν αὐτό πραγματοποιηθεῖ θά ἀρχίσει ἡ παραγωγή δίσκων καί κασσετῶν σέ κανονικό ρυθμό. 'Εξαρτᾶται ἀπό ὅλους μας τό πόσο γρήγορα θά μπορέσουν νά ἐκδοθοῦν οἱ δίσκοι. ῾Ο καθένας πού γίνεται μέλος στό κλάμπ δέν κερδίζει μόνο τά ὀφέλη τοῦ κλάμπ, ἀλλά βοηθάει νά φτιαχτεῖ ἕνας ὀργανισμός πού θά ἀμυνθεῖ ἐνάντια στά ἀφεντικά καί στούς κόκκινους πού διευθύνουν τή μουσική σκηνή.

Οἱ μόνοι πού μποροῦν νά βοηθήσουν ἐνεργᾶ τό WHITE NOISE εἶστε ἐσεῖς οἱ ἀναγνῶστες.

«῎Αν θέλεις νά σέ ὑποστηρίξει τό WHITE NOISE θά πρέπει καί ἐσύ νά ὑποστηρίξεις τό WHITE NOISE».



ΕΙΔΗΣΕΙΣ

'Αξίζει νά σημειωθεῖ μία εἴδηση πού ἄν καί ἔχει πιά παλιώσει ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Αὐτή σχετίζεται μέ τήν ἄφιξη τοῦ Λέ Πέν στή Θεσσαλονίκη. Καί βέβαια τό σημαντικό γεγονός δέν εἶναι τόσο ἡ ἄφιξη αὐτή καθ' ἑαυτή ὅσο ἡ ἀποτυχία τῶν ἀντισυγκεντρώσεων τῆς ἀριστερᾶς στή Θεσσαλονίκη. Τοῦτο μᾶς ἔβαλε σέ σκέψεις: Μήπως αὐτό σημαίνει μία νομιμοποίηση τοῦ J.M. Le Pen καί τῆς ὁμάδας τῆς Εὐρ. Δεξιᾶς στά μάτια τοῦ λαοῦ; Ἄν εἶναι ἔτσι τότε πραγματικά ὁ Λεπέν έχει προσφέρει πολλά στόν εὐρωπαϊκό ὅσο καί στόν ἑλληνικό ἐθνικισμό. Μήπως ὅμως ἁπλά σημαίνει μιά ἀπολίτικη ἀδιαφορία, ὁπότε θά πρέπει σύντομα νά μᾶς ἀπασχολήσει σοβαρά τό πρόβλημα τῆς φιλελεύθερης «ἀσυνείδητης» συνείδησης πού δημιουργεῖται στήν ἑλληνική κοινωνία καί νά βροῦμε τρόπους ἄμυνας ἀπέναντι σ' αὐτή τήν παθητική ἐπίθεση τού διεθνισμοῦ πού χτίζει τοίχους στ' αὐτιά τῶν ἀνθρώπων;



Μέλη τοῦ κόμματος καί τῆς νεολαίας τῆς ΕΠΕΝ ἐπισκέφτηκαν τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο στό Στρασβοῦργο καί εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἐνημερωθοῦν πάνω σέ θέματα πού ἀφοροῦν τή λειτουργία του.

Συναγωνιστές τοῦ 'Εθνικοῦ Μετώπου τῆς Νεολαίας τῆς Γαλλίας συναντήθηκαν σέ αἴθουσα συνεδριάσεως τοῦ Εὐρωπαϊκού Κοινοβουλίου μέ συναγωνιστές της Ν. ΕΠΕΝ. 'Εκεῖ ἔγινε μιά πρώτη προσέγγιση πάνω σέ ζητήματα πού ἀφοροῦν τήν Εὐρωπαϊκή 'Εθνικιστική 'Οργάνωση, ἔγιναν σκέψεις γιά τά ἐπίπεδα πού θά μποροῦσε νά ἐξελιχθεῖ μιά πιθανή συνεργασία, ἐνῶ ὁ συν. MARTIAL BILD ἔρριξε τήν ἰδέα νά συμμετάσχουν μέλη τῆς Ν. ΕΠΕΝ στόν προεκλογικό ἀγώνα τοῦ FRONT NATIONAL στή Γαλλία.

'Ο γ.γ. τῆς Ν. ΕΠΕΝ Μάκης Βορίδης συναντήθηκε μέ τόν J.G. MALLIARAKIS, συγγραφέα καί ἐκδότη τοῦ ἐθνικιστικοῦ περιοδικοῦ TROISIEME VOIE καί συζήτησαν γιά τίς προοπτικές τοῦ κινήματος στήν Εὐρώπη.

Ἕνα καινούργιο περιοδικό ἐμφανίστηκε. Πρόκειται γιά τόν «Μεταρρυθμιστή», πού ἐκδίδει ὁ Θανάσης Δημόπουλος.

'Ενδιαφέρουσες ἀπόψεις, ἄν καί κάποιες στιγμές ἐκκεντρικές, πού πάντως ἀξίζει νά διαβαστοῦν. Ἄν ἐνδιαφέρεστε νά τόν βρῆτε, ἐπικοινωνῆστε μαζί μας. Φῆμες πού κυκλοφόρησαν λόγω τοῦ ὀνόματός του ὅτι συνδέεται μέ τόν Παῦλο Μανωλόπουλο (Κίνημα 'Ελλήνων Μεταρρυθμιστῶν λεγόταν τό κόμμα του παλιότερα) διαψεύστηκαν.



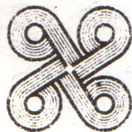
Λάβαμε τό περιοδικό Fare Fronte τοῦ Fronte della Gioventu τοῦ Μιλάνου, ὅπου βασικός ἀρθρογράφος του εἶναι ὁ Marco Valle, ἀντιπρόεδρος τοῦ F.d.G. σ' ὅλη τήν 'Ιταλία. 'Ενδιαφέρουσες ἀπόψεις πού στηρίζονται κύρια στόν ἀντιαμερικανισμό, τήν ἀποσύνδεση μέ τή δεξιά, στόν σοσιαλιστικό χαρακτήρα τοῦ κινήματος. Εἶναι ὡστόσο μιά τάση πού δέν φαίνεται νά ἐπικρατεῖ μέσα στό M.S.I. Πάντως σέ πολλά ἀπ' αὐτά πού γράφει τό Fare Fronte τοῦ Μιλάνου μᾶς βρίσκει σύμφωνους.



Λάβαμε τήν ἐφημερίδα τῆς τάσης τοῦ **Pino Rauti**, παλιοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἰταλικῆς «Νέας Τάξης» καί νῦν ἡγετικοῦ στελέχους τοῦ M.S.I. Στήν ἐφημερίδα αὐτή εἷς ἐκ τῶν ἀρθρογράφων εἶναι ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ Fronte della Gioventu, ὁ **Riccardo Adriani**, ὁ ὁποῖος ἔρχεται στίς 11 καί 12 'Απριλίου στήν 'Αθήνα, μαζί μέ τήν ἀντιπροσωπεία τοῦ Fronte γιά τήν συνδιάσκεψη τῶν 'Αθηνῶν, πού διοργανώνει ἡ Νεολαία Ε.Π.ΕΝ.

Οἱ Ἰταλοί συναγωνιστές τοῦ F.d.G. ἔβγαλαν ἕνα φυλλάδιο ἀφιέρωμα στόν Ἕλληνα συναγωνιστή φοιτητή ΜΙΚΙ ΜΑΝΤΑΚΑ πού δολοφονήθηκε ἀπό τούς ἀριστεριστές φονιάδες τῆς Lotta Continua καί τῆς Potere Operaio, στίς 22 Φεβρουαρίου τοῦ 1975. Καί γιά νά συνδεόμαστε καί μέ τήν ἑλληνική πραγματικότητα οἱ δύο αὐτές ὁμάδες εἶναι ἤ ἦταν συνδεδεμένες μέ τήν ντόπια « Ρήξη», πρώην ΟΠΑ, τοῦ Γιώργου Καραμπελιᾶ.

Στή 12η ἐπέτειο τῆς δολοφονίας τοῦ Μάντακα, πρέπει ὅλοι νά θυμόμαστε ὅτι «τό νά πεθάνεις, δέ σημαίνει ὅτι θά χαθεῖς».



Συνέδριο εὐρωπαϊκῶν νεολαιῶν στήν Πάντοβα διοργάνωσε στις 14, 15 Φεβρουαρίου τό F.d.G. καί ἡ FUAN. Συμμετεῖχαν οἱ ἱσπανικές ὁμάδες «Patria y Libertad» καί οἱ «JUNTAS ESPANOLAS», τό F.d.G. καί ἡ FUAN, τό ΕΝΕΚ καί ἡ Ν.ΕΠΕΝ.

Ἀνάλυση γιά τό συνέδριο γίνεται σέ ἄρθρο, ὁπότε δέν θά ἐπεκταθοῦμε. Θά σταθοῦμε ὅμως στό δημοσίευμα τῆς «Νέας Θέσης» ὀργάνου τοῦ ΕΝΕΚ, πού διατηρώντας καί ἀναπαράγοντας τό γνωστό ἦθος τῆς Κεντρικῆς Διοίκησης προσπαθεῖ γιά μιά ἀκόμα φορά μέ ὑβριστικά δημοσιεύματα νά κατεβάσει τό ἐπίπεδο τῶν ὕβρεων, τῶν κραυγῶν καί τῶν ἀλαλαγμῶν, ἐπίπεδο τό ὁποῖο φαίνεται ἱκανοποιεῖ καί ἀποφεύγει νά τοποθετηθεῖ πάνω στά οὐσιαστικά πολιτικά καί ἰδεολογικά ζητήματα τῆς συνεργασίας τόσο στήν Εὐρώπη ὅσο καί στήν Ἑλλάδα. Αὐτά ἄς τά βλέπουν οἱ νεολαῖοι συναγωνιστές πού ἐπιμένουν ἀκόμα νά μιλοῦν γιά μονολιθικότητα καί ἐσωτερική πειθαρχία, τή στιγμή πού εἶναι πιά διάφανο ὅτι μόνη λύση εἶναι ἡ αὐτόνομη καί αὐτοδύναμη συγκρότηση τοῦ κινήματος τῆς νεολαίας.



Ἕνα καινούργιο μέλος ἀπέκτησε ἡ ὁμάδα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δεξιᾶς. Πρόκειται γιά τόν Ἰρλανδό συντηρητικό Τζών Τέιλορ. Ἐξάλλου, μέ τή νίκη τῆς Δεξιᾶς στήν ἐκλογή τῆς προέδρου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, πού ἐξαρτήθηκε ἀπόλυτα ἀπό τίς ψήφους τῆς ὁμάδας τῆς Εὐρ. Δεξιᾶς ἕνα διαφορετικό κλίμα παρατηρήθηκε ἤδη στό Κοινοβούλιο.

Ἔτσι σέ συνεργασία μέ τούς Χριστιανοδημοκράτες, πῆραν τήν ἀντιπροεδρία τῆς Ἐπιτροπῆς γιά τήν Κύπρο, ὁ Χρυσ. Δημητριάδης τῆς ΕΠΕΝ, καί τήν ἀντιπροεδρία τῆς Ἐπιτροπῆς Νεότητος ὁ TRIPODI τοῦ MSI.



Κατάληψη στή Θεσσαλονίκη ἔκαναν οἱ Ἐλεύθεροι Μαθητές τοῦ Λυκείου 1ου καί 3ου ΤΕΛ καί 1ου ΤΕΣ ἐγκαινιάζοντας μιά νέα γιά τό χῶρο μας συνδικαλιστική πρακτική, πού συνδέεται ἄμεσα μέ τήν ἐπαναστατική ἀμφισβήτηση τῆς ἐξουσίας τῆς ἄρχουσας ἰδεολογίας στά σχολεῖα. Ἡ προκήρυξη πού κυκλοφόρησαν οἱ συναγωνιστές μαθητές, ἦταν ἡ ἑξῆς:

«Συμμαθητές

Οἱ «ὑπεύθυνοι», γιά μιά ἀκόμη φορά, δεῖξαν τήν ἀνευθυνότητά τους ἀπέναντι στά προβλήματά τῶν μαθητῶν πού φοιτοῦν στά τεχνικά καί ἐπαγγελματικά λύκεια. Σάν ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ μεταφορά στό κτίριο τοῦ Εὐόσμου, στή μέση τῆς σχολικῆς χρονιᾶς τοῦ 1ου καί 3ου ΤΕΛ, ἔτσι ὥστε οἱ μαθητές ν' ἀποδιοργανωθοῦν. Γι' αὐτό λοιπόν ἀπαιτοῦμε:

I. Νά παραμείνουν φέτος στό κτίριο τοῦ 3ου ΚΕΤΕ τό 1ο, 3ο ΤΕΛ καί 1ο ΤΕΣ καί νά μεταφερθοῦν τήν ἑπόμενη σχολική χρονιά.

II. Νά μήν συμπτυχθοῦν τά τμήματα στά γενικά μαθήματα ὥστε νά μή θυσιαστεῖ στό βωμό τῆς οἰκονομικῆς λιτότητας τῆς κυβέρνησης ἡ Παιδεία. Ἡ κυβέρνηση μπορεῖ νά περικόψει τίς δαπάνες ἀπ' ἀλλοῦ ἐκτός ἀπό τήν Παιδεία.

III. Νά γίνουν ἀμέσως προσλήψεις καθηγητῶν ὥστε νά συνεχιστοῦν ἀπρόσκοπτα οἱ λειτουργίες των μαθημάτων.

Σέ περίπτωση πού δέν γίνουν δεκτά τά παραπάνω αἰτήματα καλοῦμε ὅλους τούς συμμαθητές μας — ἄσχετα ἀπό ἰδεολογικοπολιτικές ἀντιλήψεις — σέ ἀγωνιστικές κινητοποιήσεις, ὅπως ἀποχή σέ πρώτη φάση καί ἄν πάλι δέν ἱκανοποιηθοῦν σέ κατάληψη τοῦ κτιρίου. Μέχρι οἱ ἀνεγκέφαλοι τοῦ ὑπουργείου Παιδείας νά κατανοήσουν ὅτι οἱ μαθητές δέν εἶναι πιόνια νά τούς μετακινοῦν ὅποτε θέλουν.»

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ»

Συγκλόνισε ὁ ἡρωϊκός θάνατος τοῦ Στρατηγοῦ Ὀδυσσέα Ἀγγελῆ. Καί ταυτόχρονα ἔδειξε ἕνα δρόμο πολιτικοῦ ἀγώνα, ἕνα δρόμο πού ἡ ἀντιπαράθεση δέ σταματᾶ στίς φραστικές καί κοινοβουλευτικές ξιφουλκίσεις, ἀλλά δένει ἄρρηκτα τή ζωή μέ τό ἰδεῶδες, τόν ἀγώνα μέ τό θάνατο, τήν ἰδέα μέ τή θυσία.



200 Ἐθνικιστές φοιτητές ἔκαναν πορεία στή Θεσσαλονίκη, πρός τό Τουρκικό Προξενεῖο. Μία πρωτοβουλία πού στηρίχθηκε ἀπό συναγωνιστές, πού κατάφεραν νά ξεπεράσουν τίς πολιτικές τους ἀντιθέσεις καί νά μιλήσουν ἑνωμένοι γιά τόν τουρκικό ἐπεκτατισμό, τήν ἀμερικανοκρατία καί νά φωνάξουν ἐνάντια στούς "Ελληνες τῶν super market καί τῆς ἀστικῆς νάρκης. Νά εὐχηθοῦμε νά πληθύνουν αὐτές οἱ πρωτοβουλίες.

Διαδηλώσεις τοῦ Front National στή Γαλλία ἐναντίον τῶν ἀπεργιῶν πού ἔστησε ἡ ἀριστερά τόσο γιά τά Πανεπιστήμια ὅσο καί στούς σιδηροδρομικούς. Ὡστόσο αὐτή ἡ πολιτική κατ' ἀρχήν φαίνεται σάν πολιτική στήριξης τοῦ Σιράκ. Ποῦ θά ὁδηγήσει; Θά πειστοῦν οἱ Γάλλοι δεξιοί ὅτι ὁ Λεπέν λόγω πυγμῆς καί ὕφους μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίσει τήν ἀριστερά καλύτερα ἀπό τόν Σιράκ ἤ θά τόν θεωρήσουν δεδομένο ὑποστηρικτή τῆς κάθε δεξιᾶς πολιτικῆς καί θά τόν ἀγνοήσουν, χρησιμοποιώντας τον μόνο σάν δεκανίκι. Ὀψόμεθα.



Ἐκδότης
Μαυρουδής Βορίδης
(Κολοκοτρώνη 11 — Ἀθήνα)